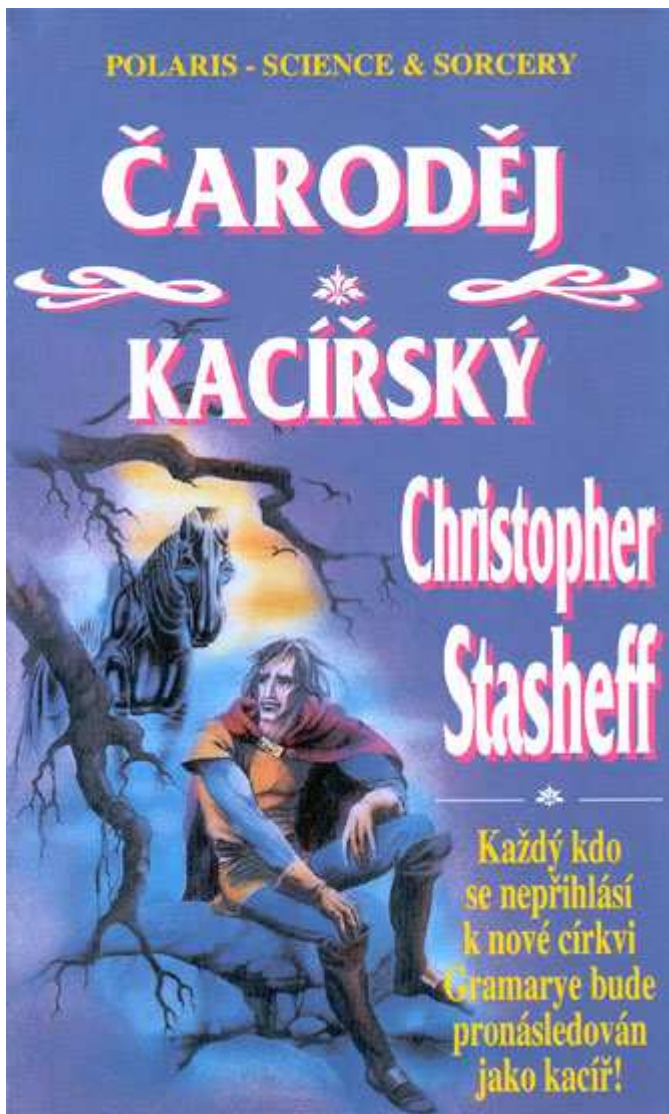

POLARIS - SCIENCE & SORCERY

ČARODĚJ KACÍŘSKÝ

Christopher
Stasheff

Každý kdo
se nepřihlásí
k nové církvi
Gramarye bude
pronásledován
jako kacíř!

ČARODĚJ KACÍŘSKÝ

(THE WARLOCK HERETICAL)

Copyright © 1987 by Christopher Stasheff
All rights reserved

Translation © 1997 by Petr Caha
Cover Art © 1997 by Zdeňka Boušková

ISBN: 80 – 85911 - 29 - 9

Kapitola 1

„Jedna... dvě... tři - *ted'*!“

Čtyři malé pěstičky se mihly vzduchem - a změnily podobu. Jedna se změnila v kámen, jedna v nůžky a dvě zbývající v listy papíru.

„Vyhrála jsem!“ zvolala Cordelie. „Nůžky stříhají papír!“

„Ne, *já* jsem vyhrál!“ opravil ji Geoffrey. „Kámen otupí nůžky!“

„Pak jsme vyhráli dva,“ namítl Magnus, „protože papír zabalí kámen.“

„Takže jsem stejně vyhrála já!“ zajásala Cordelie, „protože moje nůžky tvůj papír - který zabalí kámen - rozstříhají!“

„Vyhráli jsme všichni.“ Malý Gregory jen zářil. „To je skvělé.“

„Ne, to je hloupé!“ Geoffrey se zamračil. „Pokud jsme vyhráli všichni, nevyhrál *nikdo*!“

„To mě mohlo napadnout, že to řekneš!“ odsekla Cordelie.

„Jedině holka může vymyslet tak pitomou hru!“ zapitvořil se Geoffrey. „Kdo to kdy slyšel hrát 'kámen - nůžky - papír' ve více než ve dvou?“

„Nesmíš se uzavírat novým myšlenkám, Geoffrey.“ Ten hlas se neozval v uších dětí, ale v jejich myslích, a patřil velkému černému koni, který stál poblíž a pozoroval je. „Ale faktem je, že se to v praxi neukázalo zrovna efektivní.“

„Každému muselo být jasné, že to nebude fungovat, Fessi!“

„Ne že by ses moc snažil.“ Cordelie se na svého bratra Geoffreya zakabonila. „Skrze tvůj kámen prosvítá přest.“

„Neprosvítá! Zato ve tvých nůžkách jsou jasně rozeznatelné prsty!“

„To je lež!“ zaječela Cordelie.

„Děti, děti!“ pokáral je Fess. „Měly byste se ve svých projevech mírnit.“

„Ty to nechápeš, Fessi,“ řekl Magnus unaveně. „Budou se hádat, i když oba vědí, že nejlepší iluzi dokáže vykouzlit Gregory.“

„Já nic takového nevím!“ Geoffrey zpražil Gregoryho pohledem a nejmladší bratr se polekaně přikrčil.

„Máš pravdu - ty vážně nevíš nic,“ přisvědčila Cordelie.

„Tak vy nepřestanete!“ zvolal Magnus. „To se opravdu tak nudíte, že musíte zabíjet čas nesmyslnými hádkami?“

Cordelie zmlkla a zastyděla se, ale Geoffrey jen pokrčil rameny. „Proč ne? Nebo bys dal raději přednost rvačce, bratře?“

Magnus se zlověstně zašklebil. „Samořejmě, ale budeš litovat, jestli to zkusíš. Zápas nebo box?“

„Ne!“ zvolala Cordelie. „Víš co máma říkala o těch vašich rvačkách!“

„Jen se procvičujeme.“ Geoffrey si začal rozepínat kabátec. „Sundáme si je - stejně je teplo.“

„Nech je být, Cordelie,“ poradil dívce Fess. „Alespoň si vybijí přebytečnou energii - a když se to tak vezme, kluci se prát musí.“

Magnus se zašklebil a odhodil svůj kabátec stranou. „Varoval jsem tě, brácho! Jsem větší a těžší.“

„A já zase zručnější,“ odsekl Geoffrey.

„Musíš je zastavit!“ zvolala Cordelie. „Dokonce i táta by...“ Její hlas se rozplynul do ztracena. Oba starší bratři kolem sebe začali pomalu kroužit. „Ach! Gregory, nemůžeš něco udělat a zastavit je... Gregory! Kam ses ztratil?“

Magnus prudce vzhlédl a ve tváři se mu zračila starost. Na rvačku rázem docela zapomněl.

Geoffrey uviděl svou příležitost, vyrazil, zahákl Magnusovo koleno a s vítězoslavným výkřikem škulbl.

Magnus dopadl na záda.

„Geoffrey!“ pokáral útočníka Fess. „To byl faul!“

Magnus vstal. Oči měl podlité krví. „To od tebe bylo nefér, zaútočit, když jsem měl starost o našeho mladšího bratra!“

„Tvoje chyba,“ odsekl Geoffrey. „Boj je vždycky nefér. I táta to říká.“

Magnus zrudl a na okamžik to vypadalo, že dojde k opravdové rvačce, když vtom se s třesknutím objevil Gregory.

„Cizinci!“

Oba bratři se narovnali. Rvačka byla okamžitě zapomenuta.
„Cizinci! Kde?“

„Tamhle na louce,“ ukázal Gregory. „Zdálo se mi, že slyším nějaké myšlenky, tak jsem se tam zaskočil podívat - a našel jsem tam zvláštní velkou chatrč a muže v hnědých šatech, kteří obdělávali zemi!“

„Ale ještě minulou neděli tam nebylo nic!“ zvolal Geoffrey.
„Měli jsme tam piknik!“

„To bylo před dvěma týdny,“ upřesnil Fess.

„Teď jsou tam lidé,“ odpověděl Gregory.

„Několik desítek mužů dokáže postavit chatrč z proutí a hlíny za pár dní.“ Magnus se zamračil. „Cos myslel těmi hnědými šaty? Vesničané přece nosí haleny a nohavice!“

„Co já vím?“ odpověděl Gregory s odzbrojující nevinností.
„Vždyť je mi teprve sedm.“

„No dobře.“ Magnus zvedl svůj kabátec a oblékl si ho. „Podíváme se na to - ale opatrně!“

„Ne, děti! Může to být nebezpečné!“ varoval je Fess.

Ale Magnus už byl ve vzduchu a jen se mihl mezi stromy. Geoffrey vyrazil za ním, zapínaje si v letu kabátec.

„Alespoň nechod'te příliš blízko,“ varoval je Fess rezignovaně.

Cordelie popadla své koště. „Dobrá práce, bráško. Na poslední chvíli jsi jim zabránil, aby se navzájem zboulovali.“

Gregory se potěšeně usmál a rozletěl se za ní.

* * *

Chatrč byla taková, jak ji Gregory popsal - velká, se střechou pokrytou došky a stěnami z proutí vymazaného blátem; přesněji řečeno s jednou stěnou. Ostatní zatím tvořilo proutěné pletivo, které muži systematicky impregnovali hliněnou mazanicí. Území o rozloze zhruba čtvrt akru ohraničoval plot a několik jiných mužů v hnědých kutnách pilně pracovalo na jeho rozšíření. Kápě měli shrnuté a slunce se jim lesklo na holých temenech. Zhruba třetina louky už byla zbavena vysoké trávy a dvě skupiny mnichů ji právě rozorávaly pluhy.

„Kdo jim dovolil zabrat si celou louku pro sebe!“ zvolal Geoffrey.

Gregory pokrčil rameny. „Nikdo jim to nezakázal, bratře.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

Geoffrey vykročil vpřed a začal si vyhrnovat rukávy.

„Ne, ty ne!“ Magnus ho popadl za límec a vzápětí obratně uskočil před jeho loktem. Měl v tom praxi. „Není to tvoje louka, abys rozhodoval, kdo se na ní usídlí a kdo ne - patří králi!“

„Ale vždyť jsme si tu hráli celý život!“

„Stejně jako po celém lese a na každé mýtině, kterou jsme v něm objevili,“ připomenul mu Magnus. „Tuhle louku přece můžeme těm zbožným mnichům přenechat.“

„Mnichům?“ Geoffrey se přestal vzpouzet a pozorně si pracující muže prohlédl. Jeho oči se rozšířily. „Ano! Kápě, hnědé kutny - jsem hlupák, že jsem si toho hned nevšiml!“

„To jsi,“ ujistila ho Cordelie. „Jasně, že to jsou řádoví bratři!“

Geoffrey se zmateně rozhlédl po louce. „Ale co tady dělají? Mniši přebývají v klášterech daleko na jihu... Hej! Co se děje?“

„Co je?“ Magnus se zamračil a zadíval se na louku.

„Další skupina cizinců!“ prohlásila Cordelie:

„Tihle nevypadají příliš přívětivě.“ Geoffreyova tvář potemněla.

A opravdu nevypadali. Byli oblečení ve špinavých hadrech, zarostlí a rozcuchaní, a vyrazili proti mnichům z lesa z několika různých směrů. Všichni měli štíty a hole. Každý druhý byl vyzbrojen mečem.

Jeden z řádových bratří je uviděl a křikl na ostatní. Mniši překvapeně vzhlédli, pak se vrhli do trávy a vynořili se z ní s železnými přílbicemi a holemi. Stejně se vyzbrojili i oráči a mniši, kteří pletli plot.

Geoffrey se zakabonil. „Co je to za mnichy, kteří mají zbraně?“

„Taková nespravedlnost!“ ušklíbla se Cordelie. „Nakonec se ještě budou moci bránit proti vojákům!“

Geoffrey se k ní zlostně otočil, ale Magnus mu přitiskl ruku na ústa a zasyčel: „Buď zticha! Chceš snad, aby se obrátili proti nám?“ Všiml si, jak se Geoffreyovi zablesklo v očích a kousl se do jazyka.

„Skutečně byste si měli dávat pozor.“ Fess nemohl létat tak snadno jako oni, takže dorazil na místo až teď. „Vlastně byste měly raději odejít, děti - je to tu nebezpečné.“

„Jsme daleko,“ namítl Geoffrey, „a nikdo o nás neví.“

„Vůbec nic nám nehrozí, Fessi,“ přidala se Cordelie. „Vždyť se s nimi nepokoušíme bojovat.“

„Zatím ne,“ zabručel černý kůň ponuře.

„Bandité zpomalili,“ hlásil Gregory.

Geoffrey se vykroutil z Magnusova sevření a přistoupil ke svému mladšímu bratrovi. „Nemůžeš vědět, jestli to jsou bandité!“

„Kdo jiný by mohl mít tak ubohé šaty a přitom nosit zbraně?“ opáčil Gregory.

Když bandité uviděli zbraně v rukou mnichů, zpomalili, ale pak je obklíčili ze tří stran. „To myslíte vážně, postavit se nám se zbraněmi v ruce, svatí mužové?“ Vůdce banditů vyřkl poslední dvě slova jako urážku.

Vůdce mnichů vystoupil před ostatní. „Doufáme, že nebudeme muset. Kdo jste a co chcete?“

Banditům z nějakého důvodu připadlo, že to co řekl, je k smíchu. Rozchechtali se a jejich vůdce odpověděl: „Jsme gentlemani, dobrý mnichu - copak jsi to nepoznal hned podle našeho pěstěného zjevu a drahých šatů?“

„Chceš říct, že jste bandité.“ Vůdce mnichů dal jasně najevo své opovržení. „Já jsem otec Boquilva. Co si myslíte, že od nás můžete získat?“

Banditův úsměv se proměnil v úšklebek. „Co můžeme získat? Jen to, co máte, dobrý mnichu - všechno.“

Otec Boquilva pokrčil rameny. „Vezmi si všechno, co u nás najdeš, dáme ti to rádi - Kristus nám dává vše, co potřebujeme.“

Bandité na něj zírali a nevěřili svým uším. Pak se jejich vůdce znovu rozchechtal. „Pak jste větší blázni, než jsem si myslel! Kupředu!“ zavolal na své muže a vydal se k domu. „Ovce jsou připraveny na střihání!“

Ostatní bandité se vydali za ním.

Mniši je sledovali pohledem. „Nemyslím, že si vezmou můj breviář,“ řekl jeden.

Starší mnich pokrčil rameny. „A když vezmou, co se stane? Mohu ti napsat jiný popaměti.“

„Proč se vzdávají tak snadno?“ zasyčel Geoffrey. „Mají přece hole a přílby! Jak jen mohou tak málo dbát o svůj majetek?“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Jsou to mniši,“ odpověděl Gregory. „Věci vyrobené ze dřeva a kamene pro ně znamenají jen málo.“

„Kdo se tě ptal, prcku?“

„Tak se zeptám já *tebe*.“ Gregory se zamračil. „Proč lidé tak dobří vůbec nosí zbraně?“

„Bohužel, zdá se, že je to nevyhnutelné,“ povzdechl si Fess. „Mniši každého náboženství se dříve nebo později naučí bojovat - nebo nosit zbraně.“

„Teď mají i štíty,“ poznamenal Magnus. „Možná jen chtěli získat čas, aby se ozbrojili.“

Geoffrey se pozorně zadíval na louku a pak zavrtěl hlavou. „Štíty, hole a přilbice. Jinak nemají ani nůž na loupání ovoce.“

„Bandité se vracejí,“ oznámila Cordelie ponuře.

Měla pravdu. Bandité se s vzteklým řevem vyřítili z chatrče. „Děláte si z nás legraci!“ utrl se jejich vůdce na otce Boquilvu. „To nemáte nic než trochu jídla a hrachu na setí?“

Kněz ukázal bradou na jiného banditu. „Vidím, že jste našli můj misál. Vezměte si ho, jestli chcete. Bůh vám žehnej.“

Bandita ho s kletbou odhodil.

Otec Boquilva se zamračil. „Víc nemáme - jen trochu masa, nějaké mešní nádoby a osobní maličkosti jednotlivých bratrů.“

„Nic víc, říkáš?“ Bandita se zašklebil a pozvedl špinavý pytel. „A co je tohle?“ Vytáhl zlatý pohár.

„Mešní nádoba, ale o tom jsem právě mluvil.“ Vůdce mnichů zbledl. „Ta není naše - patří Bohu. Prosím tě, vrať ji zpátky na oltář, odkud jsi ji vzal.“

„Před chvílí jsi tvrdil, že vám Kristus dá vše, co potřebujete. Ať vám tedy opatří nový pohár!“

„Přece nechcete znesvětit svatyni!“

„Pročpak ne - copak se Bůh nechce rozdělit s chudými?“

„Rouháš se. Dej ten pohár zpátky na oltář - nebo se chceš provinit proti domu Páně?“

„Říkej tomu jak chceš, ale ten pohár si nechám. Co máte ještě?“

„Pokud jsi pohrdl naší skleněnou mešní konvičkou, tak nic. Máš všechno zlato, které jsme kdy měli.“

„Nevěřím ti,“ zasyčel lupič. „Už jednou jsi mne obelhal. Teď mluv!“ Prudce udeřil otce Boquilvu do tváře. Kněz sebou trhl a obličej mu zrudl, ale opanoval se. Lupič zařval a znovu pozvedl ruku, ale tentokrát byl kněz připraven: lupičův výpad zachytil loktem pravice a současně mu podkopl nohy. Bandita se svalil na záda a jeho muži vyrazili. „Hej!“

„Co to má znamenat!“

„Na ně!“ křičeli a mávali meči a holemi.

Ale mniši pozvedli štíty a břity mečů se zasekly do vrstvy vytvrzené kůže. Jeden z banditů se pokusil udeřit mnicha holí do hlavy, ale mnich ránu rychle vykryl štítem a hůl poněm neškodně sklouzla. Bandita ztratil rovnováhu a svalil se na zem.

Jiný bandita vyrazil, popadl štít za okraje a trhl. Mnich za ním se zapotácel a banditova hůl ho udeřila do hlavy. Dřevo zadunělo o mnichovu přilbici a mnich se omámeně skácel.

„Jen odrážejí jejich rány!“ zvolal Geoffrey. „Vždyť mají hole - proč se nebrání?“

„Banditů je o dobrou polovinu víc než mnichů!“ dodala Cordelie zoufale.

Dva lupiči vysvobodili své meče a teď se pomalu blížili k vyhlédnutým obětem v řadách mnichů.

„Geoffrey,“ řekl Fess, který měl zlé tušení, „neopovažuj se -“

Chlapec vyskočil z houští a vyrazil válečný pokřik dřív, než Fess mohl dopovědět větu.

„Geoffrey!“ zasténal Fess zoufale.

„Ne, bratře!“ křikl Magnus. „To není rvačka - Ale, čert aby ho vzal! Už je tam!“

Geoffrey zvedl hůl omráčeného mnicha a vztekle se vrhl na banditu. Muž překvapeně uskočil, pak se jeho obličej zachmuřil a znovu pomalu vykročil vpřed.

„Hej, lotře! Nech mého bráchu na pokoji!“ zařval Magnus a vyběhl z houští.

„Magnusi!“ záúpěl Fess. „Ach, děti! Jak jen *můžete!*“ Ale zatímco hořekoval, sám už vyrazil z porostu.

„Cože? A my nic?“ rozhněvala se Cordelie. „Nikdy!“ Vyskočila na koště a rozletěla se vstříc bitevním vřavě.

Ch. Stasheff – Čaroděj kacírský

Gregory opatrně zůstal ve stínu, ale soustředil svou vůli na kámen o velikosti pěsti, který ležel na okraji louky. V příštím okamžiku kámen udeřil nejbližšího banditu do temene hlavy a omráčil ho.

Geoffreyův protivník se rozmáchl holí, aby chlapce rozdrtil - ale Magnus skočil, chytil jeho hůl za druhý konec a vši silou trhl. Bandita se zapotácel a s očima vytřeštěnými se otočil. Uviděl Magnuse, vycenil zuby, pozvedl hůl... a Geoffrey mu přistál na ramenu a spojenými rukama ho udeřil do hlavy. Lupič zařval a ucouvl - a Magnus mu podkopl nohy. Bandita se svalil jako pytel mouky.

Jiný bandita stál nad ležícím mnichem a rozpráhoval se k smrtelné ráně. Cordelie zaječela a rozletěla se proti němu. Bandita vydešeně uskočil, ale pak si všiml, že útočníkem je jen malé děvče a znovu pozvedl hůl.

V příštím okamžiku se mu zezadu do límce zaťaly Fessovy ocelové zuby. Kůň trhl hlavou a muž se zavytím proletěl vzduchem.

„Zkazíš mi každou legraci!“ obvinila ho Cordelie.

Otec Boquilva si jí všiml, vytřeštil oči a zbledl. Rychlým pohledem zjistil, že se v bitevní vřavě vyskytují ještě dva jiní nezletilí. Zařval: „Děti! Bratři, musíme je ochránit! Do útoku!“

Mniši se nezdržovali rozhlížením. Jejich hole se rozvířily neuvěřitelnou rychlostí. Ozvalo se několik dutých úderů, bandité vykřikli a dva z nich padli k zemi. Hole se znovu rozvířily.

Čtyři bandité skočili na Magnuse a Geoffreye. Fess zaržál, vrhl se mezi ně a muži se rozletěli do všech stran, snažíce se zachránit před jeho ocelovými kopyty. Vtom však Geoffrey zavolal: „Pomoc!“ Vůdce banditů ho vyzvedl nad hlavu a chystal se jím mrštit o zem. Fess banditu napadl vyceněnými zuby a Geoffrey se bezpečně snesl na zem - ale další čtyři bandité se mezitím vrhli na Magnuse. Fess se znovu otočil, ale vtom ztuhl a zůstal stát jako socha: hlava mu pomalu klesla mezi rozkročené přední nohy.

„Lotři!“ zaječel Geoffrey. „Kvůli vám náš kůň dostal záchvat.“ Vyrazil proti nejbližšímu muži. Bandita ucouvl a pak natáhl ruce, aby se chlapce zmocnil - vtom ho ale ruka čouhající z hnědého rukávu popadla za rameno a otočila kolem osy, hůl zaduněla o jeho lebku.

Sotva dopadl na zem, otec Boquilva ho překročil a vzal Geoffreye za ruku. „Drž se mě, chlapče! Ochráním tě!“ Strhl Geoffreye za sebe a otočil se vstříc dalšímu nepříteli...

Ale už toho nebylo třeba. Hole jeho bratří mnichů udělaly své a bandité, kteří neleželi v bezvědomí na zemi, pelášili k lesu, jako by jim za patami hořelo.

Otec Boquilva se podíval na půl tuctu omráčených lupičů a potřásl hlavou. „To se nemělo stát. Muži, kteří zasvětili svůj život Kristu, by neměli bojovat. Postarejte se o ně, bratři. Ať nikdo nezemře a ranění se uzdraví.“

Ostatní mniši padli na kolena a začali ošetřovat ležící lupiče.

Otec Boquilva se otočil k Magnusovi, Geoffreyovi, Cordelii a Gregorymu. Tvářil se zachmuřeně. „Nepochybuji o tom, že vaše úsilí bylo dobře míněné, děti, ovšem jednaly jste pošetile.“

„Ale proč jste se vůbec nebránili!“ zvolal Geoffrey. „Neměli by proti vám šanci!“

„Nebylo to zapotřebí,“ opáčil kněz klidně. „Řekni mi, jak jste se sem vlastně připletli?“

Gregory a Magnus si vyměnili pohledy. Pak starší z bratrů řekl: „Omluvíš-li nás, otče, postaráme se nejdříve o koně našeho otce.“

„Koně?“ Otec Boquilva se zamračil a podíval se na Fesse. „Ach tak. Co se tomu zvířeti stalo?“

„Zasáhl ho elfí šíp,“ odpověděl Magnus.

„Má epilepsii?“ Otec Boquilva vytřeštil oči. „Proč ho tvoji rodiče nezbaví utrpení?“

„Je to náš věrný přítel a skutečný bojovník,“ namítl Geoffrey rozzlobeně. „Jeho záchvaty jsou pouhá maličkost ve srovnání s dobrem, které nám už prokázal.“

Magnus sáhl Fessovi pod sedlo a stiskl tlačítko, resetující jeho okruhy.

„Odkud znáte to slovo?“ zeptal se Gregory.

Zdálo se, jako by oči otce Boquilvy náhle zahalil stín. „Na tom nezáleží. Je ten kůň raněn?“

„Ne, už bude v pořádku.“ Magnus obezřetně sledoval Fesse, který pomalu zvedl hlavu. „Kde... co...“

Magnus ho pohladil po sametovém čenichu. „Měl jsi zase záchvat, starý příteli. Nic to není, zase budeš jako dřív.“ Podíval se na mnicha a náhle se ho zmocnila panika. „Proč se na nás tak díváte?“

Otec Boquilva nespouštěl oči z Fesse. „Napadlo mě... ale na tom nezáleží.“ Přelétl očima na hochu. „Choval ses statečně - ale hloupě. Ti bandité by nás nezabili, protože jsme jim nekladli odpor.“

„Nejspíš máte pravdu,“ připustil Geoffrey. „Ale co jste to za mnichy, že jste tak zruční v boji?“

„Geoffrey!“ okřikl ho Magnus a pak se obrátil k mnichovi. „Omlouvám se, otče. Je ještě mladý a často zapomíná na dobré způsoby.“

„Nepotřebuji, aby ses za mne omlouval,“ zavrčel Geoffrey.

„Ne, není třeba, abys hovořil o své lítosti, pokud ji skutečně cítíš.“ Otec Boquilva si sveřepého chlapce prohlédl. „Na druhé straně je pravda, že takhle bys se staršími mluvit neměl - ale cítím, že tvou duši trápí nevysvětlené otázky, a proto ti odpovím. Než jsem uposlechl volání našeho Pána, mladíku, byl jsem také malý chlapec a měl jsem v oblíbě bojové sporty stejně jako ty. Rád jsem cvičil s holí, střílel z luku a zápasil, a zanechal jsem toho teprve, když jsem odešel do kláštera.“ Kývl hlavou k ostatním mnichům, kteří měli plné ruce práce s raněnými. „Totéž platí o většině mých bratrů - ale když jsme odešli z kláštera, abychom si našli jiné obydlí, napadlo nás, že by nás lupiči mohli považovat za snadnou kořist. Proto jsme zase začali cvičit a postupně jsme dospěli k zručnosti, jaké se bandité nemohli rovnat.“

„Děkuji ti za tvou odpověď,“ řekl Magnus. „Proč jste však odešli z kláštera?“

„Ach. Měli jsme nějaké neshody s naším opatem,“ vysvětlil otec Boquilva. „Neshody natolik závažné, že jsme pocítili potřebu odejít.“

„I proto jste se cvičili v bojovém umění?“ zeptal se Gregory s očima vyjevenýma. „Báli jste se, že by se vás opat mohl pokusit přivést zpět silou?“

Otec Boquilva se na něj překvapeně podíval. Pak řekl: „Máš skvělý postřeh, chlapče. Ano, něco takového nás také napadlo.“

Gregoryho obličej se zkřivil a v očích se mu objevily slzy. „To není možné! To nejde, aby lidé, kteří slouží Bohu, mysleli na boj!“

„Nemohu s tebou než souhlasit,“ odpověděl otec Boquilva tiše, „a ze srdce si přeji, aby k tomu nikdy nedošlo. Ale pojďme už, vysvětlím vám to všechno, zatímco vás povedu domů.“

Cordelie ztuhla. „Ach ne, dobrý otče! Nemusíš nás doprovázet!“

„Musím,“ odpověděl mnich pevně, „protože bych si o vaší laskavé pomoci rád pohovořil s vaším otcem - nanejvýš důvěrně.“

Kapitola 2

Rod vzal čisté kalhoty, složil je a strčil do sedlového vaku vedle sáčku sušenek. Uslyšel, jak se dveře otevírají, a když vzhlédl, uviděl Gwen s košíkem opřeným o bok. „Ahoj, zlato. Zrovna jsem uvažoval, kde asi jsi.“

„Chtěla jsem natrhat pár jeřabin, než je všechny sezobou ptáci.“ Vešla dovnitř. Dveře nechala otevřené a postavila košík na stůl. Vtom si všimla sedlového vaku. „Někam odjíždíš?“

Rod přikývl a začal si skládat rezervní košili. „Tuan s Kateřinou mne jmenovali emisarem a vyslali mne k opatovi. Do tří dnů bych se měl vrátit. Poradíš si tu beze mne?“

„Ach, ty se to nikdy nenaučíš!“ Vyškubla mu košili, roztřepala ji a začala ji skládat do úhledného čtverečku. „Ano, poradím si bez tebe - myslíš snad, že se o sebe nedokážu postarat?“

Rod se zašklebil. „Samozřejmě že ne, má drahá. Ale nevím, jestli ji pro nás pro všechny už něco nenaplánovala.“

„Náhodou vůbec nic.“ Uložila košili vedle sušeného masa. „Ale kdybych naplánovala, odložil bys svou cestu kvůli tomu?“

„Bojím se, že ne. Mylord opat vyhlásil oddělení gramaryjské církve od církve římskokatolické.“

Gwen ztuhla a vytřeštila oči. Pak polkla a řekla: „Ale proč?“

„Tvrdí, že lidé z jiných světů nemohou chápat naše problémy tady, ani je nemohou účinně řešit - tím myslí papeže, samozřejmě.“

„Ale papež je Kristův zástupce!“ namítla Gwen. „Má moc, která byla dána svatému Petrovi - cokoliv odmítne na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoliv přijme na zemi, bude přijato v nebi.“

„Ovšem - říká mylord - Gramarye není Země,“ pozvedl Rod ukazováček. „Tudíž Petrova moc tady nic neznamená.“

„To jsou jen výmluvy! Proč si skutečně přeje odtrhnout nás od Říma?“

„No, je hlavou gramaryjské církve, neboť všichni naši kněží jsou členy jeho řádu.“ Rod se zamračil. „Myslím, že si připadal ponížený, když mu otec Al předal dopis od papeže, který mu rozkazoval - a tak

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

ho napadlo, že si svou moc udrží jedině tak, že se odloučí od Říma. Potom bude zase na vrcholku duchovní pyramidy. Ale proč tě to tak zajímá, má drahá?“

Gwen se odvrátila a zavázala vak.

„Zlato?“ naléhal Rod.

„Vzbuzuje to ve mně zlé tušení, můj pane.“ Její hlas zněl přidušeně. „Co ohrožuje jednotu církve, ohrožuje i celistvost mé rodiny.“

Rod překvapeně vytřeštil oči. Když se nad jejími slovy zamyslel, zjistil, že se ho dotkla. Otevřel ústa, aby jí to řekl, ale vtom někdo zaklepal na dveře.

Rod vzhlédl. Jako na zavalitou! Ten 'někdo' měl na sobě hnědou kutnu se žlutou rukojetí šroubováku v náprsní kapse a na temeni hlavy měl tonzuru.

Před ním šly čtyři Gallowglassovic ratolesti. „Děti!“ zvolala Gwen. „Do jaké lumpárny jste se to zase zapletly!... Dobré ráno, otče.“

„Dobré ráno,“ odpověděl kněz. „Neřekl bych, že se zapletly do nějaké lumpárny - po pravdě řečeno, snažily se nám pomoci.“

„Snažily, no jistě.“ Rod probodl Magnuse pátravým pohledem. Chlapec vypjal hrud', zatímco Gregory se pokoušel zmizet v Cordeliině sukni. Dívka se na svého otce dívala vzdorovitě a Geoffrey se tvářil, jako by mu patřil svět - ale tak on se tvářil vždycky. „Očividně si myslí, že udělali něco, co bychom neschválili. Vyzpovídejte se, děti!“

„Tak moment, to je *moje* řemeslo!“ Kněz pozvedl ruku. „Jsem otec Boquilva.“

„Já jsem Rod Gallowglass a tohle je lady Gwendylon.“ Rod vykročil, aby knězi podal ruku a při tom si všiml, že muž ještě nepřekročil práh. „Vítej v mém domě, otče.“

Kněz se usmál a vešel dovnitř. Rozhlédl se a řekl: „Pokoj ať zůstává v tomto domě i se všemi, kdož ho obývají.“

Rod si všiml, že se Gwen uvolnila, a usmál se. „Děkuji, že jsi vytáhl mé ratolesti z kaše, do které se bezpochyby zase dostaly.“

„Ratolesti? Ach, ty myslíš děti. No, pomohly nám stejně, jako my jim...“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Nechali by se porazit úplně bez obrany, kdybych se do toho nevložil!“ vybuchl Geoffrey. „A přitom měli hole a štůty!“

Rod na něj přísně pohlédl. „Ty ses zamíchal do bitky dospělých?“ Obrátil se na Magnuse. „Proč jsi mu to dovolil?“

Magnus podrážděně rozhodil ruce. „Jak jsem ho měl zadržet, tati?“

„To je vlastně pravda,“ připustil Rod. „Kdo vás napadl, otče?“

Otec Boquilva pokrčil rameny. „Jen tlupa lupičů, kteří si mysleli, že sluhové boží budou snadnou kořistí. Nenapadlo je, že nebudeme mít nic, o co by stáli.“

Gregory přikývl. „Měli jen jeden pohár a i ten jim ti oškliví bandité chtěli ukrást!“

Rod se podíval zpátky na mnicha. „Takže byli zklamaní a chtěli si na vás vylít zlost?“

Kněz váhavě přikývl. „Co znamená několik modřin proti věčnosti? Nepochybuji, že by nám způsobili nějakou bolest, ale vážně by nám neublížili.“

„Dokonce ani neodráželi jejich rány!“ zvolal Geoffrey.

„To byla jejich věc,“ zamračil se Rod na svého syna. „Záležitosti dospělých přenech dospělým.“

„To se mám dívat, jak ubližují dobrým lidem?“

„Mohl jsi zůstat v úkrytu a použít svou 'magii',“ připomenul mu Rod, „ale neměl jsi zasahovat fyzicky!“

Geoffrey vzdorovitě vysunul bradu.

„Hrozilo příliš velké nebezpečí, že vám někdo ublíží, zlato,“ přidala se Gwen.

„Nám se nic stát nemůže!“

„To je skvělý epitaf na náhrobek.“ Rod si povzdechl. „Doufám, že dokud budu živ, tak k tomu nedojde. Řekněme, že *já* jsem ten zbabělec, synu, a *já* se bojím, když se pleteš do rvaček dospělých.“

„Ach, tati!“

„Ber to nebo ne, je to jasně stanovené pravidlo.“ Rod vykročil ke svému potomkovi a ruce se mu mimovolně zaťaly v pěsti. Rychle je skryl za zády a podíval se na Geoffreya. „A jaký je trest za porušení pravidel?“

Geoffrey pohled neodvrátil, ale rty se mu zachvěly.

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

Magnus za jeho zády si povzdechl. „Ano, tati, my víme. Pojďme, přátelé, dáme se do toho.“

Gregory se obrátil, aby ho následoval, stejně tak Cordelie, ale Geoffrey se ani nepohnul.

Rod proklál svého druhého syna pohledem. Rostoucí hněv se v něm mísil s obdivem nad jeho odvahou. Samozřejmě, nedal to nijak najevo a Geoffrey také ani nehnul brvou.

Vtom mezi ně vstoupila Gwen. „Víš, že jsi porušil pravidla, synku.“

„Ale nemohl jsem přece dopustit, aby je zbili!“

„Stejně tak jsi neměl právo vystavit se nebezpečí zranění nebo ještě něčeho horšího. Máš zakázáno plést se do rvaček dospělých – a aby sis to zapamatoval, musíš podstoupit trest.“

Geoffrey po ní šlehl pohledem, ale jak by jí mohl vzdorovat, když to nedokázal ani jeho otec? Zamračil se, ale pak se pomalu vydal za Magnusem.

Jakmile se za nimi dveře zavřely, Gwen si oddechla. „Díky Bohu! Už jsem se bála, že se rozzuříš!“

„Ne, tentokrát díky tobě, ne.“ Rod sám si oddechl. „Děkuji ti, že jsi mne podpořila, drahá.“

„Jednalo se o pravidlo, na kterém jsme se shodli - a myslím, že je to velice důležité pravidlo. Skoro bych řekla, že je ochoten spíš přijít o život než o boj.“

„A raději by přišel o obojí, než by ztratil tvář. Ano, jistě.“ Rod si povzdechl a obrátil se zpátky ke knězi.

„Máš dobrého syna,“ poznamenal Boquilva.

„Že ano?“ Rod se zašklebil. „Tak, otče. Můžeme ti nabídnout sklenku vína?“

Za dveřmi někdo zaskučel a dospělí na chvíli přerušili svůj rozhovor. Dušený hlas zvolal: „Dávej pozor na koště, Delie!“

„V každém pokoji má být jen jeden z vás,“ zavolal Rod. „To je součást trestu!“

Za dveřmi zavládlo ticho, pak se ozvaly kradmé kroky a hned nato šplouchání hadru v kbelíku vody.

„Už jsem slyšel o různých trestech pro děti,“ řekl mnich, „ale o takovém nikdy.“

Rod přikývl. „Dokázaly by mnohem víc, než by lidé byli schopni uvěřit, otče - ale obvykle si musí jen uklidit své pokoje.“

„Před rokem jsme se stali obětmi únosu,“ dodala Gwen, „Trvalo nám dva týdny, než jsme se zase dostali domů. Tehdy jsme zjistili, čeho všeho jsou schopny v naší nepřítomnosti.“

„Koncem týdne dům jen zářil,“ ušklíbl se Rod. „A museli to udělat bez použití magie.“

„Byly to pro ně perné chvílky,“ přisvědčila Gwen.

„Ne, že by mi doopravdy vadilo, že porazily zlého čaroděje, otče,“ vysvětlil Rod. „To jen že mě málem ranila mrtvice, když jsem zjistil, kolika nebezpečnostím museli čelit.“

Otec Boquilva se zasmál a zadíval se do své sklenice. „No, domyslel jsem se, že jsou to čarodějníci.“ Podíval se na Gwen. „Jak je vůbec zvládneš, mylady?“

„Také ovládám nějaké to kouzlo.“ Gwen se půvabně usmála. „Je to div, že jste ty a tví bratři jejich pomoc vůbec přežili.“

„Vlastně jsme jim docela vděční,“ přiznal se kněz. „Kdybychom se nezačali bránit, určitě by nám hrozně namlátili a některé z nás by to možná stálo i život. V těch banditech bylo něco, co ve mně vzbuzovalo dojem, že se nespokojí s drobnými krutostmi - ale naše přesvědčení nám brání aktivně se účastnit boje.“

Gwen pokrčila rameny. „To je hezké. Ale děsí mne pomyšlení, že někomu činí potěšení zabíjet druhé!“

Rod vážně přikývl. „Ale co jste vlastně dělali na té louce, otče? Proč jste nezůstali doma, bezpečně za zdmi kláštera?“

„Ach.“ Tvář otce Boquilvy rázem zvažněla. „Jak bych to jen řekl - měli jsme nějaké nedorozumění s lordem opatem.“

„Nedorozumění?“ Gwen vytřeštila oči. „Copak jste mu nepřísahali poslušnost, když jste vstupovali do řádu?“

„Ano, a jelikož nám naše svědomí bránilo nadále ho poslouchat, řekli jsme si, že bude lépe, když se oddělíme.“

„Tak moment! Stop!“ Rod pozvedl ruku. „Jaké rozkazy vám mohl váš opat dát, že byly tak špatné, že jich jeho vlastní mniši nemohli uposlechnout?“ Náhle si vzpomněl na své nové jmenování a

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

záležitost, kvůli které k němu došlo. „Nemá to náhodou něco společného s odlukou církve Gramarye od římskokatolické církve, že ne?“

Otec Boquilva se na něj dlouze zadíval. „Musíš znát skvělé pěvce, když ti donesli takovou novinu tak rychle.“

Rod jen mávl rukou. „Mám své informátory.“

„Ano.“ Boquilvovu tvář zahalil stín. „Jsi přece Velký čaroděj, ne?“

Rod se zoufale podíval po Gwen. „Věčně říkám svým dětem, aby se nechvástaly. Ale ano, otče, jsem - a dnes ráno jsem právě o této věci hovořil s Jeho Veličenstvem.“

Boquilva přikývl, nespouštěje pohled z Roda. „Pak se zprávy šíří mnohem rychleji, než jsem tušil.“

„Ach. Znamená to, že když jsi odcházel, byly to stále jen řeči?“

Boquilva přikývl. „Ale to bylo už před týdnem - což není zase tak málo, uvažíme-li, že o tom lord opat uvažuje už šest let.“

„Šest let? Počkej... jistě, to bylo, když se lord opat postavil Tuanovi a ustoupil až poté, co mu otec Al předal list od papeže, ve kterém stálo, aby udělal to, co mu otec Al nařídí.“ Rod užasle tleskl rukama. „Můj Bože! Je už to skutečně tak dlouho?“

„Ne, můj pane.“ Gwen sevřela jeho ruce do svých. „To jen naše děti tak rychle rostou.“

„Díky za uklidnění, má drahá.“ Rod jí vděčně sevřel ruku a obrátil se k otci Boquilvovi. „Opata to pořád ještě štve?“

Otec Boquilva znovu přikývl. „Bojím se, že v sobě má jistou světskou marnivost a tvrdě ho zasáhlo, když se musel takto pokořit před dvěma armádami. Ale je tomu teprve tři měsíce, kdy začal mluvit o odluce.“

„Pak se bojím, že je to vážné.“ Rod se zamračil. „Jednou jsem toho muže slyšel kázat. Má skoro stejné přesvědčovací schopnosti jako král Tuan.“

Boquilva přikývl. „Nesmíš ho podceňovat. Po pravdě řečeno, některé jeho argumenty dávají smysl, dobrý smysl - například to, že papež kdysi míval na ostrově Gramarye svou autoritu, ale sám ji zklamal, když nás tak dlouho ignoroval. Podle všeho, co jsem slyšel o

Římu, bych se skoro domníval, že Jeho Svátost o naší existenci ani nevěděla.“

„Na druhé straně - Gramarye nikdy neposlala Římu žádné poselství.“

„Jak jsme mohli? To je další argument lorda opata - papež je od Gramarye tak daleko, že ani nemůže vědět, co se tady děje. I kdyby dostával hlášení, nemá ten přímý kontakt se situací jako mylord opat. A kromě toho, jsou tady ty nekonečné spory o oprávněnosti Petrovy autority - a úlohy římskokatolické církve vůbec - takže si ani nemůžeme být jisti, zda následovat papeže není hříchem.“

„Trochu slabý argument.“

Otec Boquilva se nepřel. „To je pravda. Protože chápejte, mylord opat byl po celý svůj život neochvějně přesvědčen, že papež je dědic Petrův, právoplatná hlava církve, a že od Boha samého obdržel moc rozhodovat, co je správné a co špatné. A nejde jen o přesvědčení, utvrzovalo ho v tom i jeho kněžské vzdělání, kněžský slib samotný, který ho zavazuje sloužit Bohu Všemohoucímu.“

„Jenže je pro něj těžké akceptovat vyšší náboženskou autoritu, než je on sám,“ podotkl Rod, „když byl celý život přesvědčen, že stane-li se opatem, bude nejmocnějším představitelem církve na Gramarye a druhý po králi.“

„Ano, ale trnem v oku mu bylo i to, že je druhý.“

„Samozřejmě! Proto před šesti lety málem došlo k válce - jestli král bude přijímat rozkazy od opata nebo naopak. Ano, moc je velikým pokušením.“

„To je pravda, a někteří z nás s tím souhlasili navzdory tomu, že věděli, co je správné a ve svých srdcích cítili, že mylord opat jen hledá ospravedlnění pro své snahy odtrhnout naši církev od církve římskokatolické a získat neomezenou vládu.“

„Tam, odkud přicházím, známe taková mylná 'logická' zdůvodnění a víme, že člověk si jimi může ospravedlnit cokoliv. Ano, chápou, proč ses měl na pozoru.“

„Ano, měl jsem se na pozoru - a trápil jsem se úvahami, zda je naše přísaha lordu opatovi nadřazená přísaze Svatému otci v Římě. Proto jsme se nakonec rozhodli vyhledat místo mimo klášter sv.

Vidiconu a přišli jsme tady do Runnymede, abychom založili vlastní kapitulou.“

„Moudré rozhodnutí,“ přisvědčila Gwen. „Ale neporušili jste už tím slib poslušnosti?“

„Bylo by tomu tak, kdyby nám bylo nařízeno, abychom zůstali - ale nic takového se nestalo.“

„Samozřejmě, že ne.“ Rod se pobaveně usmál. „Prakticky vzato, opat ani nevěděl, že odcházíte, že?“

Otec Boquilva se zatvářil rozpačitě. „Pokud vím, tak ne - a co víc, nežádali jsme ho o povolení, jak by vyplývalo z povinností mnichů našeho řádu. Ale byli jsme rozhodnutí, že odejdeme, ať nám to povolí nebo ne, protože jsme se báli, že se tím, že setrváme, dopustíme mnohem těžšího hříchu.“

„Chceš říct,“ Gwen ze zablesklo v očích, „že jste odešli v noci, nikým neviděni a neslyšeni?“

„Jako zloději.“ Otec Boquilva jí věnoval provinilý pohled. „Vlastně by se dalo říct, že jsme uprchli. Přestože je mi to proti mysli, cítil bych se mnohem hůř, kdybych zůstal.“

Rod přikývl. „Moudré rozhodnutí, jak už jsem říkal. Ale nepokusí se vás opat přivést zpátky?“

„Patrně ano - a proto jsme přišli právě do Runnymede, na půdu Jejich královských Veličenstev.“

„Ach.“ Rod se napřimil. „Chytrý tah, otče - utéct pod královu osobní ochranu.“

„Nemyslím, že by si mylord opat přál rozpoutat otevřený boj tak blízko Jejich Veličenstev,“ řekl otec Boquilva. „Jistě si nepřeje, aby se král Tuan dozvěděl, že řád svatého Vidiconu není jednotný.“

Rod stále přikyvoval. „Ano, to dává smysl. Opat nestojí o rozruch tam, kde by si toho král mohl všimnout. Ale ještě chytřejší by bylo, otče, kdybyste dali Jejich Veličenstvům o své přítomnosti vědět. Vaší bezpečnost by to jen posílilo.“

Otec Boquilva zavrtěl hlavou. „Myslím, že to nebude nutné - už teď máme dost velké výčitky svědomí, že jsme zradili svůj řád. Nemyslím, že by se mylord opat uchýlil k nečestným prostředkům, aby nás přivedl zpátky.“

„Rád bych se na svět díval stejně růžovými brýlemi jako ty, otče. Ale co když proti tobě pošle ozbrojence?“

„Ne,“ namítl otec Boquilva. „Je to dobrý člověk, lorde čaroději!“

„Ano, ale také velice mocný - a i kněz může podlehnout pokušení. Takže čistě teoreticky, co *bys dělal*, kdyby proti tobě vyslal útočný oddíl?“

„Poslechl bych tvé rady a utekl bych pod ochranu Koruny,“ odpověděl kněz váhavě.

„Moudré - a doufám, že k tomu nedojde, otče,“ řekl Rod.

„Ale očekáváš to.“ Kněz se na Roda pátravě zadíval. „Pročpak?“

Rod pokrčil rameny. „Vždycky mi připadal jako člověk, který je schopen odolat všemu, kromě pokušení. A jak jsi sám říkal, ospravedlnění už si pro to našel. Jen si nemyslím, že s ním vyrukuje tak docela sám.“

Kapitola 3

Dům konečně ztichl a Rod s vděčným povzdechnutím klesl do křesla u krbu. „Jistě, jsou skvělé, ale stejně je to úleva, když konečně usnou.“ Na čele se mu objevily chmury.

Gwen to neuniklo. „Ano. Zítra večer tu s námi nebudeš, že?“

„Ne, ale jestliže bude hezké počasí a cesty v pořádku, vrátím se za dva dny. I kdyby se ukázalo, že opat není žádným domluvám přístupný. To by celou záležitost vlastně jen urychlilo.“

„Nepředpokládáš, že jsou za tím zase naši nepřátelé, že ne?“

Rodovi neuniklo, že se teď z agentů z budoucnosti stali 'naši nepřátelé'. Bylo to od ní hezké a na něj to působilo povzbudivě. „Ach. Teď jsi mě dostala.“

„Jelikož tě znám a vím něco o pozadí bojů, které jsme svedli v minulosti, připadalo mi, že jsi to jasně řekl když ses zmínil, že opat nevymyslel ospravedlnění pro své jednání sám. Koho jiného jsi mohl mít na mysli?“

„No ano, ale podezírat ze všeho agenty z budoucnosti se pro mě stalo druhou přirozeností. Už je začínám vidět všude. Jestliže se nebe za slunečného dne zatáhne mraky, mám pocit, že v tom mají prsty oni.“

„Tak zlé to přece být nemůže. Upřímně řečeno podezření na jejich intervenci se tě zmocňuje tak jednou nebo dvakrát do roka a v polovině případů se nepleteš. V tomto případě bych ti ochotně dala za pravdu.“

„Ano?“ Rod vzhlédl. „Tobě se zdá, že v tom mají prsty totalisté z budoucnosti?“

„Ano, i když jsem myslela spíš na ty muže, kteří chtějí svrhnout vládu jako takovou - protože opatovo jednání vede k válce mezi Církví a Korunou, která nevyhnutelně uvrhne zemi do chaosu.“ Zachvěla se a zimomřivě se objala rukama. „Ale otřesou-li se základy církve, zasáhne to všechny. Hrozný pomyslený, můj pane.“

„Tak se o ně poděl.“ Rod vstal a poklekl vedle jejího křesla. „Proč objímáš sama sebe, když je po ruce dobrovolník?“ A předvedl jí názorně, jak to myslí.

Chvíli spočívala strnule v jeho náruči, pak se trochu uvolnila. „Můj pane, já mám strach.“

„Vím, čeho se bojíš. Ale pamatuj, má drahá - s tím, co je mezi námi, nemá církev nic společného.“

Gwen chvíli seděla bez hnutí a pak zavrtěla hlavou.

Rod se zamračil a vzhlédl. „Cože? Myslíš snad, že když se rozpadne církev, bude naše manželství neplatné? To je pověra!“

„Možná, ale byla to církev, kdo nás spojil.“

„Ano, ale chtěli jsme to my, ne církev. Žádný kněz nemůže založit ani zničit náš svazek - to můžeme jen my sami.“

Povzdechla si a přitiskla se k němu. „Ano, díky Bohu, máš pravdu. Ale přesto, víra dodává jistotu.“

„Tomu přece nevěříš!“ Rod se pobouřeně narovnal. „Ano, já vím, že církev nedovoluje rozvod - ale myslíš si snad, že to je důvod, proč jsem s tebou?“

„Ne, to si nemyslím.“ Gwen se k němu obrátila a ve tváři měla výraz, který jasně prozrazoval, že zná dobře pravou povahu pouta, které je k sobě váže.

Když se o několik minut později Rodovi podařilo znovu zvednout hlavu a zhluboka se nadechnout, řekl: „Ano. Tolik co se týče vlivu církve. Ne, má drahá, nevymluvíš mi, že bychom se vzali, i kdyby byla církev proti tomu.“

„Obávám se, že máš pravdu,“ přisvědčila Gwen a přitiskla se na jeho hrud'. „Ale přesto, můj pane, stejně jako všichni tady na Gramarye jsem vyrůstala v přesvědčení, že svazek manželský je svátost, něco, co je dobré a posvátné samo o sobě, a nemohu se ubránit myšlence, že právě proto jsem se nevdala za prvního vhodného muže, ale čekala jsem, dokud jsem nenašla toho, kterého jsem chtěla.“

„Fajn, tohle dělá moc dobře mému sebevědomí,“ zašeptal jí Rod do ucha - nebo alespoň přibližně tím směrem. „Připomeň mi, abych za to církvi poděkoval.“

„Já jí děkuji neustále,“ odpověděla naprosto vážně a Rod znatelně zkrotl, Gwen pokračovala: „To, že jsem ctíla svátost a nechtěla ji pošpinit, mne vedlo k tomu, abych tak bedlivě střežila harmonii našeho vztahu. Copak u tebe to tak nebylo?“

„Ale ano, když to říkáš takhle, ano.“ Rod se zamračil. „A když o tom teď přemýšlím, někteří z mých známých z dob než jsem přišel na Gramarye, považovali manželství spíše za formalitu než za privilegium. Ale pořád se nedomnívám, že na tom má plnou zásluhu církev, má drahá - je to vrozené, přechází to z rodičů na děti. Rodinné dědictví, dalo by se říct.“

„A nejcennější ze všech,“ přisvědčila. „Ale nevšiml sis, že ti, kteří si to myslí, rovněž lpí na víře?“

„Na jaké víře? Tam, kde jsem vyrůstal, jich bylo mnoho a některé z nich rozhodně nebyly náboženské. Opravdu jsem si nikdy nedělal statistickou analýzu z tohoto hlediska. U nás doma není náboženství věc, o které by se dalo mluvit ve slušné společnosti. Vlastně znám několik lidí, kteří žijí velice křesťanským životem a přitom nikdy nebyli v kostele. Lidé mohou číst Bibli i bez pomoci kněží, má drahá.“

„Ano, ale kolik jich to doopravdy dělá? A zapomínáš, můj pane, že velké množství lidí číst neumí.“

„Jistě, a ti musí věřit tomu, že v Bibli stojí skutečně to, co slyší od kněze. Právě proto se tak zasazují o všeobecné vzdělání, má drahá.“

„Stejně jako já, můj pane, protože si uvědomuji, jaký vliv má na naše děti to, co se naučí mimo domov. A kdo by je učil, kdyby tady nebyla církev?“

„Víc se toho naučí od svých kamarádů, než od kněží, má drahá. To přece víš.“

„Právě proto tak úzkostlivě dbám, aby se jejich kamarádi učili to, co chceme, aby se naučily naše děti. A jak bychom toho mohli dosáhnout, kdyby tady nebyla církev?“

„Chápu,“ řekl Rod pomalu. „Pokud se církev stane církví Gramarye, kdo ví, jaké další změny budou následovat? Možná se kněží začnou sami ženit.“ Přikývl. „A začnou-li se kněží ženit, jak dlouho to může trvat, než se začnou i rozvádět?“

„Můj pane! Vždyť jsem jen -“

„Ale ne, ne zlato. *Tak* jsem to nemyslel! Ale musíš připustit, že pokud duchovenstvo sleví ze svých zásad natolik, že zruší celibát, nemohou přehlédnout ani statut rozvodu, nemyslíš?“

„Ano... vlastně máš pravdu. Ale nedovedu si představit, že by kněží, které znám, dokázali klesnout tak hluboko.“

„Ne,“ řekl Rod pomalu, „většina z nich jsou jen obyčejní lidé jako my, kteří se snaží být dobří a přitom zůstat lidmi - a doufají, že se jim to podaří co nejlépe. Ale jsou i takoví, kteří jsou schopni zajít příliš daleko.“

Gwen se zatvářila zmateně. „Jak může kněz zajít příliš daleko ve snaze být dobrým?“

„Tak, že tomu propadne. Víš, není to v naší přirozenosti. Existují kněží, kteří zajdou do extrémů a stanou se z nich fanatici. Zapřísáhnou se, že se ani z dálky nepřiblíží k ničemu, co by mohlo být byť jen trochu hříšné - a vyžadují to i od ostatních. Přitom za hříšné většinou považují všechno příjemné - hudbu, tanec, divadlo, sex -“

„A lásku,“ vydechla Gwen.

„Tak daleko obvykle nezacházejí, nebo to alespoň neříkají nahlas. Ale většinou si dají po čertech záležet, aby děti měly pocit provinilosti, jestliže milují cokoliv jiného než Boha, a aby se cítily jako hrozní hříšníci, zmocní-li se jich sebemenší lascivní myšlenka. A to už ani nemluvím o tom, že od nich vyžadují, aby trávily každý volný okamžik modlitbami - nesměj se, má drahá, já se s takovými setkal. Četla jsi *Životy svatých*?“

„Ano, můj pane. Byli to dobří a zbožní lidé.“

„Banda šílenců to byla! Opravdu bys chtěla, aby tvůj syn odhodil vše, co má na sobě jen proto, aby mohl prohlásit, že teď už mu nic nepatří? Nebo aby tvá dcera měla na kolenou boláky z toho, že by pořád klečela na hrubé žulové podlaze a modlila se?“

Gwen se zachvěla. „Můj pane! Ty se rouháš!“

„Já že se rouhám, ty můj oslíčku? Vždyť to jsou doslovné citace ze *Životů svatých*! A všimla sis, jak málo z nich bylo rodiči?“

Gwen zamrkala, ale namítla: „Všimla jsem si, jak málo z nich naslouchalo světským lichotkám, můj pane, nebo jak málo z nich se nechalo svést k hříchu, aby jich zlí lidé mohli zneužít.“

„To je právě to,“ připustil Rod. „Bylo mezi nimi velice málo žen, které nějaký darebák svedl k prostituci a v podstatě z nich udělal skutečné otrokyně - a vždycky to bylo *před tím*, než se staly světicemi. Těžko může být někdo sveden k hříchu, když k sobě lidi vůbec nepustí. Ale na druhé straně musíš připustit, má drahá, že lidem příliš nepomůžeš, strávíš-li celý život modlením.“

„Nemyslím si, že by takoví lidé byli skuteční světci.“

„Ale někteří se jimi stali tím, že žili jako poustevníci. Jenže mně nejvíc dělají starosti ti, kteří dál žijí ve svých vesnicích životem mučedníků a ignorují všechno kolem sebe. Jistě, je to proto, že jsou jedinými morálními lidmi v celém zkaženém městě - ale pochopí to sedmileté dítě?“

Gwen zrudla, ale pevně stiskla rty.

„Ale jistě, má drahá, *naše* sedmileté dítě! Nemysli si, že už je dospělé. To, že pochopí všechno, co se mu řekne, hned napoprvé, ještě neznamená, že pochopí i to, co se mu *nevysvětlí*! Říkej si co chceš - pořád hrozí možnost, že se stane obětí přílišné zbožnosti!“

„Možná,“ připustila Gwen a pevně stiskla rty, „ale ještě jsem se nesetkala s nikým, komu by to ublížilo.“

„To možná ne, ale musíš přiznat, že jsi potkala lidi, kteří si nedovolili udělat nic, o čem jim jejich farní kněz řekl, že je to špatné - ze strachu, že v příští chvíli umrou a stráví věčnost svíjením se v plamenech pekelných.“

Gwen neodpovídala.

„Připust' to! Setkala ses s nimi, a nebylo jich málo - ubozí vesničané, kteří neměli jiný výběr než věřit svému knězi, protože se nikdy nenaučili samostatně uvažovat.“

„Popřít to nemohu.“ Gwenin hlas zněl tiše, ale také se v něm skrývala jistá hrozba. „Ale setkala jsem se s mnohem více lidmi, kteří měli opačný názor.“

„Možná, ale co mne doopravdy děsí, je počet *vzdělaných* lidí, kteří jsou stejně zatíženi! Ti umí přemýšlet, ale bojí se - protože koneckonců kněz přece musí vědět, co je dobré a co špatné, vždyť je to jeho zaměstnání. Ještě nezjistili, že když položí stejnou otázku dvěma různým kněžím, dostanou někdy dvě různé odpovědi.“

„Ale to je proradné!“

„Možná, ale funguje to.“

„Ale je to nečestné. Je to falešné, je -“

„No, co to je? Jaké slovo jsi hodlala použít? 'Svatokrádežné', že? Nebo snad 'rouhačské'? Jako by zkoušet kněze bylo totéž, co popírat Boha?“ Rod zavrtěl hlavou. „Ne. Kněz je jen člověk, stejná lidská bytost, jako kdokoliv z nás. Jestliže na to zapomeneme, začneme od něj vyžadovat, aby se za nás staral o naše svědomí.“

„Co to říkáš!“ Gwen zděšeně vytřeštila oči.

„Když si někdo není jistý, co je správné a co špatné, a bojí se, že to nedokáže rozeznat sám - protože kdyby se rozhodl špatně, čekají ho plameny pekelné! - zeptá se kněze a nechá ho za sebe rozhodnout. Kněz mu řekne jen své mínění, ale ten ubohý hříšník je přijímá jako Slovo Boží. Ne, má drahá, většina lidí, které znám, se bohužel promění ve zbabělce, dojde-li na jejich duši. A obracejí se na specialistu.“

„Jsi arogantní lump, Rode Gallowglassi!“ Gwen vyskočila. „Nenávidíš každého, kdo tě nějak převyšuje!“

„Ty víš, že to není pravda.“ Rod pomalu vstal a zadíval se jí do očí. „Přijímám rozkazy, když je dostanu - když jsem přesvědčen, že ten, kdo mi je dává, ví o té věci víc, než já, a na mně je, abych jednal. Ale jsem také schopen utvořit si svůj vlastní názor.“

„Jako my všichni! Tvé odsuzování ostatních lidí se zrodilo z tvé nesmírné pýchy!“

„Vidíš?“ Rod na ni ukázal prstem. „Mluvíš o přílišné aroganci – o tom, že se povyšuji nad bohy. Ale kněz není Bůh o nic víc, než já!“

„Chceš snad tvrdit, že jsi Bohu blíže než někdo, kdo zasvětil celý svůj život modlitbám?“

„Ano, za předpokladu, že se snažím celý svůj život žít tak, jak si myslím, že si Bůh přeje.“ Rod se odmlčel. „Kde se v tobě všechna ta zbožnost najednou vzala? Nikdy jsi nebyvala ten typ, který tráví svůj život mezi kuchyní, kostelem a kolébkou.“

Gwen se odvrátila. „Možná jsem nechtěla, aby sis toho všiml.“

„Zjevně ano, a to jsem měl příležitost sledovat tě pěkně zblízka.“ Rod se zamračil. „Vlastně jsi můj nejoblíbenější objekt pozorování vůbec. Kdy se to stalo?“

„Když jsem se stala matkou, můj pane,“ řekla tiše. „Když jsem začala vychovávat děti. A zapřísahám tě, abys mým slovům věřil jako pravdě, protože to nikdy nepochopíš, třebaže jsi otcem.“

„Samozřejmě, že ti věřím,“ řekl Rod, který náhle zchladl. „Copak jsem o tvých slovech kdy pochyboval? Ale copak je mateřství *tak* odlišné od otcovství?“

„Myslím, že je, můj pane, ačkoliv stejně jako ty nemohu znát obojí. Ale víš, je to záležitost citu, ne vědění: když matka přivede na svět život ze svého vlastního těla, přiblíží ji to zároveň ostatnímu světu. Ano, právě to je zdroj mé zbožnosti, jak jsi to nazval ty.“ Obrátila se, uchopila ho za ruce a zahleděla se mu do očí. „Nezapomínej, můj pane, že máme chlapce, který už brzy vstoupí do zmateného víru života mládí, a dceru, která ho brzy bude následovat - neboť dívky dospívají rychleji než chlapci.“

„Puberta. Jistě, já vím.“ Rod zachmuřeně přikývl. „To se stane každému. Neexistuje způsob, jak se tomu vyhnout.“

„Ano, a protože to vím, více si uvědomuji nástrahy světa, které na naše děti, naše poklady, číhají - a zoufale pátrám po něčem, co by je na jejich cestě ochránilo.“

„Jako je církev a její učení?“ řekl Rod tiše.

Gwen se chystala odpovědět, když vtom za jejími zády vrzly dveře. Otočila se a uviděla zívajícího Gregoryho v noční košili, který ospale mžoural do světla. Gwen se k němu vrhla a přitiskla ho k sobě. „Copak, měl jsi zlý sen, zlatíčko moje?“

„Ne, mami,“ odpověděl Gregory. „Vůbec nemůžu usnout.“

„Nemůžeš usnout?“ zeptal se Rod. „Co se stalo? Děláš si starosti kvůli těm mnichům?“

Chlapec přikývl.

„Tím se netrap, synu.“ Rod chlapce poplácal po rameni. „Mají střechu nad hlavou a štítý, budou v bezpečí.“

„O to nejde, tati,“ zamumlal Gregory.

„Tak o co?“ zeptala se Gwen překvapeně.

Gregory se jí podíval do očí. „Cítím, že mě nějaká síla táhne k nim, mami... a myslím, že se asi musím stát mnichem.“

Rod ztuhl. Ucítil, jak mu po těle přeběhl mráz.

Kapitola 4

„Nikoliv, říkám ti, bratře Alfonso! Mým posláním není vládnout!“

Ústa bratra Alfonsa se zkřivila netrpělivostí. „Pokud se neujmeš vlády, mylorde, nemůžeš být opatem.“

Opat vytřeštil oči, pak se odvrátil a našpulil rty.

Bratr Alfonso si dovolil malý úsměv. „Nicméně, mylorde, není to vláda, o čem mluvím, ale právo. A ty bys ho prosazoval moudře a náležitě.“

Opat se zamračil. „Nevycházím z úžasu, bratře. Biskup římskokatolické církve je koneckonců Petrovým dědicem.“

„Ano, a proto vládne duším římských katolíků. Ale musím pochybovat o tom, že zdědil i klíč k nebi.“

„Pochyby jsou hříšné.“ Ale opatův hlas nezněl nijak přesvědčeně.

„Pak tedy hřeším.“ Bratr Alfonso netrpělivě pokrčil rameny. „Ale uvažuji, mylorde - kdy si papež vyhrazuje neomylnost?“

„Pouze když hovoří *ex cathedra*“ odříkal opat automaticky.

„A co to znamená *ex cathedra*? Není to poté, co otázku zkonzultuje v radě s mnoha biskupy a kardinály?“

Opat neodpověděl.

„Pak je neomylná rada a ne papež,“ pokračoval bratr Alfonso. „Ale dal Kristus nebeský klíč radě? Ne!“

„Na tuto otázku existují odpovědi,“ zamumlal opat.

„Ano, slyšel jsem je - a nejlepší z nich zněla, že když papež hovoří *ex cathedra*, popírá svou vlastní radu! Proč ji potom povolával?“

„Přece proto, aby si zajistil dobrodiní všech moudrých argumentů a mohl tak ke svému projevu přistupovat mnohem obezřetněji.“

„Ano! A tahle odpověď tě uspokojuje?“

„Co na tom záleží?“ zamumlal opat. „Mou povinností je pokračovat v hledání.“

„A nikdy nenalézt,“ prohlásil bratr Alfonso s uspokojením. „Ale nyní se naskytly některé otázky, které musí být zodpovězeny okamžitě.“

„Musí?“ Opat se znovu zamračil. „Pročpak?“

„Protože se král pokouší přivlastnit si stále větší a větší díl moci a nakonec bude chtít vládnout i církvi.“

„Ne on, ale královna,“ zavrčel opat.

„Pak je král jen její loutkou! Pohleď na její činy - už dříve si chtěla osoboval právo jmenovat farní kněze!“

„Ale ustoupila od toho,“ připomněl opat.

„Ano, ale nebude to chtít znovu? Teď, když má král vojenskou posádku v každém městě a všichni lordi ho poslouchají ze strachu před jeho armádou? Ach ne, mylord, ustoupíš-li mu jen trochu, bude chtít stále víc a víc.“

Opat mlčky hleděl z okna.

„Papež o to nemůže nic vědět,“ připomněl mu bratr Alfonso. „Nemůže pochopit, jak je to vážné.“

Opat pomalu přikývl. „V tom máš pravdu. Dobře, udělám to, co je třeba.“

Bratr Alfonso si za jeho zády ulehčeně oddechl.

„Ne že bych byl proti tomu, aby se můj syn stal knězem, pokud by ho to učinilo šťastnějším.“ Rod pozvedl hlavu a nechal vítr, aby mu chladil tvář. Po chvíli si všiml, že mu Fess neodpověděl; jediný zvuk, který slyšel, byl klapot jeho podkov. „Ty mi nevěříš...“

„A ty si věříš, Rode?“

„No dobře, nechme to být! Tak nechci, aby se můj kluk stal knězem! Ale pokud se to slučuje s jeho přirozeností, stejně se jim stane!“

„Ale ty nevěříš, že je k tomu povolán,“ shrnul Fess.

„Ne, zatraceně, to nevěřím! Myslím si, že byl indoktrinován duchovními a jejich neustálým zdůrazňováním, že kněžství je svaté poslání!“

„Oni si to nejspíš myslí, když se na to dali.“

„Ano, ale to jim ještě nedává právo vnucovat svůj názor ostatním.“ Rod se zamračil. „A právě tohle budou dělat v ještě větší míře, pokud se gramaryjská církev začne považovat za nadřazenou.“

„Jak by tomu mohlo být jinak? Ve středověké společnosti tvoří klér první stav.“

„Nejdůležitější a nejlepší.“ Rodova ústa se zkřivila do hořkého úšklebku. „Škoda, že se o tom nemůže dozvědět papež.“

„Proč by nemohl, Rode?“ Fessův hlas se Rodovi ozýval za uchem. Díky implantovanému mikrofonu spolu nemuseli konverzovat na frekvenci lidských myšlenek.

Rod pomalu přikývl. „Myslím, že bychom mu *mohli* poslat zprávu. Neexistuje důvod, proč by tvůj vysílač neměl fungovat, že?“

„Vůbec žádný důvod. Koneckonců, posílám pravidelná měsíční hlášení.“

Rod překvapeně otevřel ústa. „Ale já už nejméně rok žádné nenapsal!“

„Napadlo mě, že by ti nevadilo, kdybych si vzal rutinní práci na starost já...“

„Samozřejmě.“ Rod ústa zase zavřel. „Ano, to je v pořádku. Ale příště mi to alespoň řekni, ano?“

„Jistě, Rode.“

„Koneckonců, je to slušnost. Mimochodem, co jsem vlastně hlásil?“

„Jen nejzávažnější královy činy a reakce veřejnosti na ně. Žádná zmínka o nepokojích mezi duchovními tam nebyla.“

„Pravděpodobně proto, že žádné nejsou - s výjimkou opata,“ zabručel Rod. „A bez podpory kněžstva se neodvážím vyhrotit situaci v krizi. Ne, nemyslím, že bychom museli odesílat zvláštní hlášení, Fessi. Určitě ne do Vatikánu.“

„Jak si přeješ, Rode,“ povzdechl si Fess.

Rod si nemohl nevšimnout mučednického tónu ve Fessově hlase. „Ty myslíš, že ten problém je závažnější, než se na první pohled zdá?“

„Může být. Ve středověké společnosti může totalitní vládu prosadit nejsnadněji právě církev.“

„Chápu, jak to myslíš.“ Rod se zamračil. „Farní kněží mají už teď značnou kontrolu nad životy lidí, protože jim říkají, co je hříšné a co není.“

„Ale jsou omezováni oficiálním postojem církve.“

„Ne pokud ho neznají, a naši hoši za posledních pár století tak trochu vyšli z kontaktu. Kromě toho, i kdyby kněz znal stanovisko římskokatolické církve, nemusí s ním nutně souhlasit.“

„Farní kněz přece nemůže kázat, že laškování s osobami opačného pohlaví je ctnostné, tvrdí-li Řím, že je hříšné!“

Rod si znovu všiml Fessova tónu. „Nejsi doopravdy tak pobouřený, jak to zní, že ne?“

„Pořád mám problémy s vyjádřením ironie,“ vysvětlil mu robot.

Rod přikývl. „Myslel jsem si to. Máš pravdu, v otázce laškování se patrně všechny pomazané hlavy shodnou. Ale co třeba otázky kolem evoluce? Církev ji uznala až v roce 2237, když antropologové objevili kostru *Homo Fidelis*.“

„Ano, vzpomínám si na to.“ Fess byl v té době takřka zbrusu nový. „Vedly se o tom tenkrát bouřlivé spory, ale teologové a antropologové se nakonec shodli, že soška pohřbená s *Homo Fidelis* je náboženský idol.“

„Jistě, učili jsme se to, když mi bylo deset. Ale i teď, o tři sta let později, se setkávám s kněžími, kteří se modlí, aby víra v Darwinovu teorii nebyla hříchem.“

„Je v lidské podstatě odmítat veškeré změny,“ povzdechl si Fess. „Někdy si myslím, že by se váš druh měl jmenovat spíše *Homo Habitualis*.“

„Má to znamenat člověk návykový, nebo člověk v hábitu?“ Rod se usmál. „O duchovních by se dalo říct obojí.“

„Něco na tom je. Pokud by se církev ujala vlády, patrně by stanovila svůj hábit jako zákonný šat.“

„Ne, v jejím zájmu je, aby se duchovní odlišovali na první pohled a mohli si činit nárok na privilegia všude kam přijdou. Ale možná by zavedli kastovní ošacení pro obyčejné občany a zákon, který by trestal nošení čehokoliv jiného.“

„To by se ještě dalo vydržet, Rode. Ale církev by patrně prohlásila porušení šatového zákona za hřích, a *tím* by donutila obyčejný lid k naprosté poslušnosti.“

Rod se zachvěl. „Teď jsi uhodil hřebík na hlavičku. Podceňovat sílu pocitu provinění se nevyplácí.“

„Svatá pravda,“ přisvědčil Fess. „Svatá pravda.“

„Otče Matthewe! Někdo se blíží!“

Otec Boquilva vzhlédl od vymazávání stěn hlínou. Každý jeho sval byl napjatý, ale jeho hlas byl klidný, když zavolal za hlídku na strážní vížce: „Vyhlas poplach, bratře Fennele. Jsou to Zase bandité?“

„Nikoliv, otče, jsou to naši řádoví bratři. Ale tam, kde by měly být jejich tonzury, vidím lesk oceli.“

Otec Boquilva se narovnal. „Ano? No dobře, i my máme železné přilbice. Vyhlas poplach, ale měj na paměti, že jsou z našeho řádu.“

Ozvalo se pronikavé hvízdnutí a všichni mniši na louce rázem ztuhli a otočili se k strážní věži.

Otec Boquilva se s úsměvem obrátil na mnicha vedle sebe. „Bratře Jeremy, myslím, že dnes mají službu v kuchyni otec Arnold a bratr Otho. Zeptal by ses jich laskavě, jestli by nám mohli věnovat hodinu nebo dvě svého času? Máme hosty.“

Návštěvníci zahnuli na cestičku mezi čerstvě zoranými kusy země. Tvářili se odhodlaně a v rukou svírali hole. Pak se s křikem rozběhli proti odpadlíkům.

„Bratře Lando, ty lotře! Pohled na tebe je balzám pro moje staré oči!“

„Otče Milo! Jak rád tě zase vidím!“

„Ech, bratře Brigo! Zdá se, že jsi hladem nestrádal!“

A vrhli se navzájem do náručí. Ke slovu nepřišly hole a dýky, ale potřásání rukama a přátelské poplácávání po zádech.

Nad vším jásotem zněl zvučný hlas otce Boquilvy. „Vítejte! Vítejte, bratři! Jsme tak rádi, že vás zase vidíme!“

„To my také, to my také,“ usmíval se vůdce příchozích a potřásl si s otcem Boquilvou oběma rukama. Pak náhle zvažněl. „Ale zachovali jste se nepěkně k našemu dobrému opatovi, otče Matthewe.“

„Ani slovo o tom, otče Thome! Ani slovo!“ Otec Boquilva objal muže kolem ramen a pobídl ho směrem k domu. „Otec Arnold a bratr Otho pracovali celý den, aby pro vás připravili něco dobrého na zub, a dokud to nesníte, nesmí o té záležitosti padnout už ani slovo!“

Večeře byla skutečnou hostinou. Mniši, kteří se neviděli už skoro měsíc, si rozjařeně vyměňovali klevety a dělili se o své zážitky. Podle nevyslovené dohody opatovo jméno nepadlo ani jednou, dokud se otec Thom se spokojeným vzdychnutím pohodlně neopřel a nezačal si hrát s párátkem. „Ach! Připravil jsi nám hotové hody, bratře Otho!“

„Vždyť je to jen prostá krmě.“ Bratr Otho se potěšeně usmál. „Je to jen chléb, sýr a vajíčka. Pokud nás navštívíte příští rok, nabídneme vám už určitě i maso.“

Otec Thom pozvedl obočí. „Až za rok? Ale jdi, bratře! Když se teď s námi vrátíš, budeš mít vepřového co hrdlo ráčí a dokonce i kus hovězího k tomu!“

„Tak je to tedy,“ řekl otec Boquilva, „přišli jste, abyste nám odvedli bratra Otha s jeho skvělým citem pro koření?“

„Čas žertování již minul, otče Matthewe.“ Otec Thom se narovnal a zamračil se. „Přisahal jsi poslušnost svému opatovi - nyní tě žádám, aby ses vrátil zpět do jeho domu.“ Vytáhl ze své kutny svitek a položil ho na stůl před otce Boquilvu. Když se mnich nehýbal, otec Thom ho pobídl: „Otevři to, nevěříš-li mi!“

„Věřím ti, otče,“ odpověděl Boquilva klidně. „Ale máme i jiné závazky, silnější než ty, které máme vůči mylordu opatovi.“

„Nic takového není. O jakých závazcích to mluvíš?“

„O naší povinnosti k papeži.“

„Papež nemá právo rozkazovat na Gramarye,“ namítl jiný mnich. „A nikdy ho neměl.“

„Ano?“ obrátil se na něj otec Boquilva s úsměvem. „Jak jsi na to přišel, bratře Melanso?“

„Řekl nám to otec opat!“

Otec Boquilva odolal pokušení popíchnout ho a řekl jen: „My si myslíme, že se mýlí.“

„Nemůže se mýlit, je opat,“ namítl otec Thom přesvědčeně.

„Nemůže?“ Otec Boquilva pozvedl obočí. „Je tedy neomylný?“

Otec Thom se zarazil. „Určitě je mnohem moudřejší, než ty,“ řekl váhavě.

„Pročpak? Nebyl jmenován Bohem pro své vědomosti, otče - byl vybrán konkláve svých bratří, a to pro své organizační schopnosti, nikoliv pro svůj úsudek v otázkách teologických.“

„Jestliže jsi ho zvolil pro to první, zvolil jsi ho i pro to druhé!“

Ale otec Boquilva zavrtil hlavou. „Volil jsem ho za opata, otče, nikoliv za krále.“

Otec Thom se napřímil a jeho obličej ztratil veškerý výraz. „Ach, pak tě mohu uklidnit. Náš dobrý lord opat si nepřeje vládnout, otče Boquilvo, chce jen, aby se Jejich Veličenstva chovala morálně.“

„*Quid est*, má na mysli, že když si o něčem bude myslet, že je to nesprávné, nesmí to Jejich Veličenstva dělat,“ přeložil jeho slova otec Boquilva.

„Copak to není správné?“

„V některých případech ano,“ připustil Boquilva, „ale časem se to může zvrhnout tak, že bude chtít, aby dělali to, co jim řekne.“

„A co je na tom špatného?“ otázal se otec Thom.

„Jen to, že se náš lord opat ocitne v silném pokušení vládnout,“ odpověděl otec Boquilva. „Ale jeho oborem je duše, nikoliv světské záležitosti.“

„Ale záležitosti světa by měly probíhat v souladu s duchem.“

„Jistě, ovšem dobrovolně, nikoliv z donucení. Jestliže se právo prosazuje silou, přestává být spravedlivé.“

„Chceš snad říct, že náš opat není v právu?“ zavrčel podsaditý, svalnatý mnich.

„Říkám jen to, že se zbytečně vystavuje nebezpečí hříchu,“ opáčil otec Boquilva nevzrušeně.

„Zrádce!“ Podsaditý mnich vyskočil a vytáhl ze záhybů své kutny obušek. Tabule se zachvěla, jak mniši vyskočili na nohy a sáhli po svých holích.

„Ne, bratře Andrewe!“ Otec Thom pozvedl ruku a vřava se rázem utišila. Mniši váhavě zasedli proti sobě ve dvou ozbrojených liniích. Hostitelé probodávali pohledy své nepřátele a hosté ostražitě pozorovali své bývalé spojence. Otec Thom ovládl svůj hněv natolik, aby byl schopen říct otci Boquilvovi: „Znám tě natolik dobře, abych

respektoval tvou víru. Myslíš si, že jednáš správně, přestože tomu tak není. Ale považ, otče, že tvé zvláštní schopnosti a schopnosti tvých bratrů jsou tak silné jen díky péči a podpoře, které se vám dostalo od našeho řádu.“

Otec Boquilva stál velice klidně a mlčky, takže to byl nakonec šedovlasý otec Arnold, který odpověděl: „Všichni vděčíme klášteru za ochranu a možná i za život, protože každý z nás mohl být upálen na hranici rozvášněným davem, kdyby ho nechránily pevné klášterní zdi.“

„Tak se vraťte zpátky domů! Nemáte právo plýtvat svým nadáním před světem, když za tak velkou jeho část vděčíte řádu!“

„Neopustili jsme řád,“ řekl otec Boquilva pomalu, „a nic takového si ani nepřejeme. Jen jsme založili novou kapitolu.“

„Na Gramarye musí být jen jedna kapitula, otče! Víš, jak je pro nás důležité zachovat utajení!“

„Vůbec o tom nepochybuji. Ale neboj se - své nadání si budeme procvičovat pouze za zdmi tohoto domu, kde nás nikdo nemůže vidět.“

„A co když se nějaký vesničan podívá škvírou ve zdi? A poví to sousedům? Co se stane s duchovenstvem v celé této zemi?“

„My víme, jak své zdi dobře utěsnit,“ opáčil otec Boquilva. „I jak se postarat o všetečné vesničany. Přece si doopravdy nemůžeš myslet, že bychom se chovali lehkomylně, otče.“

„Jak mohu věřit někomu, kdo opustil naši enklávu?“ zvolal otec Thom rozzlobeně. „Copak nevíš, že náš dům, stejně jako Kristovo tělo, je oslaben ztrátou kteréhokoliv údu?“

„Tak je to tedy,“ řekl otec Boquilva tiše. „Není to spravedlnost, co ti působí starosti, ani nebezpečí vyobrazení naší povahy - ale oslabení opatova domu.“

Otec Thom neodpověděl, ale jeho tvář zrudla hněvem.

„Co je na tom morálního?“ zamumlal otec Arnold.

„Už jsme dost plýtvali slovy.“ Otec Thom vytáhl ze své kutny obušek. „Je na lordu opatovi, aby rozhodoval, co je správné, ne na tobě, neboť tvé vědomosti nejsou o nic větší než moje. Budeš dělat, co ti nařídí.“

„Od svatého otce papeže se nikdy neodvrátíme,“ odpověděl otec Boquilva.

„Pak dostaneš, co ti patří!“ zařval otec Thom a rozehnal se po otci Boquilvovi obuškem.

Boquilva pozvedl svou hůl, aby útok odrazil, ale Thomův obušek už dopadl na jeho hlavu. Zasažený kněz zavrával, omráčen navzdory své přilbě, ale otec Arnold ho zachytil levicí, zatímco holí v pravé ruce zachytil ránu bratra Andrewa. Otec Thom znovu zaútočil, ale do cesty se mu se svou holí postavil bratr Otho. Odrazil ji, prudce se obrátil a zachytil výpad bratra Willema. Otec Thom se znovu pokusil udeřit svého kolegu, ale otec Boquilva se mezitím vzpamatoval a ránu vykryl svou holí. Bratr Fennel zachytil obušek bratra Andrewa zezadu a podsaditý mnich se se řevem otočil, aby ho smetl - ale bratr Fennel ho pohotově srazil holí.

V jediné velké místnosti nově vystaveného domu se strhla vražedná bitva. Holey z tvrdého dřeva dopadaly s duněním na železné přilbice a několik mnichů už se skácelo na zem, kde zůstali v bezvědomí ležet pod nohama svých bratrů.

Náhle se prudce otevřely dveře a v nich stál muž v kabátci a nohavicích. Za ním vpochovalo deset ozbrojenců, kteří vytvořili dvě řady podél zdí. Ozvalo se zatroubení a pak hlas, který oznámil: „Zadržte, neboť přichází královský rychtář!“

Mniši ztuhli s očima vytřeštěnými.

„Co je to tu za rvačku!“ zahřimal královský rychtář. „Co je to za zvrácenost, vidět sluhy boží při d'ábově díle!“

Otec Thom se vymrštil, tvář jako z kamene. „Neopovažuj se kázat kněžím o morálce, kmáne!“

Jeden ze zbrojnošů vykročil a pozvedl píku, ale rychtář ho zadržel zdviženou dlaní. „A ty se neopovažuj nosit zbraň, mnichu. To ti vůbec nevádí pobouření, které svým chováním způsobíte?“

Otec Thom zrudl, ale řekl: „Je vskutku pobuřující, že duchovní musí dělat to, co světská moc zanedbala!“

„Tak to nedělej,“ odsekl rychtář a pak pokynul svým mužům: „Zatkněte je ve jménu krále!“

„Zadrž!“ Otec Thom zbledl. „Nad muži kléru nemáš moc!“

„Sám ses připravil o ochranu svého stavu, když jsi použil zbraň,“ odpověděl rychtář lhostejně, „a já mám moc nad každým, kdo ruší mír v této farnosti!“

„Nemáš! Všichni duchovní se odpovídají pouze svému opatovi a nikomu jinému!“

„Opravdu? Pak tedy pošlu vzkaz tvému opatovi a řeknu mu, aby vás potrestal sám.“

„Promluvím s ním sám,“ řekl otec Thom a jeho oči se zúžily. „Ustupte mi z cesty.“ Kývl na své mnichy a vykročil ke dveřím. Na okamžik se zdálo, že se musí srazit s rychtářem, ale králův úředník mu v poslední chvíli uhnul z cesty. Když odešel poslední mnich, postavil se do dveří a zadíval se za nimi. „Willikene, vezmi si pět mužů a pusť se za nimi - dohlédni, aby jeli nejkratší cestou do kláštera.“

Williken zasalutoval, pokynul svým mužům a odešel.

Rychtář se obrátil na otce Boquilvu. „A teď, dobrý mnichu, jak došlo k té pranici?“

Kapitola 5

Mnich otevřel dveře a nějak se mu podařilo ohnout tělo, aniž by se doopravdy uklonil. Rod ho okázale ignoroval a prošel kolem něj do pracovny. „Zdravím tě, mylorde opate.“

„I já tebe,“ odpověděl opat srdečně, ale zapomněl natáhnout ruku. Tím lépe, líbání prstenů nepatřilo k Rodovým oblíbeným činnostem.

Mnich, který otevřel dveře, následoval Roda dovnitř a postavil se po opatově boku. Opat kývl hlavou směrem k němu. „Můj tajemník, bratr Alfonso.“

Rod přelétl muže krátkým, ale bedlivým pohledem a uložil si do paměti jeho tvář. Každý, kdo se vyskytoval v opatově blízkosti, byl potenciální nepřítel. Uviděl bledý, pohublý obličej, patřící k vyzáblému, nezdravě vyhlížejícímu tělu. A přirozeně řídké vlasy kolem tonzury. Ale jeho oči - jeho oči plály.

Rod se odvrátil, snaže se muže ignorovat, „Přináším ti pozdravy od Jejich Veličenstev, mylorde.“

„Jsem potěšen, že na mne mé děti nezapomínají.“

Och. Tak takhle to je? 'Mé děti' - míní tím opat naznačit, že má právo je kárat?

Opat pokynul ke stolu u vysokého úzkého okna. „Posadíme se?“

„Děkuji, ano. Mám za sebou dlouhou cestu.“ Právě proto, že Rod strávil poslední dva dny v sedle, zůstal by raději stát, ale nemělo smysl dodávat setkání ještě více formálnosti. Čím lehčí tón bude moci nasadit, tím lépe. Pokud by to bylo možné, dal by přednost přátelskému jednání.

Pokud.

Opat se rovněž posadil a pokynul bratru Alfonsovi. „Prosil bych víno.“

Bratr Alfonso nalil nejprve opatovi (aby nemohlo být pochyb, kdo je tady důležitější) a pak Rodovi. Zdvořilé to rozhodně nebylo, zato výmluvné. Rod přesto počkal, až se jeho hostitel napije první.

Opat pozvedl číši a řekl: „Na Gramarye.“

„Na Gramarye,“ zopakoval Rod, rád, že se jednalo o přípitek, ke kterému se mohl připojit (třebaže jen malým douškem - sladká vína nesnášel).

Ani opat nepil mnoho - jen, jak se říká, symbolicky. Pak se pohodlně opřel, pohrávaje si s pohárem. „Čemu vděčím za potěšení z tvé návštěvy?“

Zdálo se, že ho to skutečně těšilo - bezpochyby naprosto neoprávněně. „Jejich Veličenstva pozorují s rostoucí starostí roli církve v gramaryjské zemi, mylorde.“

„Vskutku.“ Opat zvážněl, ale úsměv na tváři mu zůstal. „Neměli by si s tím dělat starosti, neboť jen zbožná země se může těšit míru a jednotě.“

„Jistě, s tím mohu souhlasit,“ odpověděl Rod ulehčeně. „Pokud všichni lidé v zemi věří ve stejné náboženství, napomáhá to jejich jednotě.“

„Podivně formulováno.“ Opat se zamračil. „Ne že bych nesouhlasil, ale říkáš to, jako by církev byla nástrojem státní moci.“

A copak vždycky nebyla? Ale Rod to neřekl nahlas. Dokázal si vzpomenout na několik případů, kdy tomu bylo obráceně. „Vůbec ne, mylorde, církev se má k státu jako duše k tělu.“

„A tělo je bez ní mrtvé?“ Opat se usmál a trochu se uvolnil. „Dobře řečeno, dobře řečeno. Jsem potěšen, že to můj královský syn a dcera vidí takto.“

Rod si nebyl jist, zda by se Jejich Veličenstva s jeho výrokem plně ztotožnila, ale nechal to být. „Ale nezapomínej, mylorde, že pokud je tělo nemocné, strádá i duše.“

„Ne, pokud vzhlíží k nebi.“ Opat se zamračil. „Ale chápu, že nemocný člověk může být náchylný k zlosti a zoufalství. Ale vytrvá-li, taková zkouška jeho duši jen posílí.“

Rodovi se před očima vybavil obraz kouřících trosek vesnice krátce předtím opuštěné bandity. „Jistě, ale není dobré vystavovat se nemoci svévolně. Alespoň tak jsem se to učil, když jsem byl malý chlapec - je hřích poškozovat své tělo, neboť i ono se může stát chrámem Božím.“

„I to je pravda.“ Ale opat se nepřestával mračit. „Ale nepodléhej klamu: záležitosti těla nejsou proti Věčnosti ničím. Jen duše je nesmrtelná.“

Bylo těžké ubránit se pokušení nepoukázat na jasnou chybu v logice - že by opatovy argumenty mohly být použity jako omluva pro útlak - ale Rod se ovládl: byl tady proto, aby našel společnou řeč, ne aby se hádal. „Není však Božím přáním zdravá duše ve zdravém těle?“

„Jistě, ale není dobré podléhat představám, že obojí je stejně důležité.“

„Snad nechceš říct, mylorde, že by tělo mělo být otrokem duše!“ Nyní byla hlavní otázka nastolena: kdo má vládnout? Církev nebo Koruna?

„Nikoliv otrokem,“ opravil ho opat, „ale služebníkem. Tělo musí být ve všech ohledech duši podřízeno.“

Slepá ulička. Rod se zhluboka nadechl, snaže se nalézt lepší příměr. „Ale co když onemocní duše, mylorde?“

„Pak musí nastoupit církev a vyléčit ji!“

Nu což, někteří ze středověkých kněží byli zručnými psychoanalytiky - ale jen někteří. Rodovi však neuniklo, že opat uzavřel argumentaci do kruhu, tvrdohlavě odmítaje vyhodit důsledky ze své vlastní analogie. „Ale než se vyléčí, může způsobit škody tělu, nemám pravdu, mylorde?“ Rodovi se vybavil jeden schizofrenický pacient, kterého kdysi viděl - rozcuchaný, neoholený a oblečený ve špinavých hadrech.

Možná, že opat někdy viděl něco podobného, protože se mu ve tváři objevil nešťastný výraz. „Ano, ale my hovoříme o těle politickém, nikoliv o těle lidském!“

Analogie už se nehodila, proto byla odmrštěna. „Ano, a hovoříme o celé církvi, ne o jediné duši. Ale známe případy, kdy církev byla nemocná - rozpolcená do frakcí s odlišnou vírou.“

„Přesně tak, kacírství zapustilo své kořeny a než bylo vymýceno, způsobilo velké škody.“ Opat se zamračil. „To je však jen o důvod víc, proč je třeba ho eliminovat - ohněm a mečem, je-li to nutné!“

Nyní zašel příliš daleko. Rod zatajil dech. „Jenže přikázání říká: 'Nezabiješ.'“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacírský

„Příkázání nemluví o zlotřilých ničemech, kteří mají v úmyslu svést dítko Boží z pravé cesty!“ odsekl opat. „Určitě si nepřeješ být jedním z nich!“

„Ne, mylorde opate, nemám v úmyslu zrazovat lidi od následování církve.“

Opatova tvář byla jako z kamene.

„Jakékoliv takové neshody v církvi mohou přivodit zmatek a utrpení prostému chudému lidu, který tvoří největší část politického těla,“ řekl Rod měkce. „Prosím tě, mylorde opate, udělej vše, abys takovému narušení pořádku zabránil.“

Za opatem seděl jeho tajemník a pozoroval Roda očima žhnoucíma jako uhlíky.

„Nejsme to my, na koho by ses měl se svou prosbou obracet,“ odpověděl opat. „Jednota Gramarye leží na bedrech nejvyšších lordů a Jejich Veličenstev.“

Rodovi okamžitě vytanula na mysli mrazivá představa občanské války. „Ale ty jsi lékař duší, lorde opate. Nemůžeš najít způsob, jak tělo Gramarye opět sjednotit?“

Tajemník vykročil a už už se chystal něco říct, ale pak se zarazil.

„Nezamýšlíme dělat nic, co by bylo proti zájmům prostého lidu,“ odpověděl opat škrobeně, „ani proti Koruně - samozřejmě za předpokladu, že se Jejich Veličenstva budou chovat morálně.“

Což znamenalo, že církev nebude bojovat proti Tuanovi a Kateřině, dokud budou dělat, co jim církev nařídí. Ne, to nestačilo. „Chce snad mylord opat říct, že Gramarye může být jednotná jen pokud se Jejich Veličenstva zřeknou církve římskokatolické a ustanoví církev Gramarye jako jedinou církev v zemi?“

Opatova tvář se zkrivila odporem. „Neoplyváš nadbytkem zdvořilosti, ani nadbytkem taktu. Raději bych řekl, že nemohu schválit ani udělit požehnání žádné vládě, jež lpí na víře, kterou jsme shledali falešnou.“

„Přestože morálka i víry jsou stejné - až na to, kdo dává rozkazy.“ Rod se pokusil potlačit svůj rostoucí hněv. „Není však pravda, mylorde opate, že Církev by měla být především útočištěm pro lidi, pokud by se vláda Koruny změnila v tyranii?“

Opat se poněkud uvolnil. „Ano, je tomu tak. Církev vždycky tvořila protiváhu mocenským výstřelkům nejvyšších lordů a krále. Přiznám se, že mě překvapuje, že to tak vidíš i ty.“

„Nepřekvapovalo by tě to, kdybys mne znal lépe - zvláště když musím dodat, že i Koruna musí být takovým útočištěm pro případ, že by se tyranskou stala Církev.“

Opatův obličej zrudl. „K tomu nikdy nedojde! Jen duchovní mohou doufat, že zůstanou imunní proti krutosti!“

„Ano, ale i oni jsou jen lidé.“ Rod se nedokázal ubránit úsměvu. „Dokonce i kněz může podlehnout pokušení.“

„Je to mnohem nepravděpodobnější, než že mu podlehne lord nebo král!“

Rod rozhodil ruce. „To není argument: Kdyby tomu přesto došlo, mylorde, nestala by se Koruna nutným útočištěm pro poddané?“

Opatovy oči se zúžily.

„Církev musí být oddělena od státu,“ řekl Rod měkce, „stejně jako stát musí být oddělen od církve. Takové uspořádání skýtá lidu největší jistoty.“

„Žádám tě, abys mne nepoučoval co se týče péče o obecné dobro,“ zavrčel opat. „Starat se o chudý lid bylo vždy naší doménou.“

„Kéž tomu bude i nadále,“ odpověděl Rod zbožně.

„Bude.“ Opat vstal s důstojností ledovce. „Na to máš mé slovo. Chceš snad ještě víc?“

To byla výzva a Rod věděl, kdy přestat naléhat. „Děkuji ti, mylorde. Dostalo se mi všeho, co jsem očekával.“

Byla to pravda - i v tom špatném slova smyslu. Rod se to snažil nedat najevo, když se opatovi uklonil a bratr Alfonso přispěchal, aby mu otevřel dveře. Když kolem něj Rod procházel, všiml si, že se mu v obličejí rozlévá vítězoslavný úsměv. Rod pomalu přikývl. „Bylo pro mne poučné se s tebou seznámit, bratře Alfonso.“

„A bude ještě víc,“ zapředel muž.

Nevypadalo to příliš slibně, pomyslel si Rod - zvláště když si vzpomněl, že ho opat ani jednou neoslovil jako 'lorda Velkého čaroděje' nebo alespoň 'mylorda'.

Hrabě d'Auguste vešel do síně následován skupinou lovců. Všichni byli zadýchaní a rozesmátí, ale přišli s prázdnou. „Hej, vy peciválové!“ zvolal. „Nechali jste si ujít skvělou projížďku!“

Čtyři zbývající urození hosté vzhledli od hry. „O mnoho jsme jistě nepřišli.“ Hrabě Ghibelli se na d'Augusta potměšile zašklebil.

Sir Basingstoke, potomek barona Ruddigora, se líně protáhl. „Nech ho být, Ghibelli. Jejich vzrušení z lovu jim alespoň na chvíli dovolilo zapomenout, že jsou pouhými vězni Koruny, držení jako záruky poslušnosti jejich otců.“ Zatřásl kostkami v pohárku a vrhl.

„Raději budu rukojmím než o hlavu kratší, sire.“ D'Auguste klesl do nejbližší židle, popadl konvici s vínem a nalil si plný pohár. „Tak rozhodl můj otec a já jeho výběr schvaluji.“

Navíc je to docela příjemné vězení - nemůžeš popřít, že se těšíme svobodě hostí.“

„Ano, můžeš si vyjet na lov v doprovodu tuctu rytířů krále Tuana.“ Ghibelli se obrátil zpátky k šachovnici. „A všimni si, že ses ty, urozený syn vévody Bourbona, vrátil s prázdnýma rukama.“

„Co na tom záleží, že vlk uprchl?“ Vikomt Llangollen, syn knížete Tudora, se posadil vedle d'Augusta a chopil se korbele s vínem. „Nepochybuji, že dnes v noci pojde, takže už ho žádný smrtelník nikdy neuloví.“

„Ráno ho budeme mít.“ Hrabě Graz se posadil na druhou stranu stolu a dolil si číši. „Dost už, Llangollene! Nemůžeš si nalít víc, než se vejde do tvého poháru!“

„Možná, ale zkusit to můžu vždycky.“ Llangollen se zašklebil. „Jsi jako všichni Habsburkové - všechno víno bys chtěl jen pro sebe!“

„A ty jsi zase tak vášnivě propadl zábavě, že vůbec nedbáš o své dědictví,“ odsekl Ghibelli. „Copak to nechápeš? To nebyl šedý vlk, co jsi honil, ale chiméra!“

Maggiore, dědic Savoyský, sáhl s očima podlitýma krví přes rameno a dotkl se šípu ve svém toulci. „Mám kolem tady dost podobných chimér, abych naučil jednoho Mediceje slušným způsobům!“

Ghibellimu se při zmínce o jeho rodu zablesklo v očích a vyskočil ze židle.

„Klid, mylorde.“ D'Auguste zadržel Maggioreho ruku a očima přitom zpražil Ghibelliho. „A odkud se podle tebe ta chiméra vzala?“

„Zrodila se v mozku Tuana Loguira,“ odpověděl Ghibelli, „což je totéž, jako bych řekl v hlavě jeho ženy. Cože! Copak jste opravdu tak zpitomělí pohodlím, že nechápete, že všechny ty lovy, hry a zábavy jsou jen zástěrkou, která má zakrýt skutečnost, že vás Jejich Veličenstva připravila o vaše nezadatelná práva?“

Graz zrudl a chystal se odpovědět, ale d'Auguste ho pohybem ruky umlčel. „Abychom se vyhnuli zbytečnému dohadování - našim právem je vládnout panstvím, které pořád ještě patří našim otcům, a zábava, kterou nám král dopřává, je přípravou pro to, abychom vládli moudře a dobře. Co se toho vlka týče: našli jsme ovci, již roztrhal a stopu, kterou po sobě zanechal - a viděli jsme i jeho ocas a zadní běhy, když nám mizel ve skalách, kam jsme ho nemohli pronásledovat.“

„Aniž byste si ušpinili krajky!“ ušklíbl se syn earla Marshalla.

D'Auguste se podíval na Marshallův brokátový kabátec vyšívaný zlatem. On sám měl na sobě lovecký oblek z hrubé lněné látky a kůže. „Hrozilo velké nebezpečí, že zvíře zaútočí ze zálohy, a slunce už bylo nízko nad horizontem. Ale našli jsme jeho doupě a zítra ráno ho dostaneme.“

„A i kdyby, co z toho?“ V Ghibelliho očích se objevilo opovržení. „Jen pomůžete nepříteli vašich otců odstranit zvíře, které ohrožuje jeho poddané. Jeho stáda se zvětší a až přijde den, kdy si usmyslí vypořádat se s ostatními šlechtici, bude silnější.“

„Nedokážeš myslet na nic než na moc, o kterou jsi přišel,“ zahřímal Graz.

Ghibelli vycenil zuby a sáhl po dýce.

D'Auguste uchopil Grazovu ruku na jílci a znehybnil ji, pak se zašklebil na Ghibelliho. „Král prosazuje jediný zákon pro celou Gramarye, aby zajistil spravedlnost a klid všem lidem - i tobě. Přinese to prospěch každému, kromě darebáků, povalečů a lupičů.“

„A proto nás zbavil našich důchodů!“

„Snížil je o jednu pětinu. Nemůžeme brát našim poddaným vše jen proto, abychom se mohli válet v přepychu a vydržovat si velké armády - postačí, budeme-li moci žít v hojnosti, udržovat si svůj hrad

a dostatek vojáků na to, abychom se mohli vypořádat s bandity. Nevidím v tom nic špatného - zato každý musí vidět užitek, který budeme mít ze šťastných a pokojných poddaných.“

„A co jmenování kněží na tvé panství? Co na to řekneš?“

„Vůbec nic,“ mávl Graz rukou. „Čerta starého mi záleží na tom, kdo káže na mých farnostech. Navíc kněze jmenuje lord opat a ne král!“

„Jen proto, že si to vydobyl na královně, která tu výsadu ukradla našim otcům!“

„Královna se chovala povýšeně,“ připustil d'Auguste. „Ale král Tuan ji zkritil.“

„Ano, dnes už jen prská jiskry, zatímco dříve chrlila plameny! A takové chceš sloužit?“

D'Augustovi se zablesklo v očích. „Nebudu sloužit nikomu, ale budu stát při králi Tuanovi.“

„Který z tebe udělá svého lokaje!“ odsekl Ghibelli.

D'Auguste se napůl zvedl ze židle, ale pak se zarazil.

„Ale copak?“ popíchl ho Ghibelli. „Bojíš se snad králova hněvu?“

„Nikoliv,“ zapředel Marshall. „Oženil se s lady Mab, která mu brzy porodí potomka. Není to král Tuan, kdo ho připravil o veškerou hrdost, ale jeho vlastní žena!“

D'Auguste po něm rozzlobeně šlehl pohledem a jeho ruka se dotkla jílce meče, pak ale ucítil Grazovu ruku na rameni a ovládl se. „Je pravda, že se brzy stanu otcem,“ řekl tiše. „A jsem na to hrdý.“

„Drží tě na uzdě,“ popichoval ho Marshall. „Už tě zkritila a osedlala si tě.“

„Možná, že ano,“ připustil d'Auguste klidně. „Vzal jsem na svá bedra břemeno, které čeká každého, kdo se nechce dívat, jak jeho dům vymírá.“

„Nemyslím, že by ses k tomu musel příliš nutit!“

„Ne, protože má paní je půvabná.“ D'Augustovi se zablesklo v očích a usmál se. „Je to příjemné břemeno a nesu ho šťastně. Ale zároveň teď mám odpovědnost i za svého potomka. Proto musím rozvažovat, kterou cestou se nyní dát, abych zajistil Gramarye prosperitu a mír - protože co je dobré pro zemi, je dobré i pro můj dům.“

„A cesta Koruny ti připadá jako nejbezpečnější,“ řekl Marshall s opovržením.

„Královy záměry dávají dobrý smysl.“

„Řekni raději královniny!“

„Možná.“ D'Auguste pokrčil rameny. „Nezáleží mi, zda vede jeho ruku nebo ne, pokud tak mému dítěti zajistí příznivější budoucnost.“

„A pokud omezí tvou moc? Nebo poskvrní tvou čest?“

„Má čest nemůže být poskvrněna službou králi, kterému věřím! A pokud ztratím polovinu své slávy, co na tom? Trápí mě to stejně málo, jako možnost, že ztratím moc.“

„Ale trápí to tvého otce!“ Ghibellimu se zablesklo v očích.

„Bojoval proti královně a když prohrál, přijal svou porážku se ctí! To král a královna poskvrnili své dobré jméno, neboť za sebe nechali bojovat žebráky a čarodějnice! Který šlechtic by se s takovou lůzou zahazoval?“

Graz se chystal odpovědět, ale Ghibelli ho předběhl. „Co tví předkové? Co vznešení Bourboni, kteří založili tvůj dům? Dopustili by *oni* takové vměšování do svých záležitostí? Naslouchali by tlachům o dobrou pro lid?“

„Jejich časy už jsou nenávratně pryč,“ odpověděl d'Auguste. „Jejich slunce zapadlo. Já se musím starat o své dny a dny svých potomků.“

„Krásná slova od někoho, kdo zrazuje svůj dům.“

„To, že usiluji o prospěch a mír pro své potomky, není zrada,“ odpověděl d'Auguste. „Dům každého šlechtice bude mnohem bezpečnější pod ochranou královského míru než vlastních vojsk, - protože pak nebudou žádné nesmyslné války mezi jednotlivými lordy, pustošení země ani vraždění poddaných pro hloupou pýchu!“

„Pýchu?“ Ghibelli našpulil rty. „Divím se, že to slovo vůbec znáš! Ale určitě jsi nikdy neslyšel o cti, protože tu jsi dávno zahodil!“

„Za čestné považuji dělat to, co mi připadá správné!“ odsekl d'Auguste. „To ty jsi zrádce - zrádce Koruny!“

„Cože! Copak *mne* někdy napadlo pozvednout zbraň proti Jejich Veličenstvům? Je od tebe hanebné, že si o mně vůbec můžeš něco takového myslet! Protože jen blázen by mohl pomýšlet na zradu v hradě, kde cvičené čarodějnice čtou každou tvou myšlenku!“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Tím chceš říct, že nejsi blázen?“ zeptal se d'Auguste se skeptickým úsměvem.

„Jistěže ne, protože člověk se nestane zrádcem, dokud nepozvedne zbraň proti svému králi.“

„A kdy to uděláš?“

Ghibelli začal odpovídat, ale najednou se zarazil a obličej mu zrudl.

D'Auguste se na něj zašklebil. „Kdyby Jejich Veličenstva skutečně používala své čarodějnice tak, jak říkáš, právě by sis podepsal rozsudek smrti. Ale oni to nedělají: respektují právo všech svých poddaných na soukromí jejich vlastních myšlenek a nedovolí svým čarodějnicím, aby kohokoliv špehovaly bez dobrého důvodu.“

„Jestliže tomu věříš,“ odsekl Ghibelli, „pak jsi sám blázen. Žádný kníže by neodolal pokušení použít takovou zbraň, pokud by ji vlastnil.“

D'Auguste zrudl. „Odolal, pokud by ctil své vlastní zákony a nenechal se unést jen svým prospěchem.“

„To si může myslet jen někdo, kdo má povahu lokaje,“ procedil Ghibelli mezi zuby.

D'Auguste zbledl a dýka mu sama skočila do dlaně.

Ghibelli tasil svůj stilet, vycenil zuby a vrhl se na d'Augusta.

D'Auguste uskočil stranou, chytil Ghibelliho za předloktí a otočil ho kolem jeho osy. Ghibelli ztratil rovnováhu a než ji znovu získal, d'Auguste si stačil omotat levicí svým pláštěm. Ghibelli znovu zaútočil, ale d'Auguste zachytil jeho výpad předloktím.

Všude kolem stolu se zaleskly dýky a mladí šlechticové se na sebe s křikem vrhli. Ocel zazvonila o ocel, břitkově ostré čepele pronikly látkou a na kůži se objevily první krvavé šrámy. Marshall zaútočil dýkou na Chesterovo stehno a když se raněný mladík zapotácel, srazil ho židlí do bezvědomí. Ghibelli zajásal a zaútočil svou židlí na Graze. Židle zaduněla na Grazově hlavě, ale to už se k němu vrhl d'Auguste a zaštitil svého přítele vlastním tělem. Ghibelli se ušklíbl, popadl oběma rukama stůl a smýkl jím proti d'Augustovi, který jen tak tak stačil uskočit. Pak se rvačka rozpadla na jednotlivé duely, v nichž židle sloužily jako štíty a dýky místo mečů.

Vtom někdo rozrazil dveře a hluboký hlas zařval: „Dost!“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

Mladí mužové ztuhli uprostřed pohybu.

„Ve jménu krále, odhod'te své zbraně,“ zahřímal trpaslík ve dveřích. S rukama založenýma na prsou pomalu vešel do síně, za ním připochovali zbrojnoši a postavili se ke zdi. Chovali se uctivě a diskrétně, ale měli kyrysy a píky.

„Styďte se, mylordi!“ zahřímal Brom O'Berin. „Jste šlechtici a rvete se jako opilí vesničané někde v hospodě! Copak si neuvědomujete, že se nacházíte na královském hradě v Runnymede? Co by si o vás pomysleli vaši otcové, kdyby vás takto viděli?“

Většina mladých lordů v sobě měla tolik cti, že se zastyděli. Ale Ghibelli na Broma upřel pohled plný vzdoru: „A kdo ti řekl, že tady bojujeme, lorde kancléři?“

„Ale co když to udělají, bratře Alfonso? Co potom?“ Opat se prudce otočil na svého tajemníka. Ruce zaťaté v pěsti se mu chvěly.

Bratr Alfonso se kousl do rtu. „Neudělají to, mylorde. Jejich královská Veličenstva si nedovolí vzbudit hněv lidu.“

„Ach, lid!“ odsekl opat znechuceně. „Lid se neodhodlá ani zabít vzteklého psa, pokud mu to někdo nepřikáže! Lid nemá v plánech knížat žádný význam!“

„Nebud' si tím tak jist, mylorde.“ V očích bratra Alfonsa se zablesklo. „To lid pomohl Jejich Veličenstvům zkrotit před třinácti lety vzpurné barony. Lid je možno proměnit ve vojsko a lid platí daně.“

„Pouze když ho někdo vede, bratře Alfonso - pouze když ho někdo vede.“

„Ano, ale lid poslouchá tvé kněze.“

Opat se zarazil. Zamračil se a pak se pomalu podíval z okna.

„Nemohou tě přinutit, aby ses vzdal svého úřadu,“ řekl mu bratr Alfonso. „Nemohou prohlásit, že církev Gramarye není nic než pošetilý sen starého blázna. Tví kněží by proti nim vzbouřili lid.“

„Ale kdo je povede, jestliže se vzbouří?“ zamumlal opat. „To není práce pro mnichy nebo kněze.“

„Není,“ přisvědčil bratr Alfonso. „A nebudou k tomu ani nuceni. Knížata se toho ujmou s největší radostí.“

„Ale co když lidé nebudou souhlasit s církví Gramarye? Co když se dozvědí o římskokatolické církvi?“

„Pak se postarej, aby se nedozvěděli.“ Bratr Alfonso se usmál. „Nejsou to snad tvoji kněží, kteří rozdmýchávají svatý zápal? Copak není možné, aby pozvedli svůj hlas proti papeži?“

Opat se znovu otočil k němu a oči mu plály.

„Jsem si jist, že se mezi tvými mnichy nacházejí mnozí, kteří byli mimořádně obdařeni,“ pokračoval bratr Alfonso. „Vlastně si myslím, že malý *zázrak* v pravý čas a na pravém místě mnohdy dokáže divy.“

Opat se začal usmívat.

„Pošli mnichy ze svého opatství mezi lid,“ řekl bratr Alfonso. „Nechť každý jedná podle svého nadání, nechť předvede svůj dar. Nechť ho použije k rozdmýchání větší lásky ke tvé církvi Gramarye a nenávisti k církvi římskokatolické.“

Opat už se usmíval zcela nepokrytě a souhlasně přikyvoval. „Staniž se, bratře Alfonso. Svolej mnichy.“

Kapitola 6

„Takže jsme se vlastně nedostali vůbec nikam. On mi dal jasné najevo, že neustoupí ani o palec a já mu naznačil, že neustoupíte ani vy.“ Rod pokrčil rameny. „Stejně dobře jsem mohl zůstat doma.“

„Nikoliv,“ nesouhlasil s ním Tuan. „Dokázal jsi, že se jasné vyjádřil, co má v úmyslu a kam míří.“

„Je to jako by nám vyhlásil válku,“ procedila Kateřina mezi zuby.

„Ano, zmínil se v tom směru,“ přisvědčil Tuan. „Vyhrožoval nám válkou a náš dobrý lord čaroděj odpověděl upozorněním na naši moc. Ale zatím nesvolává vojska a nesvolali jsme je ani my.“

„Prozatím ne. Ale myslím, že už k tomu nadešel čas, Vaše Veličenstva.“ Když to Rod říkal, zamrazilo ho natolik, že se musel napít vína, aby se zahřál. Zaklonil se v židli a snažil se uvolnit: soustředil se na teplo, které se mu rozlévalo kolem solaru. Byla sice noc, ale brokátové záclony byly zataženy, aby temnota nepronikala skrze okna a tapisérie na stěnách se zdály sálat žářem krbu. Bylo dobré být zase tady, v soukromých komnatách Jejich Veličenstev, kde mezi ním a ambiciózním opatem stál celý hrad. Bylo dobré být zase s lidmi, kteří jestliže už nebyli jeho přáteli, byli alespoň jeho starými známými - a s Tuanem teď přinejmenším stáli na stejné straně bojiště. Sdíleli společné nebezpečí ve více než jedné válce a naučili se na sebe spoléhat, což bylo stejné, jako by byli přáteli.

Ne že by Rod neměl krále rád. V Tuanových světlých vlasech už se tu a tam objevovaly stopy stříbra a několik drobných vrásek brázdilo jeho čelo - ale jeho tvář byla stále otevřená a poctivá. Tuan se za všechny ty roky sice nenaučil lstivosti, ale věděl teď o ní všechno - stejně jako o zradě, touze po moci a podobných nanejvýš nepříjemných věcech. Přes to všechno král stále věřil, že většina lidí je dobrá.

To však neplatilo o Kateřině. Ta znala příliš dobře svou vlastní žárlivost a podezřavost, než aby věřila, že by se jí někdo dokázal ubránit. Vlasy měla stále zlaté a pleť bezvadnou, ačkoliv Rod cítil, že za to vděčí spíš svému kosmetickému umění než přírodě. Ve tváři už

Ch. Stasheff – Čaroděj kacírský

se jí však začaly objevovat první vrásky a její tělo bylo mnohem vyspělejší a mnohem méně delikátní, než když se s ní setkal poprvé. Zato nepřišla o nic ze svého temperamentu či vrtošivosti. Díky Tuanově lásce však vyžrála - její jazyk už nebyl tak ostrý a pod její aroganci a impertinencí se skrývala pevná jistota, že je milována.

Rod si povzdechl a před očima se mu vybavila vize budoucích let, kdy se oni tři spolu s Gwen změní ve starce a stařeny. Byla to velice pokojná vize.

„Buď dobré mysli, lorde čaroději,“ řekla Kateřina měkce. „My zvítězíme.“

Roda její slova příjemně překvapila. Ano, rozhodně vyspěla.

„Zvítězíme,“ přisvědčil Tuan, „ale to ještě neznamená, že bychom se měli chovat bezstarostně a podceňovat nebezpečí. Stále je zde dost věcí, které nám mohou způsobit starosti.“

„Cožpak tomu tak nebylo vždycky už od chvíle, kdy se člověk stal člověkem?“ Rod se usmál. „Koneckonců, náš druh se nedovede příliš dlouho těšit z klidu a harmonie. Ale co konkrétně máš na mysli?“

„Naše vznešené hosty,“ řekla Kateřina znechuceně. „Co je to za tlupu hlupáků! Alespoň někteří z nich.“

„Pouze někteří.“ Tuan přikývl a zahleděl se do ohně. „D'Auguste vyrostl v dobrého mladého muže a stejně tak jeho přátelé Llangollen a Chester. Maggiore a Basingstoke se také stali muži hodnými svého stavu.“

„To máme pět.“ Rod se zamračil. „Jak to, že jsi o rukojmí nepožádal Romanova? Víím, že v době, kdy nejvyšší lordi poprvé povstali proti Kateřině, žádné děti neměl, ale teď je má.“

„Nerada bych vystavovala ty dobré a nevinné chlapce vlivu ničemů, jako je Ghibelli.“ Kateřininy rysy ztuhly. „Ani společnosti Graze nebo Marshalla.“

„Ano.“ Tuan se zasmušil. „A jelikož jsi jejich otci tolik pomohl, stal se z něj pevný pilíř mé moci.“

„Myslím, že s tím má co dělat i pohostinství, které jsi poskytl jeho ženě a dětem,“ namítl Rod.

„Řekla bych, že hodně.“ Kateřina se lítostivě usmála. „Dokonce nás požádal, abychom dovolili jeho synu žít nějaký čas tady v Runnymede.“

„To patří k tradici, ne? Každý šlechtic by se měl stát rytířem a každý rytíř musí začít jako páže.“

„Ano, a páže musí sloužit v domě jiného šlechtice než svého otce.“ Tuan se obrátil na Kateřinu. „Může žít s ostatními pážaty, má drahá. Neexistuje důvod, proč by měl bydlet s těmi rozmazlenými nudnými hlupáky.“

Kateřina se zatvářila překvapeně, pak se zamyslela. „To je velice ošidné, zacházet se synem jednoho z nejvyšších lordů jako s potomky obyčejných rytířů...“

Rod potlačil úsměv a vrátil se zpátky k aktuálním problémům, nebo alespoň k těm, které nebyly tak vzdálené. „Jestli jsem to správně pochopil, naši urození klackové se chovají ještě klackovitěji, než je běžně zvykem.“

„Ano, tak by se to dalo říct.“ Tuanovy rysy ztvrdly. „Neustále se perou!“

„Ke slovu dokonce přicházejí dýky a rapíry!“ Kateřininy oči znovu zaplály.

„Opravdu?“ Rod vzhlédl. „A příčina jejich rvaček?“

„Kdo to může říct?“ Tuan mrzutě udeřil do stolu. „Odvolávají se na privilegia lordů a odmítají o tom mluvit.“

„Ale no tak,“ napomenul ho Rod. „Co bys od nich chtěl, podepsané přiznání?“

Kateřina se na něj pobaveně podívala. „Vznikly mezi nimi něco jako kliky, že?“

Rod přikývl. „Ghibelli, Marshall, Glasgow a Guelph proti Koruně, ostatních pět pro ni. Řekl bych, že je to zákonité, Vaše Veličenstvo.“

„Ano, i jejich otcové se proti mně spojují.“ Tuan vyčerpaně obrátil oči v sloup. „I vévoda Medicejský, earl Marshall a vévoda Savoyský mi přísahali věrnost - a svou přísahu porušili.“

„A poruší ji kdykoliv znovu,“ řekl Rod klidně. „Přemýšlel jsi někdy o jmenování nových lordů, Vaše Veličenstvo?“

„Samozřejmě že ano,“ odpověděla za svého muže Kateřina, „a samozřejmě, že by baroni povstali jako jeden muž, kdybychom něco takového udělali.“

„Ano. Nic dobrého by to nepřineslo.“ Rod se zahleděl do své sklenice. „Otázka zní jak vyměnit lordy, aniž by bylo nutné vyměnit rody. Kdybychom si získali jejich syny, mohlo by se to podařit.“

„Právě v to jsem doufal,“ připustil Tuan. „Ale zdá se, že se nám to nepodařilo.“

„Raději jsme měli hrát na svých prsou jedovaté hady,“ dodala Kateřina záštiplně.

„Alespoň je máme na očích.“

„Stejně jako známe přibližná místa pobytu jejich otců.“ Tuan potřásl hlavou. „Nelíbí se mi to, lorde čaroději. Je to předzvěst války. Baronům už chybí jen společná věc, záminka, na které by se shodli.“

„A tu jim ochotně poskytne lord opat - nehledě na to, že posílí jejich řady.“

„Budou smeteni,“ řekla Kateřina a v očích se jí zablesklo. „Náš dobrý lid je pokladem našeho království.“

„Obyčejným lidem jste dali mír,“ připustil Rod, „a vaše vojska při tom nezničila mnoho úrody.“

„Tak snadné to nebude,“ namítl Tuan. „Naši poddaní budou muset volit mezi Korunou a Církví.“

„Stejně tak i mniši.“

Kateřina na něj ostře pohlédla. „Opatovi mniši se samozřejmě postaví za něj!“

„Nemají na výběr,“ přisvědčil Tuan. „Ne, nemají,“ souhlasil Rod. „Ale zajímalo by mne, kolik z nich to udělá dobrovolně.“

„Mluvíš o těch mniších, kteří se odtrhli a uchýlili se na naše panství?“

„Ano, jistě, mluvím o nich.“ Rod se odmlčel. „Také by mne zajímalo, kolik se jich sice přímo neodtrhlo, ale v duchu neschvalují konání svého opata.“

„K čemu by nám bylo dobré to vědět?“ odsekla Kateřina.

„Myslím, že bylo, Vaše Veličenstvo,“ řekl Rod klidně. „Vždycky jsem lorda opata považoval za člověka v jádru dobrého. Bohužel příliš touží po moci a svou touhu nedokáže ovládnout.“

„Jistě, jinak by se nestal opatem!“

„Přirozeně. Ale Gramarye pamatuje i opaty, kteří získali svůj úřad pro svou svatost. Někteří z nich byli dokonce i slušní administrátoři.“

Tuan si povzdechl. „Kdybych jen věděl, jak tyto dvě vlastnosti spojit.“

Kateřina na něj pohlédla s obavami. „Nezabývej se tím přespříliš, prosím tě.“ Pak se obrátila na Roda. „Tak či tak, lorde čaroději, stejně na mne nepůsobí dojmem člověka, který by byl schopen užívat moc, i kdyby ji získal.“

„Přesně to si myslím i já,“ přisvědčil Rod. „Jeho jedinou snahou je podepřít svůj status. A navíc má jednu zásadní slabost.“

„Ano? A jakou?“ Tuan zamračeně vzhlédl.

„Kupodivu morální. Moc je pro něj důležitější než cokoli jiného. Myslím, že by dokázal zdůvodnit i porušení desatera, kdyby mu to pomohlo na jeho cestě vzhůru.“

„Myslím, že máš pravdu.“ Kateřina se zachmuřila. „Ale jak ho vůbec napadlo, že by mohl proti nám povstat?“

„Na základě jednoho citátu z Písma, který naprosto vytrhl ze souvislostí,“ odpověděl Tuan znechuceně. „Nevěř knížatům světským.“

Rod se zdržel komentáře. Osobně byl přesvědčen, že toho brouka nasadil opatovi do hlavy agent z budoucnosti, ale nechtěl se o tom šířit. Jejich Veličenstva dosud nezařadila tento koncept do rámce svých středověkých představ a on jim v tom nijak nepomáhal. Považoval to tak za lepší. Jestliže jednou přijde čas, kdy budou schopni porozumět, nebude si alespoň muset dělat starosti, že znají něco, co by znát neměli.

Ale Kateřině jeho zamlklost neunikla. „Ty snad nesouhlasíš, lorde čaroději?“

Rod ztuhl. „Myslím, že neshody vůči vámi a klérem jsou přirozené, Veličenstva.“ Nezmínil se, že kdyby byl opat ponechán sám sobě, patrně by k žádným neshodám nikdy nedošlo. „Ale abych řekl pravdu, příliš těžkou hlavu si z toho nedělám. Co na tom, jestli on se přidá k povstání - jeho schopnost strhnout na svou stranu lid se drasticky zmenší, pokud budou mezi vesničany kázat mniši, kteří s ním nesouhlasí.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacírský

Tuan pozvedl hlavu. „Skvělý nápad, lorde čaroději! A my už máme takové mnichy dokonce po ruce.“

„Nemyslím, že už jsou připraveni kázat proti svému opatovi,“ upozornil ho Rod. „Vlastně bychom teď ze všeho nejvíce potřebovali vědět, kdo ještě s ním nesouhlasí ve zdech kláštera.“

„Zaříd' to, jestli můžeš,“ vybídla ho Kateřina. „A zjisti, jaké další kroky připravuje!“

„Ach, myslím, že to si dokážete docela dobře představit sami, Vaše Veličenstva.“

„Já tedy ne.“ Kateřina se mu zadívala přímo do očí. „Od chvíle, kdy shromáždil barony a vytáhl s nimi proti nám do boje - aby si to na poslední chvíli zase rozmyslel a přísahal nám věrnost - opravdu nevím, co si o něm mám myslet.“

Rod se jí příliš nedivil. Nebylo její chybou, že na rozdíl od něj nevěděla co - nebo spíše kdo - přiměl opata změnit na poslední chvíli plány.

„Jeho Ctnost, lord klášterník!“

Opat se káravě podíval na starého sluha.

„Jeho Milost', starý Adame, 'Jeho Milost'!“ Baronka Redderingová vyskočila z křesla a s rozevřenou náručí se vrhla k opatovi. „A je 'lord opat', nikoliv 'lord klášterník'!“

„Hm, jestli je opat, tak by měl řídit opatství,“ zabručel starý sluha.

„Klášter je opatství - nebo spíš opatství je jeho součástí!“ Baronka stiskla opatovi obě ruce. „Musíš mu prominout, otče - je starý a jeho hlava -“

„Ach, ale vždyť já už znám Adama roky - *mnoho* let,“ skočil opat baronce do řeči a přívětivě se usmál na starce. „A copak odpuštění není součástí mého povolání?“

„To už jsi mi říkal mnohokrát ve zpovědnici.“ Oči starého Adama zjihly. „Co záleží na všech těch titulech? Pro mne můžeš být třeba otec katedrálník.“

„Adame!“ zalapala po dechu baronka, ale opat se jen zasmál, poplácal staříka po rameni a obrátil se k mladé dámě, která se s šelestěním krajek vznášela směrem k němu. Napřímil se, vypjal hrud' a zahrál užaslý výraz. „Lady Mayrose, jak půvabně dnes vypadáte!“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Děkuji, mylorde,“ zamumlala lady a trochu zklamaně vysekla pukrle. Ve svých pětadvaceti letech byla už maličko starší, než by se na neprovdanou dívku s bohatým věnem slušelo. Na první pohled pro to neexistoval žádný důvod - tvář i postavu měla příjemnou a její vlasy měly barvu ryzího zlata. Koutkem oka se podívala na opata a pak zamířila ke stolku u velkého okenního výklenku, kde se posadila po levici své babičky a pozorovala ho pohledem, který by mohl vysvětlit, proč byla dosud neprovdaná.

Opat při pohledu na ni zjihl. „Když si vzpomenu, jaké sladké dítě jsi byla, když jsem do tohoto domu přišel poprvé! To jsem byl ještě pouhý kaplan.“

Lady Mayrose se nuceně usmála a její babička rychle řekla: „Ty ses od té doby také změnil, svatý otče.“

„To je pravda.“ Opat se smutně usmál. „Byl jsem tehdy pouhý mladík, překypující po svém posledním svěcení sebevědomím. Dodnes nechápu, proč jsi ke mně byla tak laskavá, paní.“

„Ach, už tehdy jsi v sobě měl něco výjimečného.“ V barončiných očích se zaleskly slzy. „Po pravdě řečeno, nevím, jestli bych po smrti svého dobrého pána unesla břemeno života, nebýt toho, že jsi sem přispěchal s konejšivými slovy útěchy.“

„Byl jsem rád, že mohu pomoci,“ ujistil ji opat a sevřel její ruce ve svých. „To bylo to nejmenší, co jsme mohl udělat s ohledem na trpělivost a laskavost, kterou jsi mne zahrnula v prvních dnech mého kněžství. Ne, nemohl jsem tento dům prostě svěřit do péče některého ze svých mnichů.“

„Za což ti musíme poděkovat.“ Hlas lady Mayrose byl hluboký a smyslný. „Žádný jiný kněz nedokáže sloužit mši jako ty, mylorde.“

To nebyla dobrá taktika, neboť tím opatovi připomněla jeho duchovní zodpovědnost. Opat se rychle dotkl prsty krucifixu, který mu visel na prsou, a ve tváři se mu objevil nucený úsměv. „Děkuji ti, dítě, ale pamatuj, že oběť našemu Pánu je vždy živá a zázračná, bez ohledu na to, čím posvěcené ruce drží Jeho tělo.“

Lady zahanbeně sklonila hlavu, ale očima stále visela na opatovi.

Opat se začervenal a obrátil se zpátky k baronce. „Rozhodl jsem se promluvit si s tebou přímo, urozená paní, a informovat tě o svém

konání, protože nechci, abys je pochopila špatně, kdybys zprávy o něm zaslechla z jiných úst.“

„Už se stalo, lidské řeči putují rychleji než lidské nohy.“ Barončiny rty se zachvěly, ale z celého jejího vzhledu vyzařovala odhodlanost a rozhodnost. „Nevím sice, proč ses rozhodl odtrhnout naši církev od církve římskokatolické, ale předpokládám, že k tomu máš nějaký velice dobrý důvod.“

„Žehnám ti za důvěru, kterou ke mně chováš! A ujišťuji tě, že takový důvod mám.“ Ale opatův pohled přelétl k lady Mayrose. „Řím je od nás daleko, v čase i prostoru. Pět set let nám nevěnovali ani tu nejmenší pozornost, takže to skoro vypadalo, že na nás zapomněli docela. Jak mohou vědět, co tady děláme, nebo proti jakým nepřátelům tu musíme bojovat?“

„Dobro je dobro,“ zamumlala baronka, „a zlo je zlo, bez ohledu na to, kde se nachází.“

„Ale Satan používá mnoha převleků, a jak může Řím vědět, který nosí tady?“ Lady Mayrose stiskla babiččinu ruku, ale oči při tom nespouštěla z opata. „Pokračuj, svatý otče, posloucháme bedlivě.“

Kapitola 7

Byla to podivná skupina - šest dětí, dvě chůvy, osm sluhů a tucet vojáků. Podivná a poněkud nesourodá, dalo by se říct, ale i princové si tu a tam musí hrát a k tomu potřebuji kamarády. Bráškové postačí, když není vyhnutí, ale není to tak docela ono. Proto si čtyři Gallowglassovic děti často hrávaly s princem Alainem a jeho mladším bratříčkem Diarmidem. Jejich matky jim s jistým váháním dovolily jít jen k vnějšímu opevnění - ale Kateřina ani tak nechtěla riskovat.

Gregory a Diarmid spolu hráli šachy, když tu Alain uklouzl a upadl kousek od nich (jedna z chův se při představě skvrn od trávy kousla do rtu). Geoffrey, Magnus a Cordelie se srazili jen o chvíli později. Lapali po dechu, tváře měli brunátné, ale oči jim zářily vzrušením.

„Pozor!“ Gregory pozvedl ruku, aby ochránil šachovnici - a nikoliv jen symbolicky: dlaň jeho ruky tvořila hranici silového pole.

„Jen se neboj!“ ušklíbl se Geoffrey. „Tak špatné oko ještě nemám, abych přistál mezi tvými figurkami.“

„To není tak jisté,“ popíchl ho Alain. „Alespoň já bych se vůbec nedivil.“

Geoff se po něm ohnal pěstí a Alain se smíchem uskočil.

„Nech toho! Teď jsi jen potvrdil, co on říkal!“ Magnus zachytil Geoffovu pěst svou vlastní. „Nedělej ostudu rodině, nebo tě budu muset poslat za tvou sestrou, ať si tě vezme do parády.“ Podíval se na Cordelii a v očích se mu zablesklo. „Co říkáš, Delie, naučila bys ho -“ najednou si všiml jejího rozostřeného pohledu a okamžitě zmlkl. „Zaslechla jsi něco?“

„Jen útržky myšlenek,“ odpověděla bezbarvě.

Gregory a Geoffrey poplašeně vzhlédli. Pak se i jejich pohledy rozostřily, jak se soustředili na neviditelný svět myšlenek kolem sebe.

Slyšeli to - slabý a pomíjivý závan, který mohl být pouhým vzdychnutím země nebo zamíhotáním představy.

„Je to pryč,“ vydechla Cordelie.

Geoff křečovitě zavřel oči, potřásl hlavou a pak zamračeně vzhlédl. „Čtenář myšlenek, který si nepřál, abychom o něm věděli.“

„Ano,“ přisvědčil Magnus. „Poslouchal, jako když strážé hlídají.“

„Ale proč?“ zašeptal Gregory. „To nevíme.“ Magnus vstal.

„A nejspíš to ani neuhodneme.“ Gregory se také zvedl. „Přece to nenecháme jen tak!“ zvolal Geoff a vyskočil na nohy.

„To ani nemůžeme.“ Magnus se otočil k oběma princům a uklonil se. „Omluvte nás, Výsosti, musíme odejít.“

„Oznámíte tu novinu svým rodičům?“ zeptal se Alain věcně.

„Jak jsi řekl.“

„Maminka je nejbližší,“ dodala Cordelie.

Rodovo sebevědomí dostoupilo vrcholné hodnoty. Opatova smrtelně vážně míněná sebedůležitost a ponurost Tuanovy reakce vyčerpaly veškerý jeho soucit a uvrhly ho do zdravého stavu nezúčastněného pobavení. Uvědomil si, že dostoupil vrcholu, když přistihl sám sebe při myšlence, že Kateřina byla jediná ze zúčastněných, jejíž reakce nebyla přemrštěná.

Jeho nevyjímaje, přirozeně. S cynickým zachechtáním se protáhl mezi větvemi stromů a vyšel na holé prostranství na vrcholu horského hřebetu. „Nemusel jsi jít až sem nahoru, Fessi.“

„Samozřejmě že ne, Rode,“ odpověděl jeho kůň, „ale zhodnotil jsem tvůj stav jako kritický a věřím, že ti chvilka mimo lidskou společnost docela prospěje.“

„To máš sakra pravdu! Tam dole se všichni chovají jako blázni! Dokonce i Kateřina se rozčílí pokaždé, když se má pokřizovat.“

„Tuan se ovládá docela dobře,“ namítl Fess. „Ačkoliv jsem u něj zaznamenal jistý sklon k melancholii, což mu není ani trochu podobné.“

Rod pokrčil rameny. „Co bys čekal? Každý se může zhroutit – a pokud Tuanovo povolání nepatří k těm stresovým, tak už nevím které.“

„Nikdy dřív jsem u něj příznaky únavy nepozoroval.“

„Ano, ale nikdy dřív nemusel čelit eventualitě, že se zhroutí celý jeho duchovní pohled na svět. Říkám ti, že náš dobrý král prodělává

první vážnou duševní krizi svého života - a věřím, že z ní vyjde zocelený.“

„Nebo ho to zlomí. Musíme na něj dávat dobrý pozor, Rode.“

„Máš pravdu.“ Rod se kousl do rtu. „Řeknu Bromovi, aby řekl Pukovi, ať na něj dohlédne.“

„K čemu by to bylo dobré? ...Aha.“

„Správně.“ Rod přikývl. „Šotek má vůči náboženství jistou zdravou skepsi, vlastně mu připadá směšné. Jestli on nepomůže Tuanovi, aby si udržel svůj nadhled, tak už nikdo.“

„Řekl bych, že takový odstup by potřebovala spíše Kateřina, Rode.“

„Proč? Pro to, co si teď myslí o opatovi?“ Rod pokrčil rameny. „To spíš svědčí o jejím zdravém rozumu.“

„Zvláštní, u ní.“

„Vyspěla, Fessi - myslím, že se to holkám stává, když mají děti. Samozřejmě, ona neví, proč Jeho Milost tehdy před léty změnila názor prakticky minutu před bojem. Ví jen, že si s ním promluvil mnich, který se mnou tenkrát přišel.“

„To je pravda - a samozřejmě nemohla vědět, že otec Al přišel z Terry.“

„Vybaven listem od papeže, který nařizoval všem duchovním, aby udělali, co řekne. Ne, tohle neví a já jí to nepovím. Mohlo by to zle otrást jejím sebevědomím.“

„Nemluvě o tom, jaké pochyby by to v ní vzbudilo ohledně tvého duševního zdraví,“ dodal Fess kousavě. „Na druhé straně, opat ani na okamžik nezaváhal a přijal dopis otce Ala jako pravý.“

„Pročež na rozkaz papežova emisara bez meškání ukončil bitvu. Bezpochyby to však považoval za velice pokořující a začal usilovně hledat záminku, aby mohl ignorovat Řím a stát se zase neomezeným duchovním vládcem Gramarye.“

„Zdá se, že je to tak. Naším úkolem tedy je zjistit, kdo mu tu záminku poskytl.“

„To je pravda. Ne že by nebyl dost chytrý, aby na ni přišel sám, ale co se teologie týče, má vrozená jistá omezení. Ne, tohle mu musel nakukat někdo z budoucnosti, někdo, kdo jen využil jeho touhy po

moci. Ale zdejší Katodiáni nemají hyperrádio, takže to nemohou Římu oznámit.“

„Kterýžto nedostatek bezpochyby rád osobně napraviš,“ zabručel Fess.

„Vždycky rád pomůžu církvi. Máš už celý ten příběh zakódovaný, Fessi?“

„Připravený k odvysílání, Rode. Chceš k němu připojit nějaký osobní vzkaz?“

„Jo. Vzkaz otci Alovi, že by měl papež raději velice rychle najít nějaký způsob, jak se vypořádat s vlkem, jinak to zdejší ovečky šeredně odskáčou.“

Fess se otočil a podíval se Rodovi přímo do očí.

„Jen to pošli,“ pobídl ho Rod.

„Upozorňuji tě, že jsi v používání metafor mnohem méně obratný, než si zřejmě myslíš,“ řekl Fess. „Ale dobrá, Rode.“

Vůbec se nepohnul, nebylo to třeba. Část jeho těla, která byla právě natočena směrem k Teřře, se prostě změnila v anténu pro vlnový vysílač ukrytý v jeho nitru. „Přenos skončen,“ ohlásil za okamžik.

Rod spokojeně přikývl. „Bojím se, že nemůžeme čekat, až nám bratr Al odpoví. Naši zprávu nejspíš dostane až za několik hodin a pak se přirozeně bude muset poradit s Jeho Svatostí. Zajímalo by mne, co udělají.“

„Věřím, že se to brzy dozvíme.“

„Jak je to možné?“ Bratru Alfonsovi vztekem přeskakoval hlas. „Jak jste mohli selhat! Bylo vás přece dvakrát tolik než jich! Nechtěl jsem po vás nic, než abyste mezi ně vtrhli, omráčili je a odvezli domů!“ Náhle zmlkl a zpod přivřených víček se podíval na otce Thoma. Pak, právě když mnich začal odpovídat, bratr Alfonso vyštěkl: „Opustila tě tvá statečnost!“

Otec Thom zaťal zuby. „Řekni raději, že se nám přičilo bít naše bratry.“

„Už nejsou našimi bratry, jsou to zrádci! Ano, zrádci, kteří tě přivítali s otevřenou náručí a stoly obtíženými jídlem, je to tak?“

„Vítali nás s radostí,“ řekl otec Thom, „a my s nimi lámali chléb. Ale když jsme se je pokoušeli přesvědčit o jejich omylu, byli neústupní.“

„Takže jste na ně nezaútočili?“

„Ke své hanbě přiznávám, že zaútočili.“ Otec Thom sklonil hlavu a celý se nahrbil. „Přestože jsme služebníci boží a ne vojáci!“

„Přikázal jsem ti, abys je přivedl zpátky po dobrém nebo po zlém! Ujistil jsi mě, že to uděláš, protože je pro dobro všech, aby v této zemi vládla církev. Bylo vás dvakrát tolik než jich a zaútočili jste na ně. Copak jste je nedokázali porazit?“

„Ne, neboť měli zbraně stejně jako my a už se s nimi naučili zacházet.“

„I vy s nimi umíte zacházet! Uměl snad každý z nich bojovat stejně jako dva z vás?“

„Po krátkou dobu ano,“ připustil otec Thom. „Než jsme mohli využít své převahy, přišel na nás rychtář s vojenským oddílem.“

„Tak!“ Oči bratra Alfonsa se rozšířily. „Jak je možné, že byl zrovna poblíž?“

„To nevím,“ odpověděl otec Thom a ostatní se po sobě tázavě podívali. Ozvalo se tiché mumlání.

„Možností je několik,“ odsekl bratr Alfonso, „ale všechny znamenají totéž: král o našich činech ví!“ Pátravým pohledem přelétl shromážděné mnichy, kteří rázem zbledli. „Jak se to mohlo stát? Samozřejmě, někdo z vás neuhlídal své myšlenky před špehy!“

„Nebo...“ Otec Thom polkl, neschopen zformulovat slova.

Bratr Alfonso zachmuřeně přikývl. „Nebo je špehem někdo z našeho středu. Hrůza, bratři! Jako by nebylo dost zlé, že o našich činech možná ví král - teď nám ještě hrozí, že se o nich dozví náš dobrý opat?“

Mniši si vyměnili vyděšené pohledy. „To by znamenalo přinejmenším těžký půst a mnoho hodin modliteb ve své cele,“ zašeptal jeden z nich.

„Nebo tohle a zbavení kněžství k tomu,“ odsekl bratr Alfonso.

Mniši upadli do zachmuřeného mlčení. Mnozí už se viděli, jak jsou vyháněni z kláštera a z řádu.

Bratr Alfonso spokojeně přikývl a s očima přivřenýma si změřil jednoho po druhém. „A mohlo by to být ještě horší. Proto si dávejte pozor, bratři, abyste se o svém hloupém omylu před nikým nezmiňovali - a bedlivě se pozorujte navzájem, abyste se ujistili, že se o něm opravdu nezmní nikdo z vás.“ Jeho hlas zněl náhle velice zlověstně. „A pro příště si dávejte pozor, abyste mé rozkazy plnili.“

Zděšeně na něj hleděli. Pak otec Thom sebral všchnu svou odvahu a řekl: „Nepokoušej se nás zastrašit! Nemůžeš prozradit, co jsme udělali, aniž by vina padla i na tebe!“

„Tím si nebuď tak jist,“ zapředel bratr Alfonso.

Otec Thom zbledl, ale jeho odhodlání zvítězilo. „To, co jsi říkal, že se může stát nám, může potkat i tebe.“

„Ano,“ odsekl bratr Alfonso, „a právě to mi dělá starosti. Dávejte si pozor, bratři - ať už padne vina za tuto práci na kohokoliv, buďte si jisti, že v žádném případě nepadne jen na mne! Hlíďte se bedlivě navzájem a plňte mé rozkazy!“

Poté co odeslal hlášení, vydal se Rod na cestu domů. Takže už tam seděl, pohroužen v myšlenkách, když děti rozrazily dveře a vtrhly dovnitř. „Tati! Tati!“

„Mami! Mami!“

„Tati! Mami!“

„Uklidněte se!“ zvolal Rod a s lítosti odpoutal své myšlenky od zvlášť zlomyslného plánu, kterým se zrovna obíral.

Nastalo ticho.

„A teď,“ řekl Rod ostře. „Co se zase stalo.“

„Ten hnusný had!“

„Ten prokletý špion!“

„Je to odpadlík mezi čarodějníky!“

To Roda zajímalo. „Tak dost! Mějte přece rozum.“ Ukázal na Magnuse. „Co se stalo?“

„Cordelia ucítila náznak, že se někdo pokouší číst její myšlenky a současně se snaží, aby o tom nikdo nevěděl, tati.“

Rod vzplanul hněvem a už už otevíral ústa, aby si od něj ulevil vhodnými nadávkami, ale to už vedle něj stála Gwen a promluvila dřív, než se mu to mohlo podařit. „Jak jsi na to přišla, Cordelie?“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Hráli jsme si, mami, a já jsem náhle ucítila sotva patrný náznak jeho přítomnosti. Bylo to jako když lehký vánek pohne roztrhanou pavučinou. Strnula jsem a poslouchala, ale mohla jsem si být jista jen tím, že tam je. Neslyšela jsem jeho myšlenky, ty on tajil - cítila jsem jen, že poslouchá.“

Gwen přikývla. „To by mohl být špeh. Ale stejně dobře to mohlo být pouhé šálení tvé vlastní mysli.“ Cordelie přicházela do věku, ve kterém nebyla jistá labilita vyloučena.

„Ale my jsme to slyšeli všichni, mami!“ prohlásil Geoffrey. Cordelie přikývla. „Řekla jsem jim, co se děje, a oni poslouchali také.“

„Je to jak říká,“ přisvědčil Magnus. „Nebo snad ne, prcku?“

Gregory, s očima jako holubí vajíčka, přikývl. „Přesně tak.“

„Zdá se, že jste si tím jisti.“ Rod už se trochu uklidnil.

„Jestli se někdo pokouší špehovat naše myšlenky?“ Magnus se pobaveně usmál. „Jak by nám mohlo něco podobného uniknout, v téhle rodině?“

„To je pravda,“ přikývl Rod. „Myslím, že si to musí časem osvojit každé esperské dítě, pokud má stejně nadané sourozence.“ Zachmuřeně se obrátil ke Gwen. „Jak tohle mohl opat dokázat?“

Gwen zděšeně vzhlédla. „Můj pane! Přece si nemyslíš -“

„Že ten čarodějnický špeh pracoval pro opata?“ Rod pokrčil rameny. „Kdo jiný by teď mohl mít zájem nás špehovat? Nebo přesněji řečeno: začít špehovat. Tuan a Kateřina mají svůj Královský coven, pokud by byli tak neetičtí, aby ho použili.“

„Používají ho jedině v případě otevřeného vyhlášení války,“ řekl Geoffrey rychle.

Rod přikývl. „Ale opat není profesionál, takže podobné zábrany nemá. Ne, myslím, že se v tomto směru nemýlím - a to také znamená, že se Jeho Milosti podařilo přesvědčit nějaké čarodějníky, aby pro něj pracovali.“ Zamračil se. „Jak jen je mohl přesvědčit?“

„Neděláš závěry příliš ukvapeně, tati?“ zeptal se Gregory. „Mohlo to být přece někdo úplně jiný, nějaký člověk, který má -“

„Naprosto banální motiv. Ano, já vím.“ Rod v duchu připsal svému nejmladšímu bod k dobru. „Jenže to by bylo příliš mnoho náhod najednou: opat se znovu začne bouřit zrovna ve chvíli, kdy se

někdo docela jiný uchýlí v mentální špionáži. Nepouštím tuto možnost úplně ze zřetele, synku, ale abych řekl pravdu, sázím spíše na opata. Ale v jednom máš určitě pravdu - musíme se o tom špehovi dozvědět co nejvíce.“

„Nebo špezích,“ poznamenal Geoff.

Rod přikývl. „Souhlas.“ Otočil se ke Gwen. „Mohla bys sem pozvat Tobyho? Pokud vím, stále ještě vede Královský covenant.“

„Hurá!“ zvolal Gregory a Cordelie radostně zatleskala.

„Toby je u nás vítán kdykoliv.“ Gwen se usmála. „Máš pravdu, manželi, on nejlépe může zařídit, aby královniny čarodějnice dávaly pozor na tu škodnou.“

„Jejich Veličenstva o tom přirozeně vědět nemusí.“ Rod přikývl. „Tuan by mohl udělat něco zbrklého.“

„Nebo královna, tati!“ zvolala Cordelie vzrušeně.

Rod zavrtěl hlavou. „To nepředpokládám. Kateřina je praktická žena - podezírá neustále každého.“

Kapitola 8

„Dostalo se poslu občerstvení?“

„Ano, vaše milosti.“ Bratr Alfonso zavřel dveře opatovy komnaty. „Obědvá v kuchyni a pak si bude moci odpočinout v pokoji pro hosty. Nevypadá příliš unaveně.“

„Ano, z panství Medicejských je to pouhý jeden den jízdy.“ Opat se znovu podíval na dopis ve svých rukou a usmál se.

Bratru Alfonsovi se zablesklo v očích. „Takže je to dobrá zpráva?“

„Naprosto skvělá. Podívej se! Jeho milost vévoda Medicejský vyjadřuje plnou podporu církvi Gramarye a svou oddanost naší věci.“ Hodil dopis na stůl.

Bratr Alfonso k němu přiskočil a dychtivě začal číst. „Chvála Bohu!“ Oči mu rychle kmitaly po řádcích a úsměv na jeho tváři se rozšiřoval. „Ach! Jeho slova jsou tak žhavá, div že nepropálí pergamen! '...ochrana proti pobuřující aroganci vládnoucích sil...' 'Vládnoucích sil', aha! A napsal to jeden z nejmocnějších lordů v zemi! Takže těmi silami může myslet jen krále a královnu! Je opatrný, ten náš vévoda!“

„Ale no tak, můj dobrý bratře Alfonso. Nemůžeme přece po jeho milosti chtít otevřenou zradu, že?“ Opat se zaklonil na židli a ruce si sepal na břiše. „Víš stejně dobře jako já, o kom mluvím.“

„Ano, a o kom mluvím tři další lordi! Obrátili se na nás s žádostí o ochranu proti tyranii Koruny! Kdy jim dokážeš, mylordo opate, že se ve své důvěře k tobě nezklamali?“

Opatova dobrá nálada se rázem ztratila: zamračil se a nahnul se kupředu. „Trpělivost, bratře Alfonso. Jestliže je možné zabránit přímému ozbrojenému střetu, je třeba to udělat! Nestačí vědět, že to co děláme je správné, musíme o tom přesvědčit ostatní.“

„Tomu přece sám nevěříš!“ namítl bratr Alfonso. „Přece nedoufáš, že by Jejich Veličenstva nechala tvou výzvu bez povšimnutí.“

„Ne, a ani si to vlastně nepřeju.“ Opat se zamračil ještě víc. „Je totiž na Církvi, aby se starala o dobro lidu, nikoliv na Koruně. Ta musí okamžitě přestat rozdávat almužny pod svým vlastním jménem a předat chudinské fondy k rozdělování nám. Ani si nemůže osobovat právo soudit klér a rozhodovat, co má dělat a co ne.“

„Už ti dali nějakou odpověď v tomto duchu?“

„Jen tu, kterou jsem dostal už před léty - že lidu jen prospěje, když se o jeho dobro bude starat Církev i Koruna, a že velice rádi přestanou soudit duchovní, bude-li naše spravedlivost stejná jako jejich.“

„A Řím je v tom ještě podporuje. Copak papež nečetl Bibli? Copak v ní nenarazil na slova: 'Nevěř knížatům světským'? Copak může tolerovat hry a oplzlosti páchané v den Páně? A co víc, copak může tolerovat oplzlosti páchané neustále?“

„Nepochybuji o tom, že dovoluje, aby se i ženy stávaly kněžímí a nosily marnivá a frivolní roucha namísto střízlivých sutan.“ Opat pokýval hlavou. „Ano, i takové věci jsem slyšel.“

„Ne, je to ještě horší! Dovoluje všem, aby se oblékali neslušně: dovoluje prostému lidu, aby nosil šat nerozeznatelný od šatu nejvyšších lordů! Vlastně prohlašuje, že mezi knížaty a kmány ani žádný rozdíl není. 'Před Pánem jsou si všichni rovni!‘“

„To je hanebná a zrádná víra.“ Opat ztěžka přikývl. Duchovní neduchovní, narodil se jako druhý syn menšího šlechtice.

„Ale to pořád není všechno! Ten 'Svatý otec' dovoluje půjčovat peníze na vydřidušský úvěr! Přivírá oči nad herci a divadly, ba dokonce nad hýřením a opilostí! Křesťané se pod jeho vedením mohou stýkat s pohany - ano, dokonce se s nimi i spojovat sňatkem!“

„Neslýchané!“ Opat potřásl hlavou, zdrcen takovým nedostatkem zbožnosti u božího zástupce na zemi.

„A přesto se to všechno píše ve spisech našeho zakladatele, otce Marka!“

„Četl jsem je, bratře,“ řekl opat. „Po pravdě řečeno, pokoušel se v nich vysvětlit, proč Řím takovou neřest dopustil a proč se musel spokojit s pouhým jejím mírněním!“ Sevřel prsty okraj stolu, aby uklidnil své třesoucí se ruce. „Skoro bych pochyboval o svátosti mých předchůdců!“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„To ne, byli jen zaslepeni a ošáleni papežovými slovy! To Petrův nástupce zhřešil nedostatkem víry, ne požehnaný Marco! A nejsou snad Jejich Veličenstva stejně hříšná jako papež, když tě nechtějí ve tvých snahách podpořit?“

Opat pomalu a vážně přikývl. „Ano. Jsou. A úmyslně zavírají oči před neřestmi, o kterých jsi právě mluvil.“

„A duše jejich poddaných pak trpí pro jejich váhavost! Cožpak není hřích, že ještě neprohlásili církev Gramarye za jedinou legitimní církev, státní církev? Protože jediné ona může zabránit šíření nepravostí a neřestí, kterými je církev římskokatolická zamořena. Ano, mylorde, musí uznat oprávněnost tvých požadavků - a když to nepůjde jinak, donutíme je k tomu silou zbraní!“

„Mlč!“ Opat se napřímil a odvrátil se od bratra Alfonsa. „Proč, mylorde? Copak jsi to sám neřekl, právě před chvílí? Copak je na tom něco špatného?“

„Přísahal jsem, že nikdy nepozvednu meč,“ řekl opat stísněně. „Pravdivě náš dobrý Spasitel řekl, že: 'Kdo s mečem zachází, ten jím také schází!'“

„Určitě tím nemyslel, že je špatné ztrestat mečem několik zapřísáhlých hříšníků! A jestliže je to špatné pro tebe, jak to, že to není špatné pro barony a jejich rytíře?“

„Já jsem pomazaný kněz, bratře Alfonso, sluha Boží!“

„A oni jsou Jeho rytíři! A uvaž, mylorde, jak dlouho to asi vydrží, zůstanou-li jejich stížnosti nevyslyšeny?“

Opat neodpověděl.

Bratr Alfonso pokračoval. „Dali ti najevo svou podporu, mylorde, ale jak dlouho ti zůstane? Bud'to budeš muset najít způsob, jak prosadit jejich práva vůči Koruně, nebo o ni zase přijdeš.“

„Vyzýváš mne k nemorálnosti!“ Opat se otočil na bratra Alfonsa. „Kněz se nesmí ohlížet na tak světské důvody, když odděluje správné od nesprávného!“

„Nic takového by mne nikdy nenapadlo!“ ujistil ho bratr Alfonso rychle. „Po pravdě řečeno, není to ani třeba - prelátovi přece musí být něco takového naprosto jasné.“

Opat na něj vytřeštil oči. Pak pomalu řekl: „Já nejsem prelát.“

„Že ne? Nemyl se, mylorde - pokud je církev Gramarye zcela suverénní a samostatná církev, oddělená od Říma, musí mít biskupa, duchovního otce - a kdo by se pro takovou roli hodil nejlépe, když ne ty?“

Opat na něj nepřestával zírat. Pak se pomalu obrátil k oknu.

„Ne, arcibiskup,“ pokračoval bratr Alfonso, „protože Gramarye hostí mnoho duší a biskupa bude třeba jmenovat pro každé hrabství! Kníže církve - neboť někdo, kdo má takovou autoritu, je roven světským knížatům. Ale obyčejný lid něco takového nemůže pochopit, pokud se mu Kníže duší nepředstaví v plné své slávě a lesku - na trůně neseném na ramenou mnichů, s heroldy a trubači vepředu a s gardou vzadu! Musí se odít do královského purpuru, mít zlatý arcibiskupský kříž a zlatou mitru na hlavě! Musí stát po boku Jejich královských Veličenstev, aby bylo každému jasné, že je jim v každém ohledu roven!“

„Mlč!“ zahřímá opat. „Jestliže se k něčemu rozhodnu, bratře Alfonso, rozhodnu se proto, že je to správné, a ne proto, že mi to přinese prospěch! Ted' mne nech o samotě! Jdi!“

„Už odcházím,“ zamumlal bratr Alfonso a obrátil se. „Necht' se stane, jak si vaše lordstvo přeje. Ale snažně tě prosím, mylorde, nezapomínej, že i knížata mohou být podřízena prelátovi.“

Dveře se za ním zavřely, ale v opatové srdci už zůstal neklid, který tam zanechala vidina slávy a moci, na jakou nikdy ani nepomyslel, omamné a svůdné...

Lady Elizabeth zvedla hlavu z polštáře, pak se opřela o loket, přemýšlejíc, co ji vlastně probudilo. Natáhla se, aby se dotkla svého manžela, když tu si vzpomněla, že se ještě nevrátil domů. Nic neobvyklého to nebylo, lov se občas protáhl a on zůstal s lordem Whittlesym. Ale když zjistila, že není doma, neklid v jejím nitru se změnil ve strach.

Zamračila se, rozhněvaná sama na sebe, a vyklouzla z postele. Měla přece zbrojnoše a služebné a strážce, které nad ni bděly, byla-li to třeba. Pravděpodobně si dělá starosti naprosto zbytečně: kdyby jí hrozilo skutečné nebezpečí, strážce už by patrně pokřikovaly po domě a rvaly se s vetřelcem.

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

Náhle ji napadlo, proč vlastně myslí právě na vetřelce, a po zádech jí přeběhl mráz. Proč ne oheň nebo potopa nebo třeba rvačka mezi sluhy?

Jsou to jen hloupé ženské obavy, přesvědčovala sama sebe, když si oblékala župan. Když si ho však zavazovala, uslyšela za dveřmi klepání a ztuhla. Srdce se jí divoce rozbušilo. Okamžik tam stála, ochromena strachem, pak se silou vůle přinutila vykročit ke dveřím. Nesmysl, řekla si. Byla rytířovou dcerou a nemohla se poddávat strachu.

Ale klepání se ozvalo znova a srdce jí při tom zvuku vyskočilo až do krku. Přesto se nezastavila a poslepu pokračovala ke dveřím, neviditelným ve tmě...

Dveře se však náhle otevřely dokořán a ona strnula polomrtvá děsem, neboť ve světle přicházejícím z chodby uviděla mohutnou postavu v brnění. Na okamžik její strach hrozil přerůst v paniku, ovládla se však a zeptala se: „Kdo jsi, že přicházíš nepozván do mé komnaty?“

Muž stál mlčky a díval se na ni skrze spuštěné hledí.

„Kdo jsi?“ otázala se znovu. S ulehčením zaznamenala, že její strach pomalu přerůstá v hněv. „Chceš mne vyděsit, že přicházíš nepozván a neohlášen? Pak měj alespoň tolik slušnosti, že mi řekneš své jméno!“

Muž stál dál a bez jediného slova ji pozoroval.

„Alespoň zvedni své hledí!“ zvolala zoufale. Dobře, dobře - už se jí zmocňovala zlost. Všechno bylo lepší než ten ochromující strach! „Zvedni své hledí a ukaž mi svůj obličej!“

Muž pozvedl ruku k hledí své přilby a lady Elizabeth na okamžik zakusila pocit triumfu...

Z helmy na ni prázdnými očními důlky zírala rozšklebená lebka.

Lady Elizabeth vyděšeně zajechla a pak se propadla do milosrdného bezvědomí.

Rod doufal, že když to bude ignorovat, přejde to samo, ale už uplynulo osm dní a Gregory stále chtěl být mnichem, až vyroste. Rod sice pořád věřil, že je to přechodný jev, ale začínal cítit, že tomu přece jen bude muset věnovat určitou pozornost - a tak teď kráčel lesem se

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

svým nejmladším po boku (šli, neletěli - nechtěl plašit domorodce) směrem k velké chatrči, která byla zbrusu novou runnymedskou kapitulou řádu sv. Vidicony z Katody.

Proč to dělal, když byl tak skeptický? Prostě proto, že Gwen skeptická nebyla - ona byla ráda. Každý středověký rodič by byl - mít syna v klášteře, to už znamenalo určité společenské postavení. Ne že by si největší čarodějnice Gramarye musela s něčím takovým dělat hlavu (ačkoliv uznání lidí měla docela ráda), ale líbila se jí představa, že bude mít konexe i na onom světě.

Samozřejmě to tak doslova nebylo a Rod to věděl. Gwen byla jen šťastná, že si její děťátko vybralo jistější cestu do nebe než oni. Což, jak musel uznat, byla docela pěkná představa, jenže Rod v ní nějak nedokázal uvěřit. Znal příliš mnoho duchovních osobně.

„Všechno není takové, jak se na první pohled zdá, synku.“ Došli na cestičku vedoucí ke vchodu. „Není to jen modlení a meditování.“ Ukázal na trojici mnichů, kteří orali pole. „Takhle tráví většinu času - poctivou těžkou prací.“

„Proč to dělají?“ zeptal se Gregory.

„Protože věří, že je práce uchrání od zlých myšlenek. Já si spíš myslím, že jim jde o to se unavit.“

Gregory přikývl. „Ano, únava chrání tělo před pokušením.“

Rod se na chlapce udiveně podíval (v poslední době to dělal v jednom kuse). Netušil, že je jeho syn *tak* chápavý. Pravděpodobně měl pravdu - po deseti hodinách práce za pluhem už mnichům určité nezbyvala energie na páchání hříchů.

Vedoucí mnich ve skupince vzhlédl, uviděl je a pozvedl ruku. Jeho druhové zastavili a on se vyprostil z postroje. Pomalým krokem se vydal přes oraniště k nim. Když přišel dostatečně blízko, zavolal: „Vítám vás... Ale to je lord čaroděj! A se svým nejmladším.“

„Rád tě vidím, otče.“ Rod rozeznal otce Boquilvu.

„I já tebe.“ Kněz došel až k nim a oprášil si ruce. „Co tě k nám přivádí, lorde čaroději? Způsobili ti snad moji bratři zase nějaké potíže?“

„Ne... vlastně ano, ale není to nic, co bych nečekal. S mou návštěvou to v podstatě nemá nic společného.“ Popleskal svého syna po rameni. „To on.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Tvůj hoch?“ Otec Boquilva se zatvářil překvapeně, ale jen na okamžik. Pak se usmál a obrátil se k domu. „Zdá se, že to bude na delší rozhovor! Pojdme, posadme se a napijme se!“

Rod stiskl Gregorymu ruku, aby mu dodal odvahy - opravdu jemu - a vykročil za knězem.

„Bratře Clyde!“ zavolal otec Boquilva, když přišli k chatrči.

Statný mnich s překvapeným výrazem v obličeji vyhlédl, pak odložil zednickou lžici a dýnko, a vydal se za nimi.

„Tohle je bratr Clyde,“ řekl otec Boquilva Gregorymu. „Jak vidíš, pracuje rukama jako my všichni - a pokud se ti jeho úkol zdá lehčí než můj, ujišťuji tě, že včera byl na mém místě.“

Velký mnich se usmál a napřáhl ruku, ve které se ta Gregoryho docela ztratila. Chlapec vzhlédl s očima rozšířenými vzrušením.

„A tento urozený muž je Rod Gallowglass, lord Velký čaroděj.“ Otec Boquilva se znovu podíval na bratra Clydea. „Musím si teď na chvíli promluvit s těmito dobrými lidmi. Byl bys tak laskav a přidal se na tu dobu k bratru Nederovi a otci Merseyovi místo mne?“

„Ano, rád.“ Bratr Clyde si povzdechl. „Copak to není má povinnost? Přeji vám dobrý den, dobří lidé!“ Lehce se uklonil a odkráčel k pluhu.

„Takový je život mnichů,“ vysvětlil jim otec Boquilva. „Modlitby ráno a večer, těžká práce mezi tím, vstávání k modlitbě o půlnoci. Ale to už jsi nejspíš viděl, když jsi nás pozoroval.“

Gregory překvapeně vzhlédl. „Jak víš, že jsem vás pozoroval?“

„Protože jste nám přispěchali na pomoc, když jsme byli napadeni,“ odpověděl otec Boquilva a zasedl za hrubé opracovaný stůl. „Pozor na třísky... a jak byste nám mohli přispěchat na pomoc, kdybyste nás nepozorovali, co? Ale tohle jsi neviděl - vnitřek našeho kapitulního domu. Teď vidíš, jak mniši žijí.“

Gregory se rozhlédl. „Je tady čisto a uklizeno.“

To bylo sotva výstižné. Rod by spíš řekl, že tam bylo prázdné a sterilní prostředí.

„Čisto, jistě, uklízení patří k povinnostem mnichů. To my jsme to tady vybílili a vyrobili stůl a židle - stejně jako naše dřevěné nádoby.“ Otec Boquilva nalil něco do pohárku a přisunul ho Gregorymu. „Na podzim budeme mít pivo a na jaře víno - ale teď máme jen vodu.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

A i když budeme mít víno a pivo, povětšinou budeme stejně pořád pít vodu. Naší stravou je chléb, zelenina a ovoce, s trochou masa o svátcích.“

„Je to těžký život,“ řekl Gregory zamyšleně.

„Ano, a teď už také jistě chápeš, že ne každý se hodí k tomu, aby sloužil Bohu.“ Otec Boquilva se zhluboka napil a pak se podíval na Roda. „Tak, lorde čaroději! Čím ti mohu pomoci?“

„Už jsi mi pomohl.“ Rod se pobaveně usmál. „Můj syn se zmínil, že by se chtěl stát mnichem, až vyroste.“

Jediné, co svědčilo o Boquilvově překvapení, bylo to, že neodpověděl. Rod usoudil, že kněz uhádl příčinu jejich návštěvy sám. Pak si dolil vody. „No, není to zase tak neslýchané, že by někdo zaslechl volání v tak raném věku. V takových případech však velice často dochází k tomu, že chlapec, který volání zaslechne, záhy zjistí, že je to jen jedno z mnoha volání a ne vždy to nejsilnější. Mnišský život je těžký a mnozí z těch, kteří se na něj dali, se zase vrátili ke svým rodinám poté, co složili novický slib. Z těch, kteří zůstali, to někteří vzdají dřív, než se stanou diákoný. A i z diákonů se ještě mnozí vrátí do světského života.“

„Mnich se tedy může vrátit do normálního života a oženit se?“

„Ano a vychovat se svou ženou děti. Mnozí z těch, které nazývám bratry, mohou odejít kdykoliv. A mnozí mohou být manželé a otci a přitom zůstat diákoný, chlapče. Jejich služba církvi je až druhá po péči o rodinu. Ale mnoho bratří také zůstane s řádem po celý svůj život a přesto nikdy nesloží poslední přísahu. Je to jednoduše proto, že se necítí dost silní, aby unesli zodpovědnost sloužení mše a tajemství eucharistie. Přesto žili životem naplněným svátostí a máme plné právo se domnívat, že nyní dlí v nebi.“

„Co se stane pak, když chlapec jako já uslyší volání?“ zeptal se Gregory pomalu.

„Nemůžeš se k nám přidat, dokud nebudeš starší. Požadovaný věk pro vstup do našeho řádu je osmnáct let. Do té doby musíš žít co nejsvatějším životem a trávit dny službou svým bližním.“

Gregory přikývl. „Modlitbou, půstem a poctivou prací.“

„Postit se nesmíš až do svých čtrnácti let, a i pak jen jednou za měsíc, od úsvitu do soumraku.“ Na tváři otce Boquilvy se objevil

úsměv. „To je tvá první zkouška: poslušnost. Pokud nedokážeš žít podle těch zásad, nikdy se z tebe mnich nestane.“

„Dokážu,“ vyhrkl Gregory spěšně a Rod si vydechl úlevou, smíšenou s vděkem k otci Boquilvovi. Přísné pústy by mohly narušit chlapcovo zdraví.

Rod žasl, že Gregory byl vůbec schopen takových rozhodnutí. Jeho zakřiknuté, přemýšlivé dítě - a najednou takový fanatismus? S lehkým mrazením v zádech si vzpomněl na jisté mánie z dob svého dospívání - ale Gregorymu bylo teprve sedm let!

„A až mi bude osmnáct, otče?“

Boquilva potřásl hlavou. „Pak můžeš přijít do domu svatého Vidiconu v...“ Přes obličej mu přelétl stín. „Nebo bys možná mohl přijít tady.“ Pokrčil rameny. „Na tom nezáleží.“

Rodovi však ano. Nemohl si nevšimnout, že Boquilva lituje, že opustil klášter. To svědčilo ve prospěch muže, jenž sebral všechnu svou sílu, aby udělal něco, co považoval za správné, třebaže to nechtěl - ale mohly v tom být i pochyby ohledně správnosti královny věci. Co se stane, když mnichové v kritické chvíli zaváhají a rozhodnou se pokorně vrátit ke svým bratrům a opatovi?

Rod si předsevzal pojistit si, že k takovému obratu nedojde.

„A co až tam přijdu?“

„Podrobíš se zkoušce svého odhodlání. Takové mladíky, kteří přijdou, aby zjistili, zda se stanou či nestanou mnichy, nazýváme postulanty. Budeš žít po všech stránkách mnišským životem, vyjma sloužení svatých mší, a při tom budeš zkoušen, aby se ukázalo, zda se hodíš spíš pro klášterní život nebo máš dost síly stát se farním knězem.“

Rod nastražil uši: tohle bylo něco nového. Nikdy dřív neslyšel o klášterech zkoumajících kvalifikaci.

Gregory se zamračil: „Řekl bych, že mě to táhne k životu v klášteře.“

Otec Boquilva přikývl. „Mnozí hovoří jako ty, ale nemají... talent, který požadujeme... určitý druh síly. Musíš se spolehnout na úsudek starších a uposlechnout jejich rozhodnutí. Někteří se při tom ukážou být slabí a jsou vráceni světu.“

Rod usilovně uvažoval, jaké kvality asi oddělují mnichy v klášteře od farních kněží. Schopnost bádát? Platilo snad už ve středověké společnosti heslo: 'Publikuj nebo jdi do praxe'?

„Ale co se mnou bude, když rozhodnete, že ze mne bude farní kněz?“

„Dům svatého Vidicony má dvě části,“ vysvětlil otec Boquilva. „Izolovaný vnitřní klášter, ve kterém žijí adepti na mnišskou kariéru a seminář pro farní kněze. Modlí se společně a společně zpívají na kůru, ale jinak žijí odděleně.“

„A pokud si budu stále přát sloužit Bohu jako mnich i přes to, že mne určíte pro farnost - co bude pak?“ zeptal se Gregory.

„Budeš dál pokračovat tak, jak jsi začal: postit se, modlit, studovat a pracovat - ačkoliv seminaristé pracují méně. Dost se napracují, až se ujmou svých farností a učit se musí jen několik let, zatímco mniši se učí celý život. Seminaristé musí pečlivě dbát knih, aby se nedopustili omylů, až samostatně povedou farnosti.“

„Jistěže.“ Gregory vážně přikývl. „To mne nenapadlo - ale každý kněz musí být tak trochu učenec, že?“ A když otec Boquilva souhlasil, řekl: „Možná, že takové je i mé poslání. Ale co když ne? Co když mám být mnichem?“

„Pak složíš slib a staneš se mladým mnichem.“

„A v takovém případě se pro mne stane klášter domovem pro celý zbytek života?“ zeptal se Gregory příškrčeným hlasem. „Nikdy nebudu moci vyjít ven, už nikdy nespátím dívku nebo rytíře, dokonce ani svou rodinu?“

Roda se zmocnily rostoucí obavy a jen tak tak se ubránil touze chlapce popadnout a přitisknout ho k sobě, ale otec Boquilva řekl: „Ne. Pořád budeš vycházet ven. Naši mnichové se vydávají čas od času navštívit své rodiny, obvykle dvakrát do roka - samozřejmě kromě těch, kteří k nám přišli jako sirotci. A tu a tam si někdo vyžádá naše služby.“

Rod přeslechl další Gregoryho otázku a odpověď na ni, protože ho náhle něco napadlo. Tak mnichům bylo dovolováno navštívit čas od času své rodiny? Pak klášter nebyl dokonale izolován od zbytku světa! Existoval tady běžně přístupný komunikační kanál!

Znovu se vzpamatoval zrovna když otec Boquilva říkal: „Časem se jistě vynoří mnoho dalších otázek. Kdykoliv se nás budeš chtít na něco zeptat, jsi u nás vítán - ale prosím tě, přiveď s sebou vždy svého otce.“ S úsměvem se obrátil na Roda. „Věřím, že je to nutné.“

„Ale samozřejmě! Člověk nikdy neví, co se může z takové návštěvy kláštera vyklubat!“ Rod vstal a potřásl otcí Boquilvovi rukou. „Jsem velice rád, že jsme si spolu mohli popovídat, otče. Přiznám se, že jsi mi dodal novou naději a jistotu.“

„Myslím, že právě takto by měl klášter na věřící působit,“ usmál se otec Boquilva, „ale přiznám se, že jen málokdy se to děje tak rychle. Jsi si jist, že jsi nedoufal spíše v zrazování?“

„Ne, jsem zvyklý pohlížet pravdě do očí. Je čas konat - skoro bych řekl, útočit!“ Vzal Gregoryho za ruku a vykročil ke dveřím. „Pojď, synku, musíme spěchat a vypravit tvého staršího bratra!“

„Ale on žádné volání nezaslechl!“

„Tak ho brzy uslyší a pokud ví, co je pro něj dobré, raději ho uposlechně!“

Kapitola 9

„Ach, my lorde opate!“ volala baronka, zatímco spěchala vstříc opatovi, který vešel do komnaty a shrnul si kápi z čela. „Nemyslela jsem, abys sem přišel v tak ošklivou noc!“

Opat se zatvářil překvapeně a rozmrzele. „Tvůj vzkaz, mylady, hovořil o neodkladné naléhavosti.“

„A tak tomu i je! Nicméně zítra by to také stačilo. Ach, ty můj ubožáčku! Pojd', pojd' blíž k ohni! Mayrose, nalij číši svařeného vína! Adame, přísuň mu židli ke krbu!“

„Ne, nejsem zase tak promočený.“ Opat shodil svou mnišskou kutnu, pod kterou měl ještě jednu. „Když jsem viděl, že prší, vzal jsem si dvě vrstvy šatů.“ Ale i druhá kutna byla promočená a když se opat přiblížil ke krbu, začala mu z ní stoupat pára. Přesto však, když mu Mayrose podávala pohár, výraz v jeho tváři jasně říkal, že cesty sem nelituje. Vlastně by se dalo říct, že hořel dychtivostí.

Baronka to viděla, ale byla příliš taktní, než aby se o tom zmínila přímo. Pokynula starému Adamovi, aby jí přisunul židli blíže ke krbu. „Je to *zázrak*, že sis pro mne našel čas, mylorde, když jsi teď zaneprázdněn tak závažnými záležitostmi.“

Opat si připomněl své problémy a zamařil se. „Po pravdě řečeno, mylady, tvůj dům mi v těchto dnech připadá skoro jako azyl, do něhož se mohu uchýlit a odpočinout si.“

„Pak tedy užívejme výhod azylu,“ řekla lady Mayrose, vesele se zasmála a obrátila se s takovou elegancí a grácií, až jí sukně zavířila. „Podle mne je to sice poněkud problematický azyl, ale kdo by to měl vědět lépe než zpovědník?“

„Jenže problémy, o kterých mluvíš, jsou tak... skoro bych řekl zdraví prospěšné.“ Opat se usmál. „Vaše neshody jako by se zrodily jen ze vzájemné lásky. Kéž bychom se já a král přeli také tak!“

„Pán ti přece přikazuje milovat svého nepřítele,“ zamumlala lady Mayrose.

Opat přikývl. „To vskutku ano, lady Mayrose, ale náš nepřítel pro to ještě nepřestává být naším nepřítelem.“ Na čele se mu objevila

vráska. „Abych řekl pravdu, Jejich Veličenstva jsou tak arogantní, že nesnesou sebemenší výpad proti své moci.“

„A ty se úzkostlivě vyhýbáš všem provokacím?“

Opat si povzdechl a obrátil pohled k nebi. „Běda! Copak je to možné? Musím přece oponovat neustálému rozpínání jejich moci, která už pomalu začíná zasahovat i do hájenství církve... Ach! Řím je tak *slepý*! Nevidí, že světská knížata musí církvi překážet, nárokují-li si právo vykonávat její funkci! Tak slepý, že nevidí, co se děje - nebo tak nedbalý.“

Obě ženy mlčely, překvapeny prudkostí jeho vzplanutí.

Opat si toho všiml a omluvně se usmál. „Omlouvám se, mé dámy. Vždycky se tak rozruším, když si uvědomím, že si Koruna dovoluje strhnout na sebe i rozdávání milodarů, které přece odjakživa náleží církvi.“

„Ach! Jak může král a královna vědět, kdo je potřebný?“ zvolala lady Mayrose pobouřeně. „Je přece zřejmé, že tato úloha musí náležet jen a jen církvi!“

Opat se na ni vděčně podíval. „Děkuji ti, lady Mayrose, ale pochybuji, že někdo tak horlivý, jako jsi ty, může přehlédnout kroky, které na své cestě musím podniknout.“

„Jaké kroky?“ zpozorněla náhle baronka.

„Například prohlásit se arcibiskupem.“ Když to opat vyslovoval, odvrátil se.

Baronka zalapala po dechu, ale oči lady Mayrose se rozzářily. Začala rychle přikyvovat. „Jistě... ano, jistě! Ach, co jiného bys mohl udělat, mylorde? Pokud bude církev Gramarye nezávislá na Římu, musí mít svou hlavu - a ta musí být titulována arcibiskup! Ale neměli bychom mít biskupy a arcibiskupa stejně?“

„Měli, lady Mayrose, měli.“ Opat pomalu přikývl. „Vlastně je nemáme jen proto, že všichni kněží na Gramarye patří k jednomu řádu a jsou vázáni poslušností opatovi jediného kláštera, který máme.“

Oči lady Mayrose se rozšířily údivem: „To znamená, že jsou i jiné mnišské řády?“

„Ano, a kněží, kteří nejsou mnichy.“ Opat se pousmál jejímu úžasu. „V knihách se píše o mnoha svatých domech - o řádu svatého Františka například, nebo řádu svatého Dominika. Existuje i

Společenstvo Ježíšovo, ze kterého pocházel náš zakladatel, svatý Vidicon. Ale na Gramarye je pouze řád svatého Vidiconu, takže každý kněz je zároveň i mnichem našeho řádu.“

Barončina ruka se chvěla na jejím hrdle. „Ale nebudou se Jejich Veličenstva domnívat, že přijetí arcibiskupského titulu je útok na jejich autoritu?“

„O tom nepochybuji,“ řekl opat zamračeně, „a právě to mne zrazuje, abych se jím prohlásil. Ale považ, mylady, cožpak bych tak nezískal jen to, co opati na ostrově Gramarye měli vždycky?“

„Samozřejmě, a proto to musíš udělat!“ zvolala lady Mayrose. „Kdo by se staral o mínění králů a královen? Ti jsou přece už svou povahou svěštětí a tudíž náchylní ke zkaženosti!“

„Je to přesně tak, jak říkáš, lady Mayrose, přesně jak říkáš,“ přikyvoval opat potěšeně. „Proto musí být někdo, kdo nad jejich vládou bdí, jinak se tyranii nevyhneme.“

„A kdo kromě arcibiskupa může kontrolovat krále?“ Lady Mayrose potřásla hlavou a v očích jí zaplálo. „Je to tak, mylorde! Musíš se stát arcibiskupem, ničím menším než arcibiskupem! Protože jedině duchovním je vrozen smysl pro právo a dobro - stejně jako hamižnost a násilí je vrozeno vládcům světským!“

„Totéž si myslím i já!“ prohlásil opat se šťastným pousmáním. „Jedině k služebníkům Božím se lid může utéct, hledá-li právo.“

„Bláznovství je znakem Koruny,“ odpověděla lady Mayrose, „ale znakem Mitry je moudrost!“

„Nedokázal bych to vystihnout lépe,“ vydechl opat, hledě jí do očí.

Jejich pohledy se na okamžik setkaly, ale pak se dívka zarděla a odvrátila se.

Zavládlo rozpačité mlčení.

Konečně si opat odkašlal. „Co jsem to za nevychovaného hosta, že tak dlouho žvaním o svých vlastních záležitostech! Docela jsem zapomněl na důvod, pro který jste mne zavolaly.“

„Ach... byla to jen drobná neshoda mezi tímto nevďěčným dítětem a mnou.“ Baronka kývla hlavou ke své vnučce. „Ve srovnání s tvými záležitostmi je naše hádka naprosto malicherná.“

„Ujišťuji tě, mylady, že nic, co tíží tebe nebo tvou vnučku, nemůže být pro mne malicherné,“ zvolal opat horlivě. „Co je to za spor, který narušil harmonii, jež vládne mezi vámi dvěma?“

„Jako obyčejně!“ povzdechla si baronka. „Znovu jsem ji, mylordě opate, připomněla její povinnosti k domu a zemi, ale ona mi zase vzdoruje!“

„Lady!“ Opat se obrátil k lady Mayrose. „Nechceš snad popírat, že se sama toužíš vdát!“

„Nikoliv, to opravdu nepopírám, mylordě.“ Dívka se mu upřeně zahleděla do očí. „Je to jen otázka toho, koho si mám vzít.“

„Ale já jsem to neudělal!“

Zeman Rowley se podíval na vesničana, který stál na druhé straně stolu. Laughn byl stejně špinavý jako vždycky - jeho halena patrně neviděla vodu už dobrý měsíc a byla určitě jeho jediná. Správce ho bezpochyby odvedl právě před jeho pravidelným týdenním holením a i na tu vzdálenost bylo vidět vši, které se neklidně hemžily v jeho vlasech a vousech, jako by se ani ony necítily dobře v jeho blízkosti. Rowley byl rád, že je slunný den, takže si mohl nechat vynést stůl ven - ale bohužel opomněl poručit, aby ho umístili tak, aby měl Laughna po větru. Snažil se nadechovat co nejméně. „Správce tě přistihl, jak odcházíš od jelena, který pořád měl v těle tvůj šíp.“

„Nějaký zatracený darebák mi ho ukradl!“

„A pak s ním zastřelil jelena.“ Vánek zanesl k Rowleyovi zvlášť hutný závan pachu a Rowley zadržel dech, dokud se vzduch trochu nevyčistil. Jeho pán, sir Torgel, měl vůči pytláctví velice osvěcený postoj - zakazoval lovit jen lidem, kteří měli co jíst. Ale Laughn žil ještě se svými rodiči, přestože už mu dávno bylo dvacet a byl docela dobře živý, ačkoliv byl mnohem častěji vídán v lese než na poli - a jelen mohl nasytit celou vesnici po několik dní. Ne, sir Torgel rozhodně nebyl přítelem takového zabíjení jelenů. „A jak ses k tomu jelenovi dostal tak blízko?“

„Sbíral jsem nějaké suché dřevo na oheň. Jak jsem měl vědět, že tam leží mrtvý jelen?“

„No jistě, jak?“ povzdechl si zeman. „Jenže jsi neměl ani větvičku a dokonce ani pytel, do kterého bys dřevo nasbíral.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„To jen proto, že jsem ještě žádné nenašel!“

„Přestože bylo už poledne? To jsou naše lesy *tak* vysbírané?“ Rowley se zamračil a zadíval se k obzoru. Slunce už skoro zapadlo a začínalo se šerit. „Co se dá dělat, musím tě obvinít z pytláctví.“

„To nemůžeš!“ Na Laughnově čele vyrazil pot. Věděl, že jeho rozsudek by mohl znít smrt. „Nezastřelil jsem ho!“

„Ale všechno nasvědčuje tomu, že zastřelil.“ Rowleyovy rysy ztvrdly. „Pokud nemáš svědka, který tě viděl bez luku v okamžiku, kdy jelen padl, musím tě -“

„Mám svědka!“ zaječel Laughn. „Byl tam někdo, kdo mne viděl!“

Rowley se zarazil a zamračil se. „Ano? A kdo?“

„Stane!“

Rowley vytřeštil oči nad Laughnovou drzostí. Stane byl správcem nalezen mrtvý přibližně ve stejné době, kdy jeho pomocník objevil zastřeleného jelena a dopadl Laughna. Mladík byl nedaleko od toho místa a ležel u skály, o kterou si rozbil hlavu. Všechno svědčilo o tom, že zakopl a upadl. Rowley poslal stráže pro tělo. Bylo už ztuhlé. „Ty víš, že Stane je po smrti.“

„Přesto mne viděl ve chvíli, kdy se šíp zabodl jelenovi do boku. To Stane ho zabil, ne já! Nechtěl jsem mluvit špatně o mrtvém, ale teď nemám na vybranou!“

„Tak je to tedy.“ Rowleyovy oči se zúžily. „Pak jsi poslední, kdo viděl Stana naživu. Vypadá to, že o jeho smrti víš víc, než jsi mi řekl!“

„To ne!“ zaječel Laughn zoufale a začal se v rukou stráží divoce zmítat. „Volám ho za svědka! Přijď, Stane! Ty jediný můžeš dosvědčit, že jsem nevinný!“

Takové rouhačství už bylo příliš i na Rowleye. „Lžeš, prokletý vrahu! Sám bych si přál, aby tu Stane byl, protože -“

Zarazil se, když si všiml výrazu naprostého děsu v Laughnových očích. Pak se pomalu otočil směrem jeho pohledu.

Tam, stěží rozeznatelný v soumraku, ale přesto viditelný, se vznášel chomáč dýmu ve tvaru mladého muže v haleně a nohavicích, s krvavou ránou na hlavě.

„Stane,“ zašeptal Rowley.

Lže, řekl Stane hlasem, který se ozýval v Rowleyově mysli. On zabil jelena, já jsem to viděl. A proto zabil i mne. Pak všechno

narafičil tak, aby to vypadalo, že je mou smrtí vinna má vlastní nešikovnost.

Laughn zaječel, pak zaječel znovu a nepřestával ječet, ani když se Stanuv duch už dávno rozplynul. Své vytřeštěné oči upíral do místa, kde se zjevila jeho oběť, pak je pomalu obrátil v sloup a v milosrdném bezvědomí se skácel k zemi.

* * *

Dráteník měl třídní strniště a malebnou kolekci šatstva, které se zdálo sestávat rovným dílem z hadrů a špíny. Chlapec vedle něj na tom byl o poznání lépe: jeho obličej byl na rozdíl od obličeje jeho otce jen neumytý místo neoholený. Oba byli ověšeni hrnci a pánvemi, které při chůzi zvonily a řinčely. Samozřejmě, pozorné oko by odhalilo, že pod hadry byli oba dobře živení a svalnatí, a že přinejmenším dráteník vypadá nepřiměřeně spokojeně se svým osudem. Do vesnice vešel s palci zaklesnutými za opasek a pískal si.

Na druhé straně chlapec byl zachmuřený. Šlehl po svém otci pohledem. „Musíš tak dávat najevo svou radost, tatí?“

„Jaký to má smysl, kabonit se?“

„Kdyby tě uviděl někdo, kdo tě zná, ještě by si mohl myslet, že se tak raduješ z toho, že ses dostal pryč od maminky.“

„To ne! Ale co, přiznávám - jsem raději, když není poblíž, jestliže se přestanu ovládat.“ Rod se zašklebil. „Kromě toho, vždycky si na chvíli rád odpočinu od Jejich Veličenstev a královského dvora. Dodává mi to sladký pocit... svobody.“

„Svobody.“ Magnus zařinčel hrnci a podíval se na svou špinavou a potrhanou halenu. „*Tohle* má být ta svoboda?“

„Synu, tohle jsem ti chtěl říct už dávno - svoboda a luxus nemusí být nutně totéž. Vlastně se spolu většinou vůbec neslučují.“ Rod došel na náves a shodil svůj náklad. Hrnce a pánve se s řinčením sesypaly na zem a Rod zavolal:

„Hrnce, pánve spravujem!

Přineste je všechny sem!

Jsou prasklé či dřavé?

A nemáte na nové?

Pak sem ihned spěchejte,

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

*hrnce své mi dávejte,
opravím je bez váhání,
spěchejte sem, milé paní!“*

Magnus se ušklíbl. „Máš na víc, tati.“

„Co chceš, je to improvizace. A mimochodem, kdo ti dal právo kritizovat?“

„Ty,“ opáčil Magnus pohotově. „Alespoň jsi něco v tom smyslu říkal, když jsem nechtěl udělat domácí úkol.“

„Už si vzpomínám - každý učený muž může být kritikem,“ zopakoval Rod a povzdechl si. „A pokud se nebudeš chtít učit, nikdy nebudeš mít právo kritizovat. To byla rána pod pás, chlapče, rána pod pás.“

„Myslel jsem, že se bavíme o vzdělání, ne o boxu.“

„Je v tom nějaký rozdíl? A teď mlč - blíží se zákazník.“

„Hej, dráteníku! Už jsem na tebe čekala!“ Vesničanka, která k nim spěchala, byla rozložitá a baculatá, s příjemným kulatým obličejem a malým kotlíkem se zubatou prasklinou na boku. Podala ho Rodovi. „Celé měsíce už musím vařit v hliněných hrncích.“

„No, vopravdu sem moh' přijít dřív.“ Rod nasadil drátenický dialekt. „Bude jich to stát penny, paninko.“

Žena se zamračila. „Nemám peníze nazbyt, dráteníku.“ Sáhla po kotlíku.

„Dyž je to tak, co třeba něco na zub?“ řekl Rod rychle. „Nenašlo by se tam krapet gulášku pro dva hladový pracanty?“

Žena se rozzářila. „Ve spíži mám kousek sušeného hovězího.“ Zamračila se, když uslyšela zvláštní zvuk, který vyloudil chlapec, pak pokrčila rameny a obrátila se na otce. „Ale bez kotlíku guláš neuvařím.“

„Tak to abychom si pospíšili.“ Rod se posadil na bobek, vytáhl nůž a kus dřeva, a začal ho strouhat na podpal. „Přines ňaký dřevo, chlapče!“

Magnus něco zabručel a odběhl hledat dřevo na oheň.

Když vyskočily první plameny, přišlo ještě několik hospodyněk. Jedna nesla zle potlučený železný hrnec, ale ostatní byly jen zvědavé. „Co nového, dráteníku?“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacírský

Rod vždycky chtěl být reportérem. „Nic novýho, vůbec nic. Vopat vyhlásil voddělení gramaryjský církve vod římský.“

Žena se zamračila. „Jak to mohl udělat?“

„Prostě vtevřel pusu a řek' to.“ Rod se zdánlivě plně soustředil na štípání třísek.

„Tak to už nebudeme chodit do kostela?“

„Poudá se, že vopat sám bude sloužit mše, každej boží den.“

První žena se zakabonila. „Tak o co jde?“

Rod pokrčil rameny. „Vo nic, řek' bych.“ Soukromě ho zarazilo, že vesničané přijali jeho zprávu tak lhostejně. „Ale co já vím vo církvi? To vám musí říct velebníček.“ Vzhlédl a uviděl Magnuse s náručí suchých větví. „Výborně, mladej.“

Magnus složil náklad na zem a posadil se vedle něj. Snažil se nedívat na muže, který se k nim blížil od jediného dřevěného domku ve vesnici. Domek měl malou věžičku.

„Dybych se potkal s někým, kdo má bratra nebo synka v klášteře,“ prohodil Rod, „hned by sem věděl, esli je to pravda nebo lež.“ Vykřesal jiskru do troudu a zatímco oheň rozdmýchával, bedlivě sledoval, jestli se někdo nepřidá k jeho monologu. Když se žádný dobrovolník nenašel, v duchu si povzdechl a řekl: „Jináč moc novinek není. Na severu u Romanovců byla velká bouře a rybáři přísahaj, že mezi blesky slyšeli zpívat mořský panny.“

Hospodyňky vydechly úžasem a začaly mezi sebou štěbetat, a Rod si hleděl ohně. Plameny se rozplápolaly.

„Co ti rybáři pili, tati?“ zeptal se Magnus a jedna z žen se na něj udiveně podívala.

Rod se po chlapci ohnal rukou, ale Magnus se pohlavku lehce vyhnul. „Kušuj, dyš mluví dospělí! To nemáš ani trochu tý oucty k stáří?“

„Nebud' na něj tak přísný,“ namítla hospodyňka. „Můj manžel také vídá podivná znamení, když se napije.“

Ostatní ženy se rozhihňaly a Rod si pomyslel, že ji manžel asi nebude příliš vděčný za takovou popularitu. „Možná by si měli zapamatovat eště todle, paninko: vílí lid má slabost pro vochmelky.“

„Tak proč si je všechny nevezmou?“ odfrkla si venkovanka a ostatní začaly souhlasně pokyvovat.

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

Rod se odbornicky zadíval do ohně a spokojeně přikývl. „To stačí.“ Přiložil k prasklině kus železného drátu a podržel kotlík nad ohněm.

„A všechnu těžkou práci zase abych obstaral já, co?“ zamumlal Magnus.

„Proč myslíš, že se s tebou tahám.“ Nemohl však popřít, že jeho syn má pravdu. „Děláš to dobrovolně. Klidně to můžu zkusit sám.“

„Ale, mně to nevadí,“ ujistil ho Magnus rychle. Rod pochopil: chlapec nechtěl zranit jeho city, pokud by se mu to náhodou nepovedlo. A musel připustit, že Magnus v tom měl mnohem víc praxe.

Magnus se zadíval na prasklinu a drát se začal tavit a zatékat, třebaže oheň nebyl ani zdaleka dost horký. Rod věděl, že se pod drátem taví i kov kolem praskliny, protože Magnus telekineticky urychluje pohyb jeho molekul. Opravdu se ve své práci vyznal - vysoký žár zasahoval jen půl palce od trhliny. Rod se o tom přesvědčil, když Magnus posledně spravoval pánev své matce.

Rod byl do práce tak pohroužen, že si ani nevšiml příchodu farního kněze. Přivedla ho mladá žena, která nelenila a už mu oznámila tu novinu.

Kotlík se kolem praskliny zbarvil do ruda a pak do žluta, ale vesničané to přes svařovací drát nemohli vidět.

Magnus se uvolnil. Rod to pochopil jako nárazku a zvedl kotlík z ohně, aby ho ochladil. „Nechaj ho hodinku zchladnout, paninko. Pak ho zkusej a uviděj, že je jako nověj.“ Tím si byl naprosto jist.

„Rychlá práce a dobrá práce,“ řekl kněz. „Jsi ten nejzručnější dráteník, jakého jsem kdy viděl.“

„Děkuju,“ řekl Rod a vzhlédl. „Velebnosti,“ dodal rychle, jako by si teprve teď uvědomil, že mluví s knězem.

Mnich se usmál. „Jsem otec Bellora, dráteníku. Mír s tebou.“

Rod se pokusil zatvářít rozpačitě. „Chtěl jsem spravit hrnec?“

„Nikoliv spravit hrnec, leč uklidnit duši.“ V mnichově tváři byla jasně patrná úzkost. „Je pravdivá ta novina, kterou jsi přinesl?“

„Kerá - že se církev gramaryjská voděluje vod církve římský?“ Rod pokrčil rameny. „Vědí velebnosti, jak je to s novinama. Kdo může říct, kerá je pravdivá a kerá ne?“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Já jsem o tom nic neslyšel.“ Mnich si zastrčil ruce do rukávů své sutany. Ve tváři byl bledý, ale oči mu plály. „Je možné, že by to skutečně byla pravda?“

„Pokud je, otče,“ zeptala se jedna z žen nesměle, „budeš pořád smět sloužit mše?“

„A máme přestat umírat,“ přidal se Rod, aby trochu odlehčil atmosféru, „dokud zasej nebudou moct sloužit pohřby?“

Mnichovi zacukaly koutky úst. „Ne, to určitě ne. Už je to mnoho let, co jsem byl vysvěcen. Mé ruce jsou stále dost dobré, aby se dotýkaly svátostí oltářních a sloužily Bohu. Mohu dál sloužit mše, dokud papež nevyhlásí nad Gramarye interdict.“

Celý zástup rázem utichl, zděšen už jen tím pomyslením, že by je Řím mohl přenechat d'áblu.

Rod se pokusil uvést vše na pravou míru. „Nebylo by lepší pozeptat se v klášteře, esli je to vůbec pravda?“

Kněz zavrtěl hlavou. „Jedině kdyby se tu naskytl nějaký zbožný mnich, který by se tamtudy ubíral.“

„Copa nejni ve vesnici nikdo, kdo má v klášteře syna nebo bratra, vod kerýho by zjistil, jak se to všechno vlastně má?“

Otec Bellora se na něj zamračil a pak zavrtěl hlavou. „Nikoliv. Nikdo tady nemá příbuzné v řádu, s výjimkou mne, a já o tom nic neslyšel.“

„Copa tam nemaj známý z dob študýrování?“

Kněz se smutně usmál. „Jistě, v dobách svého studia jsem měl mnoho přátel, ale ty jsou teď na svých farnostech stejně jako já.“

„Jak je to možný?“ podivil se naoko Rod, ačkoliv to samozřejmě věděl. „Copa všicky mniši neštudýrujou společně?“

„Ne,“ řekl kněz. „Ne všichni se mohou počítat mezi vyvolené.“

„Ne?“ Rod dál předstíral úžas. „A já myslel, že jak jednou přideš do kláštera, sou si tam všici rovný.“

„Nikoliv, liší se v srdci i studiem. Někteří přejdou do vnitřního kláštera a někteří zůstávají v novickém dormitáři a skriptoriu.“

Oddělené skriptorium pro novice? Tak tohle bylo v klášterní praxi něco nového. „A ty co vstanou venku pak dou zase ven?“

Otec Bellora přikývl. „Ven do světa, ze kterého jsme přišli, aby se potýkali s pokušeními a břemeny, jež vzdalují člověka nebi.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Ale kdyby tohle všechno ustalo,“ ozval se Magnus šokovaně, „jak potom... my chudí najdeme cestu do nebe, bez kněží jako jsi ty?“

Rysy otce Bellora změkly. „Máš pravdu, chlapče, a já ti děkuji. Hanba mi za to, že bych ve vzteku dokázal odvrhnout to, proč žiji! Protože musím říct, že moji představení měli pravdu: můj život je teď bohatší, bohatší o cit pro potřeby druhých. Od chvíle, kdy jsem sem přišel, už nemám potřebu se ptát, proč je to nutné.“

„Voni si nemohli vybrat, velebnosti?“ Rod se zamračil. V mysli mu vytanula představa pergamenového formuláře žádosti o zařazení. „Přáli si zvostat v klášteře?“

„Ano, jako všichni mladíci, kteří tam přijdou. Nebo možná ne všichni,“ opravil se kněz, „ale určitě většina. Není však na postulantech, aby rozhodovali o svých dalších osudech. Na to jsou starší a moudřejší hlavy, které dokážou určit co je správné lépe než my sami.“

„Ale nikdy neměli pocit, že jich vodkopli jako něco podřadného?“ otázal se Rod.

Otec Bellora se zasmál. „Ano. Zní to pěkně hloupě, když to člověk řekne nahlas, že? Farní kněz přece slouží stejnému Bohu jako ten v klášteře a možná víc. Určitě nejsme něco podřadného, jak říkáš.“

„Možná jste lepší,“ podotkl Magnus. „Určitě musíte být silnější, abyste odolali světským pokušením a vypořádali se s jeho břemeny.“

Otec Bellora souhlasně přikývl. „Ano, tak nám bylo řečeno, ale já jsem to tehdy bral jen jako slova určená k přesvědčení těch, jež chtěli zůstat v klášteře a utěšení nás, kteří jsme měli odejít. Teď však už vím, že je to pravda.“

„Ale kdo rozhodl o tom, že se hoděj na farního kněze?“ zeptal se Rod. „Jak to mohli vědět?“

Otec Bellora rozhodil ruce. „To nevím. Možná na to přijdu, až sám budu starý. Rozhodovali o tom představení kláštera - a jen ti nejstarší mezi nimi.“

„Ale copak jich mohli znát?“

„Starý moudrý mnich si se mnou pohovořil. Pak, dalšího dne po mši, ke mně přišel představený noviců a oznámil mi můj osud.“

„Jen tak?“ Magnus vytřeštil oči. „Po několikaminutovém rozhovoru?“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacírský

„Možná půlhodinovém. Ale jinak je to tak, jak říkáš - na jeho základě rozhodli o mém osudu. Podle něj a podle vysvědčení představeného postulantu,“ řekl kněz zamyšleně. „Ten mne pozoroval asi dva dny.“

„Dva dny a půlhodinový rozhovor rozhodl o celoživotním povolání člověka?“

„Nebud' tak pobouřen,“ usmál se otec Bellora na Magnuse. „Koneckonců, ten moudrý starý mnich měl pravdu.“

„Ale vždyť sis přál zůstat v klášteře!“

„To byl můj nejtěžší hřích, hřích přílišné pýchy,“ povzdechl si kněz. „Když jsem prohlédl, modlil jsem se každý den, aby byl ze mne sňat.“

„Copak člověk nemůže být tím, čím by chtěl?“

„Ne.“ Otec Bellora se teď soustředil plně na Magnuse. „Víš, chlapče, není to jen odhodlání a usilovná práce, co ti zaručí vysněné povolání - musíš mít také talent. V klášteře by se mne patrně brzy zmocnil nepokoj a pocit marnosti. Ne, ti, kdož mne soudili, mne soudili správně.“ Jeho poslední slova zněla poněkud nuceně.

Mužova nemilosrdná sebekritika udělala na Roda silný dojem. „Copa se tidle mniši nikdá nespletli ve svém rozhodování kdo má zvostat a kdo jít?“

Kněz zavrtěl hlavou. „Pokud já vím, nikdy.“

„Otče! Otče!“ Mladík v sedlácké haleně běžel směrem k nim. „Díky Bohu, že jsem tě našel!“

Kněz se obrátil. „Bůh s tebou, Liraku. Co tě trápí?“

„Starý Sebastian, otče! Upadl na poli a teď tam leží a chrčí! Pojd' rychle, prosím tě!“

Otec Bellora se podíval na Roda a Magnuse. „Omlouvám se, ale je tady někdo, kdo mne potřebuje.“ Dotkl se náprsní kapsy, ze které mu vyčnívala malá rukojeť šroubováku, odznak jeho řádu. „Ano, svěcený olej mám. Veď mne, Liraku.“ A rozběhl se za hochem.

Rod hleděl za nimi. „Pokud se tohoto muže týče, nespletli se.“

„U něj ne,“ připustil Magnus zmařeně. „Ale jinak se přece musí plést neustále, tati.“

Rod se rozhlédl; všechny ženy už se rozešly, patrně aby prodiskutovaly skandální novinu týkající se církve v soukromí. „Ano,

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

opravdu to zní trochu nezvykle, synku, skoro nelidsky. Za tak krátký čas přece nemohou člověka zhodnotit. Příliš mnoho proměnných.“

„Možná mají mnišští adepti na čele nějaké znamení, které my, normální smrtelníci, nevidíme,“ nadhodil Magnus.

Rod se pozorně zadíval na svého syna, překvapen jeho sarkasmem. Zdálo se, že začínal dospívat. „Každopádně vědí, po čem se mají dívat.“ Náhle se zarazil. „Nebo - a to je pravděpodobnější - se o svých omylech nikdy nedozví.“

Magnus se zatvářil zmateně.

„Podívej,“ vysvětlil mu Rod, „jestliže farní kněz začne hřešit, jednoduše to svedou na jeho slabost.“

Magnusovy oči se rozšířily. „Ano, a když se objeví potíže s některým z mnichů v klášteře, řeknou prostě, že mu schází disciplína!“

„Tady jsi doma, co? Ale v podstatě jsi to vystihl, ano. Dává to smysl, že?“

„Až příliš!“

„Nu což, jsou to také jen lidé,“ povzdechl si Rod. „S ohledem na okolnosti se snaží, jak nejlépe umí.“

„Ne, to není pravda! Mohli by každého novice nechat, aby si sám zvolil cestu, dát mu příležitost!“

„Ano, to by mohli,“ přisvědčil Rod. „Ale z dlouhodobého hlediska by pravděpodobnost úspěchu byla zhruba stejná.“

„Nech si chutnat, dráténíku!“

Rod překvapeně vzhlédl. Byla to žena, které spravili kotlík, a podávala jim velkou kouřící mísu guláše. Pod paží měla půl pecnu chleba.

Rod se zašklebil a vzal od ní mísu. „Bůh jim žehnej, paninko.“ Zhluboka vdechl vůni horkého guláše. „Ach! Kéž jich Bůh obdaří spoustou puklejších hrnců, ať si zase někdy můžu zasloužit takovou dobrotu!“

„Vezmi si ještě tohle.“ Žena mu vtiskla do ruky tučnou klobásu. „Ať ti jde k duhu!“

Sotva se obrátila, Magnus vytáhl lžící a ochutnal. „Hej, ono je to dobré! Možná bychom si takhle obchodně měli vyrazit častěji, tati.“

„Máš dojem, že to vynáší?“ Rod se usmál. „No, není to špatné: za jediný spravený kotlík velkou mísu guláše, půl pecnu chleba a ještě klobásu. Není to jen večeře, ale i naše zítřejší snídaně.“

„Kdyby těch hrnců měli víc,“ navrhl Magnus, „mohli bychom začít obchodovat i s jídlem.“

„Nevšiml jsem si, že máš takové obchodní nadání...“

„Tak či tak,“ odpověděl Magnus s ústy plnými guláše, „to, proč jsme sem přišli, jsme nezjistili.“

„Ano.“ Rod se zamračil. „Nikdo v osadě nemá příbuzné v klášteře. Nu což, vždycky je nějaká další vesnice, synu.“

Magnus zaúpěl.

Otec Bellora vyšel ze dveří s džberem plným špinavé vody a zavolal: „Maličký lide, pozor!“ Jeho učitelé z kláštera by byli pobouřeni, kdyby ho slyšeli a pokárali by ho za hřích pověřčivosti, ale *ani* se nemuseli potýkat s každodenní životní realitou. Promočený elf dokázal být mimořádně nepříjemný.

Když takto varoval případnou lesní drobotinu, vesnický pastor vylil obsah džberu. Voda špláchla mezi luční kvítí - na trávníčku před farou - a otec Bellora se otočil, aby se vrátil zpátky do kuchyně. Koutkem oka však zachytil obraz přicházející postavy a znovu se obrátil. Tvář se mu rozjasnila a zvolal: „Bratře Matthewe!“

Druhý mnich zamával, zašklebil se a pak se rozběhl směrem k němu.

Otec Bellora ho radostně objal kolem ramen. „Ty starý ničemo, co tady děláš? Ach, jsem opravdu rád, že tě zase vidím!“

„I já tebe, otče Belloro.“ Matthew byl sice o rok starší, ale v klášteře studovali spolu.

„Pojď dál, jen pojď dál!“ jásal otec Bellora a vedl svého bývalého spolužáka do kuchyně.

O půl hodiny a velký masový koláč později se bratr Matthew se spokojeným povzdechnutím a párátkem uvelebil na židli. Otec Bellora se zašklebil, protáhl se a poplácal si po břiše. „Tak, bratře! Co tě přivedlo do mé farnosti?“

„Noviny, které si náš dobrý opat přeje rozšířit po všech svých kongregacích.“ Tvář bratra Matthewa se zachmuřila. „Vyhlásil, že se církev Gramarye odděluje od církve římskokatolické.“

Otec Bellora zbledl. „Už jsem o tom slyšel, ale doufal jsem, že to není pravda.“

„Už jsi o tom slyšel?“ Bratr Matthew se zatvářil překvapeně. „Copak jsou lidské řeči rychlejší než poslové?“

„Vždycky, bratře. Včera byl u nás ve vesnici dráteník. Spravil hrnce, přespal tu a šel zase dál. Teď už o tom pravděpodobně vypráví v jiné farnosti.“

„Ano, bratře,“ řekl Matthew. „Mezi našimi ovečkami to způsobuje pozdvižení, že?“ Vytáhl z rukávu svitek pergamenu. „Tady je text, který si přepíšeš a budeš po dobu jednoho týdne číst při mších. A předej ho otci Gabeovi ve Flamournské farnosti tak, jak jsem ho já předal tobě.“

Otec Bellora převzal svitek s potěšením člověka, který dostal příkaz, aby pošimral tarantuli na břicho. „Pověz mi, oč jde.“

„Hm, píše se tam, že církev římskokatolická pochybila...“

Otec Bellora ztuhl jako puritán na plese nudistů a zděšeně vytřeštil oči. „Kdo si něco takového dovolil tvrdit?“

„Opat,“ odpověděl Matthew a pokrčil rameny. „Vyzrazilo ti to dech, co? Vždycky nám tvrdili, že papež je v otázkách víry neomylný. Jenže náš dobrý lord opat tvrdí, že ten, který je nazýván Svatým otcem, nemůže znát situaci tady na Gramarye v celé její složitosti, a co víc, že je zaslepen svou mocí a zkažeností svých úředníků a písařů kurie.“

„Jak si může dovolit mluvit proti Božímu zástupci?“ zašeptal otec Bellora.

„Protože, jak tvrdí lord opat, papež je koneckonců jen římský biskup a není o nic větší, než kterýkoliv jiný biskup. A abychom v tom směru snad neměli nějaké pochybnosti, lord opat se prohlašuje za hlavu církve a arcibiskupem Gramarye.“

Otec Bellora jen mlčky zíral.

„A,“ pokračoval bratr Matthew, „arcibiskup Gramarye přece může soudit římského biskupa. Veřejně tedy vyhlašuje papežovy omyly a říká, že největší z nich je to, že papež nevyžaduje, aby

všechna knížata uznala nadřazenost církve ve všech záležitostech týkajících se morálky.“

„Ale to přece platí pro každou vládu!“ namítl otec Bellora. „Copak mohou knížata vládnout podle toho, co je morální a co ne?“

„To je právě to - toto, řekl náš lord opat, je prapůvodní příčinou všeho bezpráví způsobeného světskou vládou.“

„Ale co Kristova slova! 'Odevzdejte, co je císařovo, císaři!'“

Bratr Matthew přikývl. „Jenže náš lord opat říká, že i císař musí odevzdávat Bohu, co je Boží - což jen svědčí o nadřazenosti církve.“

Otec Bellora zbledl. „Nechce snad říct...“ Ale hlas ho zradil dřív, než mohl svou myšlenku dokončit.

Bratr Matthew smutně přikývl. „Přesně tak, otče. Náš dobrý opat z toho vyvodil, že církev musí být nadřazena králi, protože je blíže k Bohu a musí tedy vědět co si On přeje mnohem lépe, než kterýkoliv král. A král musí arcibiskupovu nadřazenost uznat.“

„Cožpak je možné, aby proti němu král nevytáhl se svým vojskem?“ zašeptal otec Bellora.

Kapitola 10

Výkřik protrhl noc, drsné, nekontrolované zavytí hrůzy. Zazníval vesnicí po několik krátkých okamžiků, které se zdály být hodinami. Pak se začaly otevírat dveře jednotlivých chatrčí a z nich vybíhali vesničané v košilích, v rukou klacky a srpy. Rychle odhalili chýši, ze které se křik ozýval, a vtrhli dovnitř.

Uprostřed její jediné místnosti klečela u paty žebříku vedoucího na půdu upravenou jako ložnice šedovlasá dáma. Z postranic žebříku trčely polámané příčle. Stůl a židle byly rozházené kolem, skříň ležela na boku a všechn její obsah byl rozsypaný po zemi.

Muži vytřeštili oči.

Náhle se proti nim rozletěl džbán.

Muži zařvali a vrhli se stranou. Jeden z nich skočil dovnitř a sevřel ženu v medvědíh objetí. „Jsi v pořádku, Griseldo?“

Žena přestala ječet a podívala se na statného vesničana. Oči měla vytřeštěné hrůzou a zoufale lapala po dechu.

Kolem mužovy hlavy se mihla dřevěná miska a Griselda vyjekla. „To nic není,“ konejšil ji. „To nic není. Jsi v pořádku?“

„Ne... bolí,“ vydechla žena. „Bolí... noha, ale zlomená snad není.“

„Tak dobře. Drž se.“ Vesničan si ji přehodil přes rameno a obrátil se ke dveřím.

Přímo proti němu letěl stůl.

Muž zařval a uskočil stranou. Stůl proletěl neškodně kolem a roztrástil se o krb. Muž se rozběhl ke dveřím.

Ostatní vesničané se rozestoupili, aby mu udělali místo, a on se vypotácel do noci. Tam se zastavil a opatrně položil starou ženu na zem.

„Já... děkuji ti, Hansi.“ O kousek od něj odstoupila, ale stále se ho držela za rameno.

„To nic nebylo,“ vydechl muž. „Jak to vypadá s tou tvou nohou, Griseldo?“

Griselda opatrně přenesla váhu na jednu nohu. „Je v pořádku,“ oddechla si.

„To je dobře.“

Za jejich zády se ozval křik. Muži rychle odskočili ode dveří Griseldiny chatrče a zabouchli je za sebou. Něco do nich s rachotem narazilo a muži se zachvěli.

„Krbový duch,“ řekl jeden z nich. Rozhlédl se a uviděl náves plnou lidí v košilích, kteří se přišli podívat, jestli je třeba dát se na útěk nebo ne.

Hans je uviděl také a vykročil k nim s rukama zvednutýma. „Už je po všem, dobří lidé, Griselda je v pořádku. Je vyděšená, ale je v pořádku.“

„Vyděšená, to tedy jsem,“ přiznala Griselda. „Zrovna jsem se chystala usnout, když vtom něco třesklo kousek od mé hlavy. Vyskočila jsem z postele a položila nohu na první příčku žebříku - a všechny příčle popraskaly, jako by byly ze suchých větviček.“

„Díky Bohu, že sis nezlomila nohu!“ zvolala jedna z venkovanek.

Sedovlasý muž se prodral ke Griseldě a zahrozil jí prstem před očima. „Říkal jsem ti, že jsi příliš stará na to, abys spala nahoře! Vždyť jsi v domě sama - tak proč si neuděláš postel dole?“

„Zmlkni, Hughu,“ odsekla Griselda. „Kdyby příčle vydržely, nikdy bych z žebříku nespadla.“

„Ano,“ řekla jedna z žen se zachmuřenou tváří. „Nestává se přece každou noc, že člověka navštíví v jeho domě duch!“

„Díky Bohu!“ Stařec se pokřížoval. „Ale odkud se ten duch vzal?“

Vesničané ztichli a rozpačitě se dívali jeden na druhého. „V tom domě nikdy dřív nestrašilo,“ zašeptal jeden.

V tichu noci se obavy šířily rychle. Kdo bude další?

Pak Hans vzhlédl a zamračil se. „Už je to pryč.“

Všichni mlčky poslouchali. Ano, z Griseldiny chatrče už se žádné zlověstné zvuky neozývaly.

„Tak to se můžu vrátit.“ Griselda se otočila ke dveřím svého domu, ale pak zaváhala.

„Nechod.“ Hans ji vzal za loket. „Počkej do rána: pošleme do Malbrarle pro kněze, aby tvůj dům vykropil.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

Griselda nerozhodně přešlápla z jedné nohy na druhou.

„Vůbec o tom neuvažuj!“ Z davu vystoupila mladá žena. Jednou rukou si kolem ramen přidržovala pletený šál, na druhé držela malého chlapečka. „U nás je místa dost. Hans může spát na slamníku.“

„Ano.“ Hans se podíval na svou manželku a přikývl. Pak se usmál. „Nebude to poprvé.“

„Hansi!“ zvolala jeho žena pobouřeně, pak se zarděla a rychle se rozhlédla po svých sousedech.

Na návsi zavládlo rozpačité ticho, pak všichni propukli v smích, mnohem veselejší, než si situace zasloužila.

„Ech! Jen se smějte, jen se smějte! Veselost zahání zlé duchy!“ Setřel si slzy z očí. „A ty, Letricie, promiň, byla to hanebná lež.“

„Nebyla hanebná,“ řekla jeho žena a v očích se jí zablesklo, „a přišla v pravý čas. Tak pojď, Griseldo, přece nám nedáš košem!“

„Ale co! Přesvědčili jste mě!“ Griselda se k ní se smíchem obrátila. „Bůh vám žehnej, dobří lidé, že jste mi přispěchali na pomoc v čase nouze!“

„K čemu jinému by byli sousedé?“ odpověděla Letricia a vzala ji za ruku. Když vykročili k Letriciině domku, Hans zavolal: „Tak už dost, lidičky! Vraťte se do svých postelí! Noc brzy skončí a ráno nás čeká těžká práce!“

Odpovědělo mu sborové zabručení a vesničané se pomalu začali trousit do svých domovů. Vzrušení opadlo. Než však zmizeli ve svých chýších, málokdo odolal, aby se alespoň ještě naposledy neohlédl k strašidelnému domu. Ale nakonec se poslední dveře zavřely a ve vesnici opět zavládl klid.

Uvnitř Griseldina domu praskalo porcelánové nádobí.

„Je mi horko, tati.“ Magnus si setřel pot z čela a natáhl se pro měch s vodou (na měch s vínem ještě nebyl dost starý).

„No, no, no!“ ušklíbl se Rod. „Pořád jenom remcáš. Co se stalo s tím mladým bojovníkem, odhodlaným snášet pro dobrou věc všechny těžkosti a strádání?“

„Věc církve není dobrá věc,“ zabručel Magnus.

„Jenom to neříkej před mámou - a pro případ, že by sis nevšiml, jsme na králově straně. Tak v čem je problém - chtěl bys podniknout něco jiného? Co?“

„Cokoliv. Jen to vyslov, já jsem přístupný jakémukoliv návrhu.“

„Já si myslím, že děláme to nejlepší. Podívej se, synu, tohle je důležitá věc! Pokoušíme se najmout špeha, někoho, kdo je oddán králi a královně, ale může se dostat do kláštera, aniž by vzbudil podezření.“

„Aha.“ Magnus zamračeně vzhlédl. „Tak proto hledáme člověka, který má v klášteře příbuzné?“

„Chápeš rychle.“

Magnus zamrkal. „Ale no tak, tati! Co si o mně myslíš, že jsem - čtenář myšlenek?“ Náhle se zarazil.

„Co se stalo - začal jsi konečně poslouchat, co mluvíš?“

„Ano, ale neslyším tebe. Je to moje chyba, že umíš lépe odstínit své myšlenky než já?“

Tak. Rod žasl: nikdy by si nepomyslel, že jeho syn tohle připustí. „Neodstiňuji je, chlapče - chce to jen pohlídat si větší množství maličností.“

Magnus přikývl. „Zapamatuji si to.“

„S tím se netrap - jednoho dne na to přijdeš sám od sebe.“ Rod si pohrával s myšlenkou navrhnout Magnusovi, aby ho začal oslovovat otče; 'tati' z jeho úst už začínalo znít poněkud dětinsky. To oslovení sice ve středověku znali, ale Rod si nebyl jist jeho přesným citovým zbarvením, a proto to raději nechal plavat.

„Když už se bavíme o věcech, které přijdou samy, brzy bude noc.“ Magnus se zadíval k zapadajícímu slunci. „Jsi si jist, že do tmy dorazíme k další vesnici?“

„Jen tak dál, pochybuj o svém otci,“ povzdechl si Rod. „Vypadá to, že tamhle přichází nějaký domorodec - prověř mě. Zeptej se ho.“

Magnus vzhlédl a zamračil se na oráče, který se spolu se svým volkem krácel směrem k nim. Byl mladý, sotva víc než dvacetiletý, a na rukou mu vystupovaly impozantní svaly. Rod si koutkem oka všiml, jak Magnus vypjal hrud' a rychle porovnal vlastní maskulaturu s cizincovou - výsledek byl pro něj nepříznivý. Rod se usmál a zamával sedlákovi.

Oráč si jich všiml, slabě se usmál a zamával jim v odpověď. Když se k sobě přiblížili, křikl na volka, aby zůstal stát, a se shovívavým úsměvem na tváři přeskočil plot. „Dobrý večer, dráteníci.“

„Dobrej večir.“ Rodovi se mladík zalíbil na první pohled - většina vesničanů by s dráteníkem vůbec nepromluvila, pokud by ho přímo nepotřebovali. A co víc, mladík do svého pozdravu zahrnul i Magnuse.

„Hezkej den.“

„Jo, hezkej, a ten zítřejší bude taky.“ Oráč zkušeným okem zhodnotil oblohu. „Díky Bohu, bude trochu chladnějc!“

Rod pochopil a odvázal svůj měch s vínem. „Práce v horku zakládá na žízeň. Dáš si?“

„Jasně, dík.“ Oráč od něj s širokým úsměvem převzal měch, pozvedl ho a zhluboka se napil. Pak měch s úklonou vrátil a otřel si ústa. „Ach! Ovocný víno je pro takový vedro jako stvořený!“

„Ted's na to káp,“ zašklebil se Rod. „Sem dráteník Owen a tohle je můj syn Mag.“ Magnus nic nenamítal, vybral si své alias sám.

„Já se jmenuju Hoban,“ odpověděl oráč. „Co je novýho?“

„Skoro nic - akorát ňáký tahanice mezi duchovenstvem.“

„Budou nám pořád dávat požehnání?“

„Řek bych že jo,“ odpověděl Rod.

Hoban přikývl. „Pak je mi fuk, co maj mezi sebou za spory. Tedy pokud...“ Zachmuřil se. „...se to nedotkne mýho bráchy.“

„Bráchy?“ Rod okamžitě zpozorněl. „Proč by se tahanice mezi duchovními měly týkat tvýho bráchy?“

„Poněvác je mnich.“

Bingo! Rod si všiml, že Magnus vstal a celé jeho tělo se napjalo. Ale Rod byl příliš zkušený lovec, než aby skočil po své oběti dřív, než se k ní dostatečně přiblíží, a proto se jen převalil na bok zatvářil se zmateně. „Tak to se má jako v nebičku, co?“

„Ani ne.“ Hoban se pyšně zašklebil. „Tu a tam zaskočí domů, takže vo životě v klášteře něco vím. Není to vo moc lepší než ve vesnici, to ti povídám - i tam jsou sobci, co kujou pikle proti těm mírnějším a prou se mezi sebou. Akorát se hádaj vo slova, ne vo půdu a vo jídlo.“

„Jídla asi mají co hrdlo ráčí.“ Rod se předklonil. „Tak to tě hádám bude zajímat ta moje novina.“

Hoban se zamračil. „Pročpak? Týká se snad hádek mezi mnichy?“

„Týká,“ přisvědčil Rod. „Poslouchej. Vopat prohlásil, že Gramarye už nepatří k církvi římskokatolický.“

Hoban ztuhl a vytřeštil oči.

Rod přikývl, snaže se vypadat smutně. „Taky sem tomu nechtěl věřit, kamaráde.“

„Máš pravdu, todle poštvě mnichy proti sobě,“ vydechl Hoban. „Některý budou chtít zůstat věrní Římu, i když to třeba ani neřeknou.“

„Alespoň ne nahlas,“ přikývl Rod.

Hoban zbledl. „Ano, budou svý přesvědčení skrývat, dokud si nebudou myslet, že sou dost silný, aby proti opatovi vystoupili, že?“

Rod vytřeštil oči, takže ho Magnus musel dloubnout do žeber. Teprve pak pomalu přikývl. „Jo, přesně tak. Ten tvůj brácha ti toho vo klášterním životě napovídal dost, co?“

Hoban mávl rukou. „Jak už sem říkal, je to jako ve vesnici. Ech! Dejž Bůh, ať můj bratr zvestane zadobře s voběma stranama.“

„Můžeš udělat víc, než se jen modlit,“ upozornil ho Rod a počkal, až Hobanovi jeho slova dojdou a zase mu bude věnovat pozornost.

„Jak to? Jak bych já mohl pomoci svému bráchovi z takovýhle šlamastiky?“

„Tak, že mu usnadníš rozhodování,“ vysvětlil Rod. „Stačí, když si uvědomíš, že jedna z obou stran je už teď odsouzena k záhubě.“

Hoban se na něj podezíravě zadíval a Rod otevřel svou mysl myšlenkám proudícím z oráčova mozku. Není divu, že jeho bratr měl dostatečnou kvalifikaci pro život v klášteře - pokud byl jako Hoban, musel být velice bystrý.

„Kdo vlastně jsi?“ zeptal se Hoban nakonec. „Vsadím se, že dráteník nejsi o nic víc než já.“

„Přicházím od krále,“ přiznal se Rod, „ale tenhle chlapec je skutečně můj syn. Toto přestrojení jsem na sebe vzal proto, abych našel muže, který má bratra v klášteře, ale srdcem je plně oddán králi.“ Zadíval se Hobanovi přímo do očí.

Oráč nakonec přikývl. „Našel jsi ho. K čemu ho potřebuješ?“

Rodovo srdce poskočilo radostí, ale navenek to nedal nijak znát. „Abych ho také poslal do kláštera. Nepocítil jsi náhodou náhlou potřebu zasvětit svůj život modlitbám a odříkání? O upřímnosti úmyslů bratrova bratra přece nikdo pochybovat nebude!“

Hoban stále neuhýbal pohledem a Rod si všiml, že mu na čele vyrazily kapičky nového potu. „A pak ti budu hlásit, co tam dělají?“

Rod přikývl. „Nic složitého. Stačí, když tiše zavoláš: 'Předej to poselství králi' a řekneš svůj vzkaz. Můžeš si být jist, že ho Jejich Veličenstva dostanou ještě té noci.“

Hoban vytřeštil oči. „Takže Maličkej lid?“ a když Rod přisvědčil, řekl: „Nemůžu tomu ani uvěřit. Ještě nikdy jsem je neviděl.“

„Ani neuvidíš,“ ujistil ho Rod. „Ale můžeš mi věřit, že oni tě uslyší, alespoň pokud budeš venku.“

Hobanovy rty se zkroutily do úšklebku. „Aha. Do domu Páně se jim nechce.“

„Je-li to možné, vyhýbají se mu,“ přisvědčil Rod a jeho mínění o Hobanovi zase stoupl. Jestliže je schopen najít něco veselého v takové situaci...!

„Co myslíš, že mniši udělají, až zjistí, že mezi sebou mají špeha?“ zeptal se Hoban velice vážně.

„Patrně tě zmrskají.“ Rod mu upřeně hleděl do očí. „Ale nic víc. Koneckonců, jsou to zbožní mužové.“

Hoban se ušklíbl. „Jací to jsou zbožní mužové, když pošilhávají po královském trůnu? Ale ujišťuji tě, že patřím Jejich Veličenstvům stejně, jako Bohu. Stanu se tvým špehem.“

„Výborně!“ *Ted'* mu Rod poplácal po rameni. „Nyní si jdi po své práci jako vždycky - ale zítra ráno zajdi za vaším knězem a pověz mu, že jsi zaslechl volání Páně.“

„Uvěří mi,“ řekl Hoban s úsměvem. „Jsou celí žhaví na nové duchovní.“

„Čím víc jich budou mít, tím jistěji se mohou cítit. Existuje nějaký způsob, jak bych ti to mohl ulehčit, Hobane?“

„Ano,“ odpověděl oráč, aniž spustil pohled z Roda. „Chtěl bych znát jméno toho, s kým jednám.“

Rod ucítil jemné mrazení na krku a v mysli se mu ozval Magnusův hlas: *Pozor, tati! Proč to potřebuje vědět?*

Aby se ujistil, že mi může věřit, odpověděl Rod a pak řekl Hobanovi: „Až budeš žádat elfy, aby doručili tvůj vzkaz králi, pověz jim, aby o tom řekli Velkému čaroději.“

V mladíkových očích se konečně objevil úžas a s ním i stopa strachu. Hoban se hluboce uklonil. „Jsem poctěn, mylorde.“

„Potěšení je na mé straně.“ Rod ho znovu poplácal po rameni. „Teď jdi svou cestou, můj milý Hobane, a odvahu - buď si jist vděčností krále a královny.“

„To je pro mne dostatečná odměna,“ odpověděl mladík se sotva patrným úsměvem. Vstal a obrátil se ke svému volkovi. „Nuže dobrá! Vždycky jsem se o sebe musel postarat sám a zvládnout to i teď. Bůh s tebou, mylorde - i s tebou, mladý lorde.“ Uklonil se Magnusovi.

Nikdo se mi nebude klanět! vzkypěly chlapcovy myšlenky.

Tak mu to vrať! odpověděl mu v duchu Rod. A Magnus se vážně uklonil Hobanovi.

Když oráč se svým volkem zmizel mezi poli a dráteníka s jeho synem zanechal daleko za sebou, Rod si strhl klobouk, vyhodil ho do vzduchu a triumfálně zavýskal.

„Skvělé, tati. Báječné! Právě jsi toho mladíka přemluvil, aby riskoval svůj život. To je opravdové vítězství.“

„Oni ho nezabijí, synku.“ Rod si nasadil hučku zpátky na hlavu. „A doufám, že ho ani nezmrskají - zato může zachránit zemi před válkou!“

Trs polního kvítí se rozhrnul a vykoukl z něj šest palců vysoký človíček v hnědých šatech. „Volal jsi elfa, lorde čaroději?“

„Ne, jen tady pořádám malou oslavu vítězství.“ Rod se na mužička zašklebil. „Promiň, že jsem tě vyrušil.“

„Nevadí, stejně jsem tě hledal. Máš se ihned vrátit, mylorde.“

„Cože, zase Jejich Veličenstva?“ Rod obrátil oči v sloup. „To se beze mne neobejdou ani mizerné dva dny?“

„Opravdu bys chtěl, aby se bez tebe obešli, tati?“

„No dobrá, dobrá,“ povzdechl si Rod. „Řekni jim, že se už vracím, šotku.“

* * *

Piers spěchal domů temným lesem a přál si, aby nikdy nepřišel na tu skvělou myšlenku odtrhnout se od ostatních. V tu chvíli se to zdálo

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

být rozumné. Pokud se do Runnymede vrátí z různých stran, bude pravděpodobnost, že se jejich ženy dozví, kde byli, mnohem menší. Ale teď, když kolem sebe viděl jen přízračné větve vynořující se ze tmy bezměsíčné noci, už mu to tak rozumné nepřipadalo.

Něco za ním prasklo. Prudce se otočil, srdce až v krku, ale neviděl nic. Patrně nějaká suchá větev zlomená větrem, pomyslel si. Tak či tak, znovu se obrátil směrem k Runnymede a prchal ještě rychleji než před tím. Každý věděl, že les je plný duchů, a není to jen Maličký lid, kdepak, jsou i mnohem nebezpečnější stvoření...

Nocí zaznělo divoké zaštěkání a přímo před ním se objevila čtveřice velkých planoucích očí. Pod nimi se ve dvou rozšklebených tlamách zaleskly ostré tesáky.

Piers zavyl děsem, otočil se na podpatku a rozběhl se opačným směrem, ale rychlé nohy zadusaly kolem něj a pes byl zase před ním. Dvě zuřivě štěkající hlavy na jednom těle z něj nespouštěly oči. Piers zaječel, otočil se a pádil jako o život, zvuk uhánějících těžkých tlap za jeho zády se však ozýval stále blíž a blíž...

Vtom se mu do cesty připletl kořen stromu. Piers se natáhl jak dlouhý tak široký, ostrý kámen mu roztrhl tvář a kolem kotníku se mu sevřely mohutné čelisti. Zařval a v panice kolem sebe začal kopat. Najednou stál zase na nohou a utíkal, nebo se spíše belhal nocí naplněnou děsivým štěkotem.

Pak kolem něj náhle žádné stromy nebyly a on stál nu cestě. Odvážil se ohlédnout přes rameno - ale jen jedinkrát - a uviděl dvě obrovské hlavy těsně za sebou, planoucí oči, tlamy plné hrozivých zubů. Křičet už nedokázal, a tak jen zalapal po dechu a rozběhl se ze všech sil, ačkoliv ho noha bolela a plíce mu pukaly nedostatkem vzduchu.

Konečně se kolem něj objevily domy a on byl zase v Runnymede, i když štěkání neutichalo. Zahnul za roh -

A vpadl přímo do náručí noční stráží.

„Stůj, chlape! Co to -“

Pak uviděli psa, pustili Pierse a uskočili s píkami napřaženými před sebe. Piers se se vzlykáním svalil na zem, vděčen za to, že už té hrůze nemusí čelit sám.

Obludné zvíře skočilo, ale zbrojnoši zapřeli ratiště svých pík o zem a namířili jejich hroty proti němu, třebaže při tom ječeli hrůzou. Zuby dvouhlavého psa zazvonily o ocel a bestie se s bolestným řevem stáhla zpět.

„Bojí se chladného železa!“ zvolal jeden z ozbrojenců a na nohou roztřesených děsem vykročil vpřed.

Zvíře vztekle zavrčelo a příkrčilo se.

Oba zbrojnoši posbírali veškerou svou odvalu a zaútočili píkami, volajíce: „Andělé, síly dobra, ochraňujte nás!“ Bestie zavyla a uskočila zpátky, ale jedna z pík se jí zabodla do prsou –

A zmizela.

Noc byla tichá. Zbrojnoši se s bušícími srdci rozhlédli. „Je opravdu pryč?“

„Ano, díky všem andělům a svatým!“

„A tomu dobrému kováři, který vykoval tu ocel!“

Za sebou uslyšeli tiché vzlykání a když se obrátili, uviděli na zemi schoulenou lidskou trosku. Jeden ze zbrojnošů se zamračil, sehnul se a pomohl Piersovi na nohy. „Co s tebou, ubožáku?“ zeptal se tiše.

Druhý zbrojnoš odpověděl třesoucím se hlasem: „Odvedeme ho do kostela.“

„Co že řekl?“

„Že je arcibiskupem Gramarye,“ zopakovala Kateřina. V paprscích slunce, které osvětlovaly zahradu, vypadaly její zlaté vlasy jako plameny hněvu.

„Ne, ne!“ Rod netrpělivě mávl rukou. „To jsem nemyslel - na tom není nic zvláštního. To o úloze Koruny a Církve.“

„Prohlásil, že bychom se měli nechat vést jím - Kateřina, já a celá naše vláda,“ odpověděl Tuan. „Nebo alespoň to z jeho slov vyplývalo.“

„Jo, to určitě! Proč prostě nepožaduje, abyste se vzdali koruny?“

„To bude bezpochyby následovat.“ Kateřina ta slova vyplivla, jako by to byla otrávená šipka.

Tuan přikývl. „Pravděpodobně jen čeká na naši reakci.“

„Myslím, že ne.“ Rod zatím držel na uzdě svůj hněv i vyčerpání a snažil se, aby si pokud možno zachoval chladný pohled na věc. „Nemůže vás prostě zbavit moci ze dne na den. Nejprve musí podniknout jisté nevyhnutelné kroky, jako například prohlásit vás za kacíře, exkomunikovat vás a konečně uvrhnout zemi pod interdict až do chvíle, kdy se dobrovolně vzdáte vlády.“

Kateřina se zachvěla. „Skutečně by byl schopen ohrozit tolik nevinných duší?“

„Pokud se postaví mezi něj a moc, po která touží, ano.“ Rod zápasil s pokušením říct jí, že lidé mohou jít do nebe i bez požehnání, že Kristova milost v žádném případě nemusí být potvrzována úředně, ale odolal. Středověká mysl nebyla pro jeho argumenty v žádném případě zralá. Pro ně se svátost požehnání rovnala magii a rozdíly pro ně nebyly tak jasné jako pro Roda. Pokud vůbec. „Honba za mocí, to je silná stránka našeho lorda opata. Je-li přesvědčen, že ji může získat, klidně shromáždí vojsko a napadne nás vším, co má.“

Tuan se zachmuřil. „Kněz přece nemůže úplně zapomenout na morálku, lorde čaroději!“

„Ne, ale může si najít omluvu pro to, co se chystá udělat, takže se to bude zdát morální - i jemu samotnému. To je zase jeho slabost.“

Kateřina došla do stínu jabloně. „Pak musíme udeřit jako první.“

„Ne!“ Tuan prudce vzhlédl. „To by bylo bláznovství a navíc je to hřích!“

Kateřina se k němu obrátila, překvapená jeho tónem. Uviděla pohled v jeho očích a tvář jí potemněla - spíše však zlou předtuchou než hněvem.

Rod s ní cítil. Tuan jí skoro nikdy přímo neodporoval. Ale tentokrát za tím bylo náboženské přesvědčení, což znamenalo, že nemohl ani pomyslet na to, že by mohl ustoupit. Co mohlo pro Korunu představovat větší nebezpečí než sama vzpoura duchovenstva byl rozkol mezi Kateřinou a Tuanem.

Samozřejmě, Rod to nemínil dopustit. „Zapomeň na ten 'hříšný' aspekt - právě tím tě klér svazuje a nutí tě, abys dělal, co oni chtějí. Brzy ti budou tvrdit, že hříšné je všechno kromě toho, co si přejí oni.“

Tuan se prudce obrátil k Rodovi a pobouřeně ho probodl pohledem. „Jak se odvažuješ něco takového říct?“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

Rod ucítil slabost kolem žaludku. „No dobře, považuj to jen za můj názor -“

„Ne, je to pravda - vím toho o vládnutí dost, abych to pochopil.“ Tuan se zadíval korunami jabloní k nebi. „A blesk do tebe neudeřil...“

Rod měl co dělat, aby si nahlas neoddech. Přinutil se k ironickému úsměvu. „Víš, opat nemusí nutně hovořit s Bohem. Ale to nás přivádí k druhému aspektu věci, který jsi uvedl - bláznovství.“

Kateřina byla najednou velice ostražitá.

Tuan přikývl. „Bylo by bláznovství napadnout dům Páně, Velký čaroději. Naši poddaní by proti nám povstali a bránili ho.“

„A s nimi i většina velkých lordů, třebaže nikoliv z náboženských pohnutek.“

„To je pravda,“ připustila Kateřina, ale příliš se při tom neuvolnila. „Pokud by nás porazili, mohli by se opět stát knížaty vládnoucími neomezeně na svých panstvích, jak tomu bylo za času mého děda.“

Rod si nikdy neuvědomil, že to bylo tak nedávno. Náhle chápal hloubku odporu baronů mnohem jasněji než dřív. „Samozřejmě, že by se pletli. Pokud by opat sesadil krále, dříve nebo později by se postavil i proti nim.“

„Takže bychom skončili, jak jsme začali,“ usmál se Tuan hoře. „Vládl by on.“

„Ano. Nenechte se ničím oklamat, Vaše Veličenstva. Vzniká nám tady zárodek teokracie, 'vlády Boha'. Ovšem Bůh samozřejmě vládnout nebude - je to prostě vláda kněží, kteří Boha jen citují, aby podpořili své vlastní úmysly. Vláda se přirozeně přenesla na kněží. To je mimochodem hlavní důvod, proč kněží vůbec vznikli: aby vládli lidem.“

„Vládli?“ Tuan se zamračil. „Jak je možné vládnout modlením se k Bohu?“

„Protože ani ty, se všemi svými rytíři a pěšáky, nikdy nezískáš vládu nad *myšlenkami* svých poddaných - ale kněží ano: prostě tak, že jim tvrdí, že myslet na určité věci je hříšné. A ještě horší je, že jim říkají, na co je myslet *správné* - protože když lidé na něco začnou myslet, dříve nebo později to také udělají. Tak vznikají svaté války proti nesvatým - do kteréžto pozice jste se právě dostali vy.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

Kateřina vytřeřtila oči a zbledla.

Tuan si toho všiml a smutně se na ni usmál. „Ty to ještě nechápeř, drahá? Jestliže se postavíme Svaté matce církvi, dostaneme se do pozice jejích nanejvýř nehodných dětí.“

„Naři poddanři si přece nemohou něco takového myslet,“ zařeptala Kateřina.

„Ale ano,“ ujistil ji Rod. „Zbožný člověk se nikdy nestará, co si má myslet - prostě se na to zeptá svého kněze.“

„Ale pak mohou lidi přinutit, aby dělali co kněži chtějí!“

„A kněži jsou zavázáni poslušností opatovi.“ Rod přikývl. „Chceř vládnout skutečně efektivně? Slož svatý slib a prohlaš se za arcibiskupa.“

„Ale kněži tvrdři, že slovo Boží lid osvobozuje!“

„Je osvobozuje, v tom mají pravdu. Ale obyčejné vesničany? O nic víc, než vždycky byli. Po pravdě řečeno, je to dokonalý nástroj k ovládání mas. Stačí jim říct, co je správné pro vrstvu, do které se narodili a že je špatné pokouřet se postoupit po společenském žebřičku nahoru, a od větřiny z nich mář nadosmrti pokoj. Nebudou se bouřit ani když budou mít málo jídla nebo budou mít na nové řaty, protože jim řekneř, že čím více trpři na zemi, tím lépe se budou mít v nebi. 'Koláče v nebi někdy v budoucnu', ale řádné koláče tady na zemi. Takto mohou kněži snížit utrpenři chudých, ale zároveň jim zabraňují, aby se svou chudobou něco dělali.“

„Právě to je úřtředním motivem opatovy nespokojenosti,“ skočil mu do řeči Tuan. „Chtěl by mít pod sebou veřkeré rozdělování almuřen, kterými snižujeme utrpenři těch nejchudřích.“

„Ano a učinit je tak na sobě naprosto závislými. Pak bude mít na povel i řebraři.“

Tuan zamrkal. Jemu samotnému se jednou podařilo vybudovat z runnymedských řebrařů armádu. „Neřikej, že církve dává jen proto, aby mohla brát!“

„Ach, jsem si jist, že zprvu to tak nebude, ale po nějakém čase si i ti nejzbožnějšři kněži všimnou, že mají kolem sebe davy vděčných lidí, kteří udělají, cokoliv jim řeknou. Pak převezmou i světskou vládu.“

„Dost, lorde čaroději!“ Kateřina pozvedla ruku. „To co říkáš, překonává i *mé* nejhorší obavy! Chceš snad říct, že by církev neměla mít žádnou moc?“

„No, já bych to možná takhle neřekl, ale když už jsi s tím začala, pak ano. Přesně to jsem chtěl říct.“

„Ale církev nemůže dělat boží práci, nebude-li mít na tomto světě žádnou moc,“ namítl Tuan.

„Samozřejmě že může - modlením a učením. Musí *přesvědčit* své farníky, aby se chovali správně, ne *přinutit je* k tomu.“ Rod zavrtěl hlavou. „Církvi světská moc nesvědčí, Tuane. Moc kazí a opat, nyní už arcibiskup, směřuje k *absolutní* moci. To kněží vynalezli termín 'hierarchie' - v překladu to znamená 'svatá vláda'. Nebo 'vláda svatých'. Ale když člověk začne vládnout, přestává být svatý. Absolutní moc kněze kazí absolutně, stejně jako rytíře nebo kupce.“

„Nebo krále?“ zeptal se Tuan.

Rod zavrtěl hlavou. „Tvá moc není absolutní, Vaše Veličenstvo - tví baroni to nedopustí. I opat se vždycky postaral o svůj díl. Kdyby tvá moc absolutní *byla*, opat by nemohl shromáždit vojsko a už vůbec ne na tebe zaútočit!“

Tuan se odvrátil a zadíval se do zahrady. Pak přikývl. „Máš úplnou pravdu, lorde Gallowglassi. To je důvod, proč se církvi musíme postavit.“

Rod si zhluboka oddechl. Tuan konečně vybědl ze svého náboženského miazmatu. Koutkem oka se podíval na Kateřinu a v jejím obličejí uviděl stejnou úlevu kombinovanou s vděčností. Usmál se a s překvapením si uvědomil, že se poprvé cítí jako její skutečný spojenec.

„Musíš to ale udělat takticky,“ řekl Tuanovi. „Nesmíš lidu poskytnout žádnou záminku, aby tě považoval za démona. Nový arcibiskup se i tak postará, aby si to mysleli.“

Tuan se ironicky usmál. „Dobře řečeno, lorde čaroději. Takže já se musím postarat, abych to popřel.“

Kateřina se zamračila. „Nemůžeme udělat víc než jen to?“

„To určitě můžeme,“ odpověděl Tuan, „ale nebylo by příliš taktické začít bitvu nějakou šarvátkou. Postací, když uvidí, že jsme připraveni.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacírský

„A jak přesně mu to míníš dát najevo?“ Rod se na něj podíval koutkem oka.

„Pouhou drobnou výtkou, bude-li si to tak chtít vykládat. Naši heroldi vyhlásí, že třebaže já a královna vládneme ve věcech světských, uznáváme jeho právo opata řádu vládnout svým mnichům a rozhodovat ve věcech víry a náboženství, které jsou otevřeny diskusi.“

„Ehm...“ Rod si zamyšleně zamnul bradu. „Myslím, že bys mohl být trochu, hm, důraznější.“

„Ne.“ Kateřina se postavila Tuanovi po boku a vzala ho za ruku. „Zvolil slova dobře, lorde čaroději. Tím, že se o něm zmiňuje jako o 'opatovi řádu' ho odmítá uznat jako arcibiskupa a přiznat mu jakoukoliv moc nad Gramarye. A tím, že uznává jeho právo rozhodovat ve věcech, jež jsou 'otevřeny diskusi', odmítá akceptovat jakoukoliv odluku od Říma.“

Rod pomalu zvedl hlavu. „Velice delikátně řečeno: je to stejně o tom co říkáte, jako co neříkáte. Možná je to až příliš delikátní. Opravdu si myslíte, že někdo pochopí skutečný význam vašeho prohlášení?“

„Lordi určitě, tím jsem si jist,“ odpověděl Tuan. „A opat také. Rozhodně.“

„V čemž má samozřejmě pravdu,“ řekl Rod Fessovi, když cválali soumrakem. „A stejně tak všichni jejich následníci. Jsem rád, že to Tuan vyhlásil písemně.“

„Musí, aby to mohlo být opsáno pro heroldy, kteří to budou číst po celé zemi,“ odpověděl Fess. „Tak se to stane součástí obecně platných zákonů.“

„Ano, ať už si to Tuan uvědomuje nebo ne - a bezpochyby to převezmou i ti, kteří jednou budou sestavovat ústavu.“

„Odluka církve od státu,“ zabručel Fess, „jedna z hlavních podmínek demokracie. Lépe bys to nevymyslel ani ty.“

„A právě to, že bych to nedokázal lépe,“ zašklebil se Rod, „je důvod, proč si nechám jednu kopii.“

„...ve všech záležitostech duchovních nebo spojených s duchovním světem.“ Písař svinul pergamen a vyčkávavě se podíval na Jejich Veličenstva.

Tuan pomalu přikývl a Kateřina řekla: „Skvělé. Každé slovo tam má své místo a žádné nechybí.“

„Přesně tak. Neříká to ani nic víc ani nic méně, než si přejeme říct.“ Tuan se podíval na písaře. „Opiš to tak, jak jsi to četl, a dej to svým učedníkům, aby do rána udělali několik tuctů kopií. Nařídím veliteli gardy, aby je od tebe převzal.“

Písař se uklonil. „Jak si přejete, Veličenstva.“ Pozpátku vycouval z místnosti a zavřel za sebou dveře.

Tuan s povzdechem vstal, opřel se dlaněmi o bedra a zaklonil se, aby se protáhl. „Tak je to za námi a jsem tomu rád. Pojd'me, je čas spát.“

Výraz v Kateřinině tváři změkkl a dokonce se usmála a podala mu ruku. Tuan úsměv opětoval a společně vykročili ke dveřím.

Tam stál sir Maris.

Kateřina a Tuan zastavili a úsměvy se z jejich tváří zase vytratily. Pak se Tuan postavil čelem své odpovědnosti a zeptal se: „Je záležitost, která tě sem přivádí v tak pozdní noční hodinu opravdu tak naléhavá, senešale?“

„Jde o vyděšeného vesničana, Vaše Veličenstva.“

„Jen vyděšeného?“ Tuan se zamračil. „Ale no tak, sire Marisi! Musí v tom být něco víc, jinak bys s tím přece nemusel chodit za námi.“

„Je to přesně tak, jak Vaše Veličenstvo říká.“ Sir Maris sklonil hlavu. „Zastavil jsem se tady, abych vám pověděl o jedné věci v jeho vyprávění, která mne znepokojuje. Prosím vás, vyslechněte jeho slova, abyste si mohli udělat úsudek sami.“

„Tak ho přiveď.“ Tuan se lítostivě podíval na Kateřinu a pak se vrátil do svého křesla. Kateřina ho obešla a zůstala stát za ním, s jednou rukou na jeho rameni.

Sir Maris ustoupil ode dveří a dovnitř vešel vyděšený vesničan. Byl shrbený a v rukou mačkal svůj klobouk.

„Neboj se,“ přikázal mu sir Maris. „Stojíš před svými vládci, kteří mají na srdci tvou ochranu a blaho.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

Pokud měl vesničan k tomuto prohlášení nějaké výhrady, nechal si je pro sebe. Pouze se hluboce uklonil - snad aby skryl výraz ve své tváři.

„No tak, člověče, nech toho, nebo se překotíš!“ pobídl ho Tuan netrpělivě. „Jak se jmenuješ a odkud jsi?“

„Piers, Vaše Veličenstva.“ Vesničan se narovnal. „Jsem podkoní v hostinci U Červeného sudu.“

„Tak dobře, Piersi,“ řekl Tuan. „Pověz nám, co tě tak vyděsilo.“

Piers polkl a křečovitě sevřel svůj klobouk. „Stalo se to před hodinou, Veličenstvo, zrovna když jsem se vracel domů.“

„Tak pozdě?“ zeptala se Kateřina. „Kde jsi byl v tak pozdní noční hodinu?“

Vesničan se začervenal. „Já... několik mých kamarádů... my...“

Tuan si uvědomil, že mu došla řeč. „Chceš říct, že ses chtěl trochu pobavit s kamarády?“

„Tak nějak. Pili jsme pivo a povídali si, Vaše Veličenstvo.“

Tuan se podíval na Kateřinu a pak zpátky na vesničana. „Jsi ženatý?“

Piers znovu polkl a s očima upřenýma k zemi přikývl.

„A kde jste pili?“ zeptala se Kateřina.

„Na mýtině v lese...“

Kateřina obrátila oči v sloup, ale Tuan nehnul ani brvou. „A co se ti stalo na cestě domů?“

Piers se zhluboka nadechl a začal vyprávět. Očividně se styděl a často se zarazil a hledal slova. Jednou, když se odmlčel na delší dobu, král zamumlal: „Ta bestie určitě musela pocházet přímo z pekla! I já bych se bál,“ a Piers se vzpamatoval natolik, že byl schopen dopovědět zbytek.

Když řekl všechno co věděl, zůstal tam stát s očima sklopenýma a rozpačitě žmolal svůj klobouk.

V audienční síni zavládlo ticho. Král upíral oči na své ruce složené v klíně, královna se soucitně dívala na Pierse. Vesničan na ni krátce pohlédl, ztěžka polkl a sklopil oči ke svému zmačkanému klobouku.

Nakonec král vzhlédl. „Pak tě zbrojnoši odvedli k siru Marisovi?“

Piers přikývl. „Ano, Vaše Veličenstvo. Šel bych s nimi kamkoliv by mi řekli.“

„Tím si můžeš být jist,“ řekl Tuan a znovu se zadumal.

Tentokrát přerušila mlčení Kateřina. „Vypil jsi mnoho piva? A vyprávěli jste si příběhy o strašidlech a duších?“

Piers zaváhal.

„Řekni pravdu,“ nařídila mu.

„Co se týče toho pití, ano,“ přiznal muž neochotně, „ale co se příběhů týče, ne.“

„Tak o čem jste hovořili?“

Piers polkl.

„Nebavili jste se náhodou o ženách?“ zeptal se Tuan.

Piers přikývl.

„Tak či tak, pil jsi, a hodně.“ Tuan se podíval na sira Marise. „Ale ten přízrak viděly i strážé?“

„Viděli, Vaše Veličenstvo.“

„Stejně jako pravděpodobně i všichni lidé, kteří bydlí v té ulici.“ Tuan sevřel rty. „Už teď se o tom zřejmě mluví po celém městě. Jsou nějaké pochyby o pravdomluvnosti stráží?“

„Nikoliv, Vaše Veličenstvo. Všichni jsou dobří muži a všichni byli střízliví. Všichni čtyři popsali obludu stejně jako tento muž.“

„Pak byl natolik skutečný, jak jen duch může být.“ Tuan přikývl. „Děkuji ti, Piersi.“ Vytáhl z měšce zlaták a hodil mu ho.

Piers ho chytil, uviděl jeho barvu a vytřeštil oči.

„Poděkuj svému patronovi, že ještě žiješ,“ poradila mu Kateřina trochu bezohledně, „a napříště v noci zůstávej se svou ženou.“

„Budu, Vaše Veličenstvo,“ zamumlal Piers a hluboce se uklonil. „Budu.“

„Tak na to nezapomeň. A teď jdi přímo domů.“

Vesničan se znovu poklonil a pozpátku vycouval ze dveří.

V místnosti zavládlo ticho. Král hleděl do plamenů, královna hleděla na krále a senešal se díval na ně na oba.

Nakonec se Tuan podíval na sira Marise. „Udělal jsi dobře, že jsi sem toho muže přivedl hned.“ Sir Maris se uklonil.

„O kolika jiných jsi nám ještě neřekl?“ zeptal se Tuan.

Sir Maris strnul s hlavou v předklonu, pak se pomalu napřímil. „O třech, Vaše Veličenstvo. V jednom případě to byla stará panna, která přísahala, že ji sváděl duch sedláka a zachránil ji před ním jen růženec. Pak ten obchodník s pivem, který byl nalitý stejně jako jeho soudky. Třetí byl chudý prostý mladík, který přísahal, že za ním běžel pooka, ohnivý kůň, a nepřestal ho honit dřív, než se dostal na dohled světel jeho vsi.“

„A ti tři byli jediní, kdo viděli duchy?“

„Ano, a...“ Senešal zaváhal.

„U každého z nich jsi měl důvod pochybovat, zda skutečně viděli to, co říkali, že viděli.“ Kateřina se lehce usmála.

„Ano, Veličenstvo.“

„Nikdy se nemusíš bát být k nám upřímný, sire Marisi,“ řekl Tuan, ačkoliv dobře věděl, že jen díky té malé odmlce Kateřina starému rytíři nevyčinila - a neodmítla to, co jim ohlásil. „Ale v tomto případě to viděli i jiní.“

„Ano, Veličenstvo, mnoho jiných - a také to slyšeli.“

Tuan přikývl. „Takže jsi nám o tom musel říct i kdyby se nejednalo o nic víc než chorobný výplod mozku nějakého šilence. Děkuje ti, sire Marisi a přejeme ti dobrou noc.“

Starý rytíř se uklonil a vycouval ze dveří.

Tuan seděl několik minut bez hnutí a hladil Kateřininu ruku na svém rameni. Nakonec zamumlal: „V Runnymede nikdy dříve nestrašilo, má milovaná.“

„Nikdy,“ přisvědčila tak tiše, že jí stěží slyšel. „Jaké zlo se to na nás valí, můj pane?“

„Ano, jaké?“ odpověděl zamyšleně. „A odkud?“

Kapitola 11

„Ach ne, můj pane,“ namítla baronka Redderingová. „Byli jsme opravdu... vyděšení, když nám starý Adam řekl, co se povídá po farnosti.“

„Starý Adam?“ Arcibiskup se zamračil. „To nebyl bratr Felix, kdo ti o tom pověděl?“

„Nebyl.“ Baronka překvapeně vzhlédla. „Víme to od starého Adama.“

„Opravdu?“ Arcibiskup se podíval na starého Adama. „A od koho ses to dozvěděl ty, Adame?“

„Od bratra Felixe, mylord, sotva se objevil v bráně,“ řekl starý Adam a spokojeně se zašklebil. „Zatajil by to přede mnou, ale já jsem na něj naléhal tak dlouho, dokud jsem to z něho nedostal.“

„Nu což, těžko mu to mohu vyčítat.“ Arcibiskup si povzdechl. Dobře si pamatoval, jak umí být starý Adam neodbytný. Ale rozmrzelost ho neopustila. „Mohl jsem tušit, že to tak dopadne. Avšak proč pak nevyřídil můj vzkaz paní baronce?“

„Ach, protože jsem ho odehnal.“ Koutky úst starého Adama se sotva znatelně skřivily do úsměvu. „Bylo přece zbytečné, aby se tu déle zdržoval, když jsem teď mohl vzkaz vyřídít sám.“

„Adame!“ Lady Mayrose ohromeně zalapala po dechu, ale arcibiskup si jen povzdechl. „A skutečnost, že jsem mu to přikázal, pro tebe neznamenal nic? Ne, vidím, že ne. Proč se vůbec ptám?“

Starý Adam se chystal odpovědět, ale baronka ho rychle umlčela. „Dost, Adame, můžeš jít.“ Pokynutím ruky ho propustila. „Moje vnučka mi plně postačí jako společnost v přítomnosti my lorda op - arcibiskupa.“ Lehce se zarděla a kývla hlavou směrem k duchovnímu hodnostáři.

„Jak si má paní přeje,“ zabručel starý Adam a odšoural se pryč.

Arcibiskup se lehce uklonil a usmál se. „Děkuji ti, paní, že nezapomínáš na můj nový titul.“

Lady Mayrose se obrátila na svou babičku. „Měla bys starého Adama zprostit služby, babičko, a poslat ho bydlet do malého domku

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

někde daleko od nás. Opravdu, jeho stařecká pošetilost už zachází tak daleko, že se někdy jen stěží udržím, abych na něj nekřičela!“

„Tím bys ničeho nedosáhla, jemu by to nevadilo,“ ujistil ji arcibiskup. „Není to věk, co zapříčiňuje jeho chování, mylady - on byl takový vždycky. Už před dvaceti lety, kdy jsem byl pouhý kaplan, byl jízlivý a uštěpačný.“

„Pak díky Bohu, že jsem se nenarodila v tomto domě,“ řekla lady a přes barončin obličej se mihl stín, takže arcibiskup rychle promluvil, aby ji ušetřil nepříjemných vzpomínek na okolnosti, za kterých ji její syn opustil a na ženu, jež to zapříčinila. „Ale proč tě zpráva o mém novém titulu tak vyděsila, mylady, když jsem ti předem řekl o svých úmyslech?“

„Ach! Jedna věc je slyšet o něčem předem, mylorde, a docela jiná věc je dozvědět se, že se to už stalo.“ Zdálo se, že je baronka něčím znepokojena. „Ale nejvíc mne vyděsilo tvé prohlášení, že král a královna musí být vedeni církví.“

„I o tom nám říkal předem, babičko,“ připomněla jí lady Mayrose.

„Já vím. Ale pořád jsem nevěřila, že to jeho, - Jeho Milost vyhlásí.“

„Nemohl jsem jinak.“ Rysy novopečeného arcibiskupa ztvrdly. „Koruna přece dostala svou vládu od Boha a duchovní jsou hlasem Božím mezi lidmi.“

„Ale král a královna řeknou, že si vládu *vybojovali* jejich předkové a ne že ji dostali od Boha,“ připomenula mu baronka.

„Tak to není! Sami se označili za monarchy 'z milosti Boží'. Jejich heroldové to oznamují kamkoliv přicházejí, při každém jejich skutku a prohlášení!“

„To je pravda, lady Mayrose, naprostá pravda.“ Arcibiskup přikývl a jeho tvář při pohledu na dívku zase zjihla. „A pokud jsou vládci z milosti Boží, pak musí svou vládu provádět v pokoře - a tudíž musí být řízeni Božími zástupci na zemi.“

„O tom nepochybuji,“ řekla baronka rychle. „Neboť kdo jsem já, pouhá světská žena, abych se přela s arcibiskupem?“

Lady Mayrose se zablesklo v očích, ale neřekla nic.

„Já vím, že jsi měl právo oddělit naši církev od římskokatolické,“ pokračovala baronka a dotkla se arcibiskupovy ruky, ale ta ucukla. „Proto ses musel prohlásit arcibiskupem - i to vím - a nepochybuji ani o tvém právu vyhlásit, že se král a královna musí nechat tebou vést.“ Začervenala se. „Ale musím také říct, že věřím více v otce Widdecombea než v doktrínu.“

„Nebo jim věříš proto, že otec Widdecombe řekl, že jsou pravdivé?“ Arcibiskup se usmál, ale nedokázal zatajit lehké rozčarování. „Musím tě však napomenout, má duchovní dcero - není to hříšná pýcha, co kalí tvou oddanost?“

Baronka se zarděla a sklopila oči. Lady Mayrose se pobaveně usmála. „Ach ne, mylord! To jen že na tebe pěje chválu od rána do večera a stále říká, jak báječné je mít opata - a teď arcibiskupa - za zpovědníka!“

„Myslel jsem si to.“ Arcibiskup se shovívavě usmál. „A musím říct, že mne taková oddanost těší. Ale přesto tě musím varovat, aby ses vystříhala hříchu pýchy.“

„Vynasnažím se, otče.“ Ale baronka se stále dívala do země.

„A ty, lady Mayrose?“

„Přiznávám, že se také trochu podílím na řečeném hříchu své babičky.“ Lady Mayrose se usmála. „Ale ach! Jsem na *tebe* tak hrdá, že jsi v sobě našel odvalu a moudrost k odtržení od Říma!“

„Opravdu?“ Arcibiskup se zatvářil překvapeně.

„Ach ano! Papež je tak slepý, že nevidí, jak Koruna zneužívá vládu jí danou! Cože! Mohou snad Jejich Veličenstva změnit vznešené domy v služebníky svých rozmarů?“

„Dobře řečeno.“ Baronka se dívala na svou vnučku s pýchou, ale zároveň s obavami. „Na druhé straně musím připustit, že mne udivuje tvůj pohled na věc, uvážím-li...“ Nedořekla.

„Uvážíš-li pošetilost mých rodičů? Klidně to řekni, babičko! V srdci byli dobří lidé, ale v hlavě nosili zradu svého stavu! Jak mohli jednat způsobem, který zavinil jejich vlastní pád, nevím - ale ještě více nechápu, jak mohli *přehlédnout* skutečnost, že oloupí svou vlastní dceru!“ Lady Mayrose se obrátila na arcibiskupa. „A Řím je podpořil, přidal se ke Koruně a zapříčinil tak pád lordů! Ne, mylord,“

nedokážu na papeži najít nic dobrého! Díky Bohu, že jsi tak moudrý a vypořádal ses s ním!“

„Možná jsem to udělal trochu příliš razantně,“ arcibiskup se usmál. „Ale bylo to nutné.“

„Ach, ty jsi tak odvážný a silný!“ Oči lady Mayrose se vpily do jeho. „A tak moudrý, když vidíš, že pouze pod vedením církve může prostý lid Gramarye dosáhnout skutečného štěstí! Každý přece ví, že královi vojáci bezostyšně dupou po úrodě na polích, když potlačují ty, kteří si dovolí oponovat Jejich Veličenstvům, a že jejich soudci vždy utiskovali chudáky, kterým šlo jen o trochu jídla! A teď, říkají lidé, jim ta zpupná knížata chtějí vzít i to málo, co jim ještě zůstalo vypsáním přímé daně Koruně - navíc k těm, které už odvádí svým pánům!“

Úmyslně se už nezmínila o tom, že baroni byli zároveň zbaveni povinnosti odvádět králi podíl z daní, a že se tudíž od nich očekávalo, že adekvátně sníží své vlastní daně.

„To se jen říká,“ zamumlala baronka.

„Ale nepochybuji, že to má pravdivý základ. A bude ještě hůř, pokud se nenajde někdo, kdo řekne dost! Ach, někdo se přece musí postavit těm královským lvům! A kdo jiný by to mohl udělat než církev?“

„Dodáváš mi odvalu, lady Mayrose.“ Arcibiskup se jí dlouze zadíval do očí. „Musím se přiznat, že jsem už začínal pochybovat o správnosti svého jednání.“

„To nesmíš!“ zvolala dívka. „Ach, můj duchovní vůdce! Nesmíš couvnout, nesmíš zakolísat, nesmíš zmařit to, co jsi už zahájil! Ne, musíš vytrvat a použít proti nim třeba i sílu, bude-li to nutné! Protože prostý lid nemůže zachránit nikdo jiný než Církev - a tvá dobrá vůle může vést Korunu pevnou rukou způsobem, který ulehčí strádání chudáků, aniž bys při tom svrhl lordy nebo oklešťoval jejich práva!“

Arcibiskup souhlasně přikyvoval, čím dál tím přesvědčeněji. „Je to tak, přesně tak to cítím ve svém srdci i já! Ale jak bys odpověděla, kdyby se tě někdo zeptal, kde se pak vezme zlato, za které by se vesnickému lidu koupily bezpečné domy a teplé šaty?“

„Přece z pokladů, které ve své hamižnosti shromáždila Koruna! Kdyby na to poskytli jen část toho, co jim musí odvádět lordi za právo mít na svých farnostech kostely, určitě by to prostému lidu postačilo!“

„Určitě,“ přisvědčil arcibiskup a jeho oči se rozjasnily. „A jak si myslíš, že bych měl hovořit k těm zlovolným knížatům, jež mluví o omezení církevní autority?“

„Prohlásila bych je za padlé a zkažené!“ odpověděla bez zaváhání. „Odhalila bych je pro smích celému národu jako pyšná a hamižná! Označila bych je za zrádce církve a zločince proti slovu Božímu! A kdyby to bylo třeba, povolala bych proti nim dobré a věrné lordy s jejich vojsky, aby ta zpupná knížata naučili silou zbraní!“

„Ty bys to udělala,“ vydechl arcibiskup, aniž z ní spustil oči. „Máš jistě planoucí srdce a vůli, za kterou by se nemuseli stydět svatí.“

Ale baronka, na kterou už oba zapomněli, se netvářila příliš šťastně.

Brom O'Berin měl na hradě Runnymede své vlastní komnaty a velice pečlivě udržoval dojem, že je skutečně obývá. Koneckonců, nemělo smysl ranit city Jejich Veličenstev, takže je používal, kdykoliv to jen trochu šlo - například pro přijímání zpráv svých zvědů, z nichž někteří byli lidé. A pro schůzky s lordem Velkým čarodějem.

Ale ne tentokrát. Zvěd, který stál před ním a horlivě kýval hlavou, byl elf. „Byla to opravdu Banshee, můj pane! Na hradě markýze D'Arrigata.“

„Žalostně tam sténala, říkáš?“ Když elf přikývl, Brom zabručel: „A nikdo v tom domě nezemřel.“

Elf znovu přikývl. „Nikdy jsem neslyšel, že by se Banshee zmýlila - až na tu, která strašila před čtrnácti lety na zdejší cimbuří.“

„Ano, jenže tu jsme prokoukli, že?“ řekl Rod. Banshee, o které byla řeč, pocházela z projektoru ovládaného na dálku.

„Ano.“ Elf se zamračil. „Nebyla to ani Banshee Plantagenetova rodu.“

„A je třeba říct, že jejich Banshee měla spoustu příležitostí. Možná se unavila. V té rodině bylo příliš mnoho úmrtí.“

„To je cena, kterou knížata platí za svůj stav,“ povzdechl si elf.

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Jenže tentokrát ji žádné kníže nezaplatí,“ zahřímal Brom, „a přízrak, který jsi viděl, nebyl o nic skutečnější než bludička.“

Elf ukřivděně vzhlédl. „Znám mnoho bludiček, Veličenstvo, a skoro všechno to jsou velice jemné bytosti.“

Rod zadoufal, že se nikdy nesetká s těmi ostatními. „Ale všechny ostatní přízraky, o kterých jsi slyšel, byly falešné?“

„Ty, které viděli elfi,“ upřesnil elf. „Za ty, o nichž vím jen z řečí smrtelníků, ručit nemůžu.“

„Ale pravděpodobně byly také falešné,“ zabručel Brom. „Když se jich objeví tolik najednou, jsou pravděpodobně všechny jediného původu.“

„A jsou-li falešné, pak je vyrobili lidé.“ Rod přikývl. „Už jsem vám říkal o tom esperském špěhovi, kterého zachytila Cordelie?“

„A jehož existenci chlapci potvrdili? Ano, říkal.“ O všechno, co se týkalo Gallowglassovic dětí, měl Brom mimořádný zájem. „Říkal jsi, že stopa vedla k opatovi - který se nyní nazývá arcibiskupem - a že mu pomáhají čarodějníci.“

Zobecnění z nedostatečných dat, povzdechl si Fessův hlas ve sluchátku implantovaném za Rodovým uchem. Rod koně ignoroval a řekl Bromovi: „Pořád si to myslím, i když to na první pohled vypadá jako naprosto nepravděpodobné spojení. Koneckonců, při honech na čarodějnice bys v čele davu vždycky čekal nějakého toho zástupce církve.“

„Ale ve skutečnosti je tomu tak jen velice zřídka,“ řekl druhý elf. „Mnohem častěji je to nějaký samozvaný kazatel, kdo strhne dav.“

„Ano - člověk, který touží po moci a je ochoten spojit se s každým,“ odpověděl Brom. „Co bys proti nim navrhoval, lorde čaroději?“

„Nasadit na ně jejich kolegy. Ne, nemyslím samozřejmě mnichy - jiné čarodějníky.“

Brom přikývl. „Také si to myslím. Doporučím Jejich Veličenstvům, aby Královský coven zahájil pravidelné hlídkování, takže až se ta zrůda objeví, budeme ji moci účinně zahnat.“

„Vlastně už jsme to udělali. Až na to doporučení Veličenstvům. To ponechám na tobě. Já se zatím znovu vydám na cesty, pokusím se najít vůdce nepřátelských esperů a přivést ho sem.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

Brom se na něj rozhořčeně podíval. „Takže ty se míníš potulovat a břemeno rozhodování přenecháš mně?“

„Ano, ale jinak to nepůjde.“ Rod se zašklebil. „Jediná osoba, která je schopna najít vůdce esperů, je Gwen a předpokládám, že bys nechtěl, aby se po kraji potloukala sama. Nebo ano?“

Brom po něm blýskl očima. Gwen byla jeho dcera, ačkoliv to věděl jen on a Rod, a raději by sám prošel ohněm, než by ji vystavil nějakému nebezpečí. „Využíváš situace a to není čestné, lorde čaroději!“

„Jo. Ale není to skvělé? Kromě toho, kdybych byl nedosažitelný, Tuana a Kateřinu by mohlo napadnout, že Gwen může zvládnout krizi, do které se dostali, stejně dobře jako já.“

„Zase máš pravdu,“ zabručel Brom. „Nechtěl bych, aby se zapletla do nějaké bitvy.“

„Až na to, že už se do několika zapletla. Ale je mi jasné, že raději riskuješ mne než ji. To o tobě vím dávno, Brome O'Berine. Ještě si rozmyslím, jestli přijdu na tvůj příští Divoký lov!“

„Spíš přijde on na tebe,“ zavrčel Brom, „vyhradím ti v něm nejhlavnější roli, roli šťvané zvěře. Tak už jdi! Není snad cesta to správné místo pro kejklíře a kašpary?“

„Kdyby mohl, nejradši by mě měl pořád na dohled.“ Rod utáhl podbřišník Fessova sedla. „Někdy mám pocit, že si ke mně ten starý elf skutečně vytvořil citovou náklonnost.“

„Spíš přátelský vztah,“ ujistil ho Fess. „Sdíleli jste spolu nebezpečství i radosti.“

„To myslíš děti? No, zveme ho k nám na večeři kdykoliv je to možné.“ Rod se zamračil. „Víš, kdyby děti nezachytily esperského zvěda, nikdy bych si nesečetl jedna a jedna a nenapadlo mne, že má arcibiskup na své straně nějaké espery.“

„Co jiného... Beru otázku zpět. V téhle zemi je možné skoro všechno.“

Rod přikývl. „Čarodějnický mech tvarovaný starými babičkami, které o sobě ani nevědí, že jsou projektivní telepatky, a vyprávějí svým vnoučatům strašidelné pohádky před spaním. Nebo stejně obdařená dívka má noční můru a tu promítá do mysli jiných.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacírský

„Přesto, Rode, koincidence tolika podobných fenoménů v tak krátkém časovém období...“

„Smluvená akce je nepřátelská akce. Jo.“ Rod se zamračil. „A zneklidňující na tom je, že se to děje po celé zemi, ve všech vévodstvích, hrabstvích a farnostech. Seznam, který dali dohromady elfi, byl sáhodlouhý.“ Potřásl hlavou. „Ne, pokud je má opat na své straně tolik esperů, někdo je musí vést. To, proti čemu bojujeme, je organizace, nikoliv pár individuí podnícených svými farními kněžími.“

„Ty ale nejsi nejjobratnější v odhalování psionických nuancí, Rode,“ upozornil ho Fess delikátně.

„Takže bych si s sebou měl vzít experta, tak to myslíš?“ opáčil Rod. „Neznám nikoho lepšího kromě...“

Ztuhl. Fess takticky zachoval ticho.

Podobný takt byl tak nezvyklý, že Rod konečně pochopil. „No tak dobře!“ Pustil otěž a rázným krokem vyšel ze stáje. „Cordelie!“ zavolal. „Sbal si svůj sedlový vak!“

„A tohle je jejich odpověď!“ Bratr Alfonso hodil na stůl pergamen. „Nemají v sobě ani tolik zdvořilosti, aby ti své stanovisko poslali v dopise adresovaném tobě! Museli jsme dostat kopii, kterou nám tajně poslal královský úředník, jenž je tvým diákonem!“

„V tom máš pravdu.“ Arcibiskup hněvivě hleděl do ohně. „To je neomluvitelné porušení protokolu.“

Ani jeden z nich se nezmínil o vlastním opomenutí poslat Jejich Veličenstvům zprávu o opatově sebejmenování arcibiskupem. Nařídili pouze svým farním kněžím, aby to oznámili z kazatelen.

„To není k ničemu, mylorde!“ odsekl bratr Alfonso. „Jejich prohlášení, že Koruna má vládnout a Církev má rozhodovat ve věcech víry a náboženství, nic neříká!“

„Ano, nic co už nebylo řečeno,“ řekl arcibiskup ztěžka. „Neustoupil ani o palec.“

„Ani my neustoupíme!“ zvolal bratr Alfonso. „Tohle není odpověď - to je vyhýbání se odpovědi! Cože, můj lorde? Copak se s tím spokojíš?“

„Nespokojím! Král musí projevit své stanovisko otevřeně! Musíme nalézt způsob, jak ho k tomu přimět!“

„Přimět?“ Bratr Alfonso uraženě vyprskl. „Nikoliv, mylorde! Musíš to vyžadovat! Nesmíš dopustit, aby tebou takto pohrdal!“

„Vyžadovat!“ Arcibiskup vyděšeně vzhlédl. „Jak to mluvíš, bratře Alfonso? Nehodí se po poddaného, aby něco 'vyžadoval' od svého panovníka!“ Pak se k jeho uším donesla ozvěna vlastních slov a jeho oči se rozšířily.

„'Poddaný', no jistě!“ odfrkl si bratr Alfonso. „Arcibiskup že je poddaným krále? Nikoliv, mylorde! Ty patříš k prvnímu stavu a on až k druhému! Chceš snad říct, že si my Bohem vyvolení činíme nároky na tituly neprávem?“

„Ach ne, nechci, a ty to dobře víš!“ Arcibiskup se odvrátil a sepal ruce takovou silou, až mu klouby zbělely. „Jsme první stav, protože jsme nejbližší Bohu - jsme nejzbožnější a tudíž si zasloužíme největší úctu. Šlechtici, bratře Alfonso, jsou druhý stav, protože se starají o těla svých poddaných stejně, jako my se staráme o jejich duše.“

„A duše jsou mnohem důležitější než těla,“ připomněl mu bratr Alfonso. „První stav je tedy důležitější než druhý.“

„A tudíž musíme vést my je, já vím.“ Arcibiskup se bradou opřel o své spojené ruce a zahleděl se do ohně.

„Ano, mylorde. Žádáš pouze to, co ti vždycky po právu příslušelo. Může snad král popírat nadřazenost Svaté matky církve, může nevidět sám sebe jak odporuje Slovu Božímu?“

Arcibiskup vzhlédl a zamračil se na bratra Alfonsa. „Co to říkáš?“

„Nabízím ti bodec, kterým můžeš popíchnout toho arogantního vladaře, aby se odhalil ve svých pravých barvách. Považ, mylorde - není snad církev Gramarye pravá církev?“

„Ty víš, že je!“

„Co tedy znamená, když to král popírá?“

Arcibiskup na něj vytřeštil oči. Pak pomalu přikývl. „Máš pravdu, bratře Alfonso. Je kacír.“

Mnich za kovanou železnou branou se zamračil. „Co že chceš?“

Vypadal velice podezíravě, ale Hoban odpověděl bez zaváhání. „Pocítil jsem nutkání vydat se cestou svatých.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacírský

Mnich stál chvíli bez pohnutí, pak zvedl závoru a otevřel bránu. „Vejdí a následuj mne. Bratře Milesi!“

Hoban vstoupil dovnitř a uviděl jiného mnicha, který seděl u zdi a vzhlížel k němu od svého breviáře. Pak knihu zavřel, zasunul si ji do rukávu, vstal a pátravě si ho prohlédl.

„Odved' tohoto dobrého muže k představenému postulantu,“ řekl vrátný.

Bratr Miles přikývl, obrátil se a pokynul Hobanovi, který se vydal za ním.

Mnich ho zavedl do malé budovy nedaleko od brány, do prosté, vápnem vybělené místnosti, zařízené pouze dvěma židlemi a několika obrázky svatých na zdech. „Posad' se,“ poradil mu a odešel.

Hoban se posadil a rozhlédl se. Nehostinnost místnosti ho poněkud zarazila. Nicméně jak seděl a čekal, napětí ho navzdory lživé zámince, díky které se sem dostal, pomalu začalo opouštět a zdi už mu nepřipadaly tak prázdné, ale spíš čisté. Vlastně by se dalo říct, že v okamžiku, kdy přišel představený postulantu, cítil takový mír, jakého by se na své výpravě nikdy nenadál.

„Bůh ti žehnej, příteli.“ Mnich se posadil na druhou židli. Byl vysoký a hubený, s úzkou a dlouhou bradou a potlačovanou dychtivostí ohaře větřícího bažanta. „Jak se jmenuješ?“

„Říkají mi Hoban, otče.“ Hoban vstal.

„Posad' se, jen se posad'.“ Kněz mu naznačil, aby znovu usedl. „Já jsem otec Rigori. Tak ty věříš, že si tě Bůh vybral, abys mu sloužil?“

„Myslím, že ano, otče.“ Hoban si ke svému překvapení uvědomil, že mluví pravdu. „Ale jak si mohu být jist?“

„Tím, že s námi budeš několik měsíců žít, mladíku.“ Knězi se zablesklo v očích. „Ale teď mi řekni, jak jsi na tu myšlenku přišel.“

Hoban si s trochou provinilosti vzpomněl na svou reakci na první návštěvu bratra Anha doma, na to, jak přemýšlel, jestli by i on dokázal žít svatým životem. Teď to mohl využít. „To můj bratr, otče. Když se poprvé vrátil domů z těchto zdí, pomyslel jsem si, že by jeho cesta možná mohla být i mou.“

„Ty tady máš bratra?“ Kněz skoro nadskočil.

„Ano, otče. Jmenuje se Anno a stejně jako já pochází z Flamournu.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Znám ho.“ V kněžově tváři bylo možno vyčíst pochyby. „Jsou tomu dva roky, co mezi nás přišel. Teď je diákonem. Vlastně příští rok dostane svou farnost. Proč ti trvalo tak dlouho, než jsi přišel?“

Hoban svěsil hlavu. „Ach, otče! Já jsem jen silný selský hřbet na dvou nohou, žádný mudrc!“

„Ano, budeš se toho muset hodně naučit, v tom máš pravdu,“ přisvědčil kněz. „Ale je to spíše záležitost zápalu než studia. Když se to všechno vezme kolem a kolem, Pánovi záleží hlavně na tvém srdci, na tvé víře a dobrodušnosti. Moudrost pro Něj znamená jen málo, ale kdo chce vést jeho stádo, musí mít jisté znalosti Písma.“

„Chci se učit,“ zvolal Hoban horlivě.

„Pak bude pravděpodobně všechno v pořádku.“ Otec Rigori přikývl. „Nadšení ti může pomoci naučit se věci, které budeš potřebovat znát.“ Vstal. „Měl bych ti povědět ještě něco o našem životě, příteli Hobane, ale věřím, že ti to tvůj bratr řekne lépe. Pojď, právě ses stal postulantom. Odvedu tě za Anhem.“

Vykročil a Hoban ho následoval. Srdce mu bušilo při představě, že zase uvidí svého bratra. Jeho svatý zápal a radost ze setkání se svým bratrem docela přehlušily myšlenky na to, že pracuje pro krále a lorda čaroděje.

Když se s Anhem setkal, přesvědčil se, že city jsou vzájemné.

„Hou, bratře bratře!“ zvolal Anho a objal ho kolem ramen. „To se ti po mně tak stýskalo, že jsi mne následoval až sem do kláštera?“

„Pro tuto chvíli ti ho přenechám,“ řekl otec Rigori. Zpod kutny vytáhl šafránově žlutý balíček a položil ho na palandu. „Obleč ho, bratře Anho, a proved' ho místy, která musí znát postulant.“

„Ale pole už přece viděl, otče. Když šel sem, nemohl je minout.“

Otec Rigori se usmál. „Tvůj humor přináší radost našim srdcím, bratře Anho. Ale ukaž mu i ta místa, která přišel nalézt - myslím ta uvnitř opatství.“ Rigori se uklonil a odešel.

„Motyka mi vypadla z rukou, když mi řekli, že jsi přišel.“ Anho vzal šafránový balíček a rozložil ho: byla to mnišská kutna. „Svlékni si šaty, bratře, a obleč si šat našeho řádu! Co způsobilo, že jsi změnil názor, příteli? Už tě unavily holky?“

Hoban se zašklebil a sundal si halenu i nohavice. „Ech, Anho! Špatně mě soudíš! Nikdy jsem se dívkám nevěnoval víc, než kázala slušnost.“

„Jistě, ale jen proto, že jsi na žádnou nedokázal myslet dost dlouho! Vždycky tě už přitahovala jiná, hezčí, a nebylo to jen políbení, co jsi jim vzal!“

„Políbení je dobrý začátek, bratře,“ řekl Hoban a nasoukal se do kutny. „Ale není to důvod, proč jsem tady.“

„Opravdu? Co by tě mohlo přivést k tak závažnému rozhodnutí, když ne to, na co myslíš pořád?“

Jakkoliv jednoznačně byla otázka zdánlivě položena, Hoban vytušil skryté podezření. Vzhlédl a zamračil se. „Tys to byl, bratře, když ses naposledy vrátil domů - ty a ta aura míru a pokoje, kterou jsi s sebou přinesl.“

„Ach.“ V Anhově hlase zaznělo porozumění. „A jsi ve svém srdci stále tak neklidný?“

Hoban se odvrátil a zarděl se.

„Je dobře, že jsi přišel,“ zamumlal Anho, „protože se svým bojovným duchem by ses jinak stal buďto opilcem nebo banditou.“

„Nech toho, Anho.“

„Teď nemohu, Hobane. Hloubka tvých citů je tady velice důležitá.“ Anho se usmál. „Máš pocit, že se na světě něco změnilo, když jsi teď tady, že ano?“

„Ano. Práce na poli mi už připadala dost jednotvárná, bratře.“

„Jistě, protože když ho nepoořeš ty, někdo jiný to určitě udělá.“ Anho se zase rozveselil. „Neboj se, bratře! Protože úroda, kterou pěstujeme na Božím poli, může být ošetřována jen těmi, kdo k tomu mají dar. Čistě mezi námi, my dva můžeme zasít slovo boží do mnoha hříšníků a vypěstovat z nich pro Pána dobrou sklizeň, co?“

Hoban se podíval na svého bratra a v oku se mu zablesklo. „Možná máš pravdu, bráško, možná máš pravdu.“

„O tom nepochybuji!“ Anho bratra poplácal po rameni a pak se otočil. „Pojďme, ukážu ti refektář, kde budeš jíst, i když ne příliš, a opatství, kde se budeš celé hodiny modlit. Určitě víc, než by sis sám přál! Tak, dormitář jsi už viděl - tam budeš spát, ale vždy jen krátce.“

„Ty mě děšíš. Je život tady opravdu tak těžký?“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Je, bratře, opravdu je. Ale jsem si jist, že ty jsi pro něj dostatečně houževnatý.“ Tentokrát se zablesklo v oku Anhovi. „Ale takoví, jako jsi ty, nemívají problémy s těžkostmi, nýbrž s nudou. Pojd', dostaneš první lekci - na nešporách.“

Kapitola 12

Rod se probudil do ptačího švitoření. Nadzvedl se na lokti a několikrát zamrkal. Jak se ukázalo, švitoření nevydávali ptáci, ale jeho dcera Cordelie.

Když uviděla, že zvedl hlavu, radostně zvolala: „Dobré ráno, tati! Není to nádherný den?“

„Když to říkáš ty,“ zabručel Rod a posadil se. „Ale i když si od ní občas moc rád odpočinu, zlato, musím říct, že civilizaci přece jen dávám přednost. Například co se postele týče.“

Samozřejmě, tohle se lehce dalo zařídit: v jeho kosmické lodi bylo hned několik nafukovacích matrací. Jenže nechtěl zabředávat do čarodějnických komplikací hlouběji, než to bylo nutné. Teď, když po celé zemi strašilo, nebyli vesničané takovým věcem zrovna příliš nakloněni. Povzdech si, svinul svou přikrývku, vstal a otřepal si plášť. „Ještě že je léto.“

„Ach!“ Cordelie vzhledla s očima rozšířenýma vzrušením. „Mně by nevadilo spát v lese, ani kdyby byla zima, tati.“

„Mně také ne,“ přisvědčil Rod. „Připrav dříví na oheň, ano? Vrátím se hned.“

Než udělal co mu porouchala příroda, Cordelie nastavěla suché větvičky do úhledné pyramidy a teď na ni upřeně hleděla. Náhle se objevil proužek kouře, pak vyšlehly plameny. Cordelie se uvolnila a šťastně se podívala na svého otce. „Už to hoří, tati. Co bude k jídlu?“

Každý talent vyžaduje procvičování, pomyslel si Rod a jeho pohled se rozostřil, jak se soustředil na myšlenky kolem sebe: červi, mývalové, jelen... to je ono! Zdivočelá slípka, která právě nakladla dvě další vajíčka. Prohloubil soustředění a napjal veškeré své esperské síly na to, aby ty vejce byly *tady* místo *tam*...

Ozvalo se tiché třesnutí a on ucítil ve dlani něco oblého a tvrdého. Podíval se a uviděl, že drží čtyři bílá vajíčka.

Někde v lese samička kura už nikoliv domácího poplašeně vzhledla a velice rozhořčeně zakvokala.

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

Asi o hodinu později vešli dráteník a jeho dcera do kruhu polozbořených chatrčí, honosně nazývaného vesnice. Tváře obou byly rozzářené a veselé, hrnce a pánve na nich řinčely a jejich mysli byly doširoka otevřené sebenepatrnější myšlence na létající nábytek, strašidla nebo jiné paranormální jevy. Ale tentokrát neměl Rod vůbec příležitost pochlubit se svým reklamním popěvkem: vesničané už byli shromážděni na plácku udusané zeminy, který sloužil jako náves, a zuřivě o něčem diskutovali.

Cordelie vytřeštila oči. „Tati... neměli by ti lidé být na polích?“

„V tuto denní dobu bezpochyby ano.“ Rod se zamračil. „Muselo se tu přihodit něco závažného. Možná to má něco společného se strašením po kterém pátráme?“

„Možná.“ Cordeliin pohled se rozostřil, ale pak zavrtěla hlavou. „Nedokážu rozlišit jedinou oddělenou myšlenku, tati. Je to hrozná motanice.“

„V tom případě se budeme muset vrátit ke klasickým metodám.“ Rod vykročil kupředu a zaklepal nejbližšímu vesničanovi na rameno. „Holá, chasníku! Copa se tu přihodilo, že je celá tadle vesnice vzhůru nohama?“

„Cože, ty jsi o tom neslyšel?“ Vesničan překvapeně vzhlédl, uviděl dráteníka a opovržlivě nakrčil nos. „Dráteník, který neví, co je nového - nevěřím svým uším! No dobře, tentokrát řeknu novinu *já tobě*. Arcibiskup - dříve opat, pokud jsi neslyšel ani o tom - vydal nové prohlášení.“

Rod okamžitě zobražitel a jeho mysl jako by kolem něj vytvořila neviditelný štít. „Co vyhlásil?“

„Coby - že každý, kdo jasně neprohlásí, že je plně oddán církvi Gramarye, bude prohlášen za kacíře!“

Cordelie zbledla, ale Rod ani nehnul brvou. Pak řekl: „Za kacíře?“

„Ano.“ Sedlák se zašklebil. „A jako takový bude exkomunikován.“

Rod nedokázal zachytit jedinou jasnou myšlenku o nic víc než Cordelie, ale cítil, jak všude kolem něj vřou a kypí emoce - vzrušené,

nadšené i rozčilené až na pokraj agresivity. „Pak teda všichni patříte ke gramaryjské církvi?“

„Ano, protože náš pán, hrabě Florenzo, je oddaný svému pánovi, vévodovi Medicejskému, a ten je arcibiskupovým zastáncem.“ Ale vesničani se netvářili nijak přívětivě. Koneckonců, přítomnost cizinců v takovémto okamžiku byla nanejvýš na pováženou. Někteří sousedé už si jeho pohledu všimli a začali si Roda s Cordelií prohlížet. V několika minutách náves ztichla a všechny oči se upíraly na cizince. Cordelie cítila jejich nepřátelství a přitiskla se blíže ke svému otci.

Podsaditý rozložitý muž s šedivějícími vousy si proklestil cestu k nim. „Jsem jmenovaný správce této vesnice, dráteníku. Řekni nám, kdo jsi.“

„Kacíř,“ odpověděl Rod.

„Myslela jsem, že tě oběsí, tati.“

„Upálí na hranici, zlato - tak se trestají kacíři. Ale podle mého názoru je to poněkud přehnaný trest.“

„Díky Bohu, že nás nepotkal!“

„No, nemyslím, že bych jim to dovolil. Ale stejně bylo dobře, že ta žena potřebovala nový hrnec.“

„Ano, a že přišel ten chlapec z hradní kuchyně a přinesl nové zprávy.“ Cordelie zavrtěla hlavou. „Jaké štěstí, že tamní kuchař zrovna potřeboval dvě hluboké pánve a jednu plytkou. Ale kdo by si pomyslel, že je koupí od kacíře?“

„Víš, v téhle společnosti se na praktické věci dbá přednostně. Otázky pravé víry jsou až druhořadé. Ale byla to dobrá záminka, abychom odešli dřív, než se dav vrátí k náboženským záležitostem.“ Zadíval se k hradu před nimi. „Ačkoliv je to první případ, o kterém jsem slyšel, že se dráteník nezdržel po uzavřeném obchodu na něco k zakousnutí.“

„Tak jsme zase na cestě.“ Cordelie si ulehčeně oddechla. „A já zase něco pochopila, tati.“

„Co?“ Rod vzhlédl, s myslí otevřenou emocionálnímu zbarvení dceřiných citů. „Co je to stádní instinkt? Nutkání obrátit se proti vyvrženci?“

„Ne. Proč si maminka dělá starosti, když se vydáš na cesty sám.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

Rod se právě chystal něco k tomu poznamenat, když z houští u cesty vyskočil elf. „Lorde čaroději!“

„Pst!“ Rod se rychle rozhlédl kolem sebe, ale nezdálo se, že by byl někdo nablízku. Trochu se uvolnil. „Poslyš, teď jsem dráteník Owen, rozumíš?“

„Jak si přeješ, lorde čaroději. Přináším poselství od Jeho elfího Veličenstva.“

„Cože, od Broma?“ Rod se zamračil. „Co se děje - Kateřina a Tuan se pohádali?“

„Svým způsobem ano. Nový arcibiskup vyhlásil -“

„Že kdo nejde s ním, jde proti němu. Ano, slyšeli jsme. Neříkej mi, že se Jejich Veličenstva nemohou dohodnout, na kterou stranu se dát!“

„Nikoliv, ale přejí si tvou radu.“

„Už zase?“ zvolal Rod zoufale. „Podívej. Nejsem tady jediný mocný čaroděj - a Cordelie a já jsme právě na důležité tajné misi! Alespoň až do této chvíle *byla* tajná.“

„Určitě nemůže být důležitější, než -“

„Ano? Poslyš, jestli tuhle práci nedokončíme, a to rychle, duchové a přízraky ovládnou celou Gramarye!“

Elf se zamračil. „To, co říkáš, má svou váhu -“

„Jasně, pár tun! Víš co, řekni jim, že mě doopravdy nepotřebují - mají tam Gwen! Stačí, když jí opatří někoho k dětem!“

„Jsem rád, že jsi nám dopřála potěšení ze své společnosti, lady Gallowglassová.“ Tuan vypadal očividně nešťastně. „Je od tebe hezké, že jsi přišla ve chvíli potřeby.“

„Nevšímej si ho.“ Kateřina popleskala Tuana po předloktí a pohládila ho. „Muži si myslí, že jen oni dokážou rozeznat závažnost situace.“

„Rozumím.“ Gwen se pobaveně usmála. „Byl by raději, kdyby přišel můj manžel.“ Pozvedla ruku, aby zarazila Tuanovy protesty. „Ne, nepopírej to, Veličenstvo, třebaže je to od tebe laskavé, že to zkoušíš. A neměj strach. Ujišťuji tě, že se lord čaroděj ihned dozví vše, o čem tady budeme diskutovat, a řekne nám svůj názor.“

Tuan se uvolnil. „Děkuji ti.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacírský

„Lady Gwendylon je stejně moudrá, jako je taktní.“ Kateřina prošla kolem stolu z leštěného ořešákového dřeva a zastavila se před velkým tabulkovým oknem. „Pojď a posad se s námi, lady Gallowglassová. Musíme si spolu pohovořit o mnoha věcech.“

„Vaše Veličenstvo je laskavé.“ Gwen půvabně usedla do křesla ve tvaru přesýpacích hodin. „Vaše soukromé komnaty vždy potěší mé oči.“

„Děkuji, lady Gallowglassová.“ Kateřina se posadila vedle ní. „Ale já je nezařizovala.“

„Ne, ale vybírala jsi tapiserie a koberce.“ Gwen se předklonila. „Ale k věci. Co vás trápí nejvíce - to, že děti objevily čarodějnického zvěda?“

„Ano, to především.“ Kateřina se zamračila. „Musím říct, že pokud se tvůj manžel nemýlil a nový arcibiskup opravdu využívá služeb čarodějníků, představuje to vážný problém. Církev musí vychovávat naše děti, lady Gallowglassová, jinak by jejich duše propadly zkáze a nikdy by si nevypěstovaly smysl pro to, co je správné.“

Gwen přikývla. „Ale jak teď poznají, co je správné, když církev sama jedná v rozporu se svým učením? Ano, Veličenstvo, i mne to trápí. Nezavládne-li pořádek v církvi, nebude ani harmonie v našich domovech.“

„Co mne v tuto chvíli zajímá víc, je harmonie v království.“ Tuan se ani nepokoušel zakrývat svou netrpělivost.

„To je totéž.“ Gwen se k němu obrátila. „Bude-li v našem domě, Veličenstvo, bude i v tvém. A jestli je tvá domácnost větší než má, neznamená to ještě, že by méně závisela na církvi.“

„A její základy teď byly podkopány,“ zašeptala Kateřina.

Ale Gwen zavrtěla hlavou. „Myslím že ne. Naše církev se sice otřásla, ale ještě se nezbořila.“

„Skoro bych řekl, že ano,“ namítl Tuan. „Protože jak by tomu mohlo být jinak, když se církev Gramarye oddělila od církve římskokatolické a opat se prohlásil arcibiskupem?“

„Pokud jsem správně porozuměla Bibli, měla církev římskokatolická vždycky mnoho biskupů, Vaše Veličenstvo. A odluka ještě může být odvolána.“

„Jak by to bylo možné?“ zeptala se Kateřina.

„Přece setrváním v církvi římskokatolické. Pak sice dojde k oddělení řádu svatého Vidiconu, ale všem bude jasné, že církev zůstává neporušená.“

„A lidé pochopí, že někdejší arcibiskup není důležitý?“ Tuanovi se zablýsklo v očích. „Skvělý nápad, mylady! Ale jak ho uskutečnit?“

„Tak, že vyhlásíte své setrvání v církvi římskokatolické, Vaše Veličenstva.“

„Jenže arcibiskup pak shromáždí svá vojska a potáhne do války!“ zvolala Kateřina.

„Cožpak už to neudělal i v minulosti? Pochop, Veličenstvo - postavil vás do situace, kdy se musíte buďto podrobit jeho vůli, nebo budete prohlášeni za kacíře a exkomunikováni.“

„Tak je to.“ Tuan zachmuřeně přikývl. „Ať už z naší vůle nebo z jeho, nezbyvá nám než setrvat s Římem.“

„Ten ďábel!“ zvolala Kateřina rozezleně.

„Řekni raději 'ten lišák'! A my ho musíme vykourit z jeho nory.“

„Ta metafora sedí.“ Tuan přikývl. „A já to udělám! Kdyby jen existoval nějaký způsob, jak vysvětlit všemu lidu, že se opat snaží rozbít svůj vlastní řád! Protože pak by bylo jasné všem, i obyčejným vesničanům, že je to opat, kdo se odtrhl, ne církev!“

„Jeden způsob existuje,“ připomněla mu Kateřina. „Nezapomínej na ty mnichy, kteří se udělali sami pro sebe a postavili si svou novou kapitolu na našem panství.“

Tuanovy rysy ztvrdly. „Nemám v úmyslu zneužívat zbožné muže!“

„Pak budeš muset shromáždit svá vojska,“ opáčila Gwen. „Nebo, chceš-li se vyhnout občanské válce, budeš muset vyhlásit svou oddanost nové církvi Gramarye.“

„Přece nevěříš, že bychom mohli něco takového udělat!“ namítla Kateřina.

„Ne,“ přisvědčila Gwen, „jelikož byste tím zároveň dali najevo svou ochotu podrobit se vůli nového arcibiskupa.“

„Nikdy!“ zvolala Kateřina a v očích se jí zablesklo.

„Něco takového se nikdy nestane,“ ujistil Gwen Tuan.

„Pak musíš po celé zemi vyhlásit svou oddanost Římu,“ doporučila mu Gwen, „a doporučit všem dobrým křesťanům, aby i oni zachovali svou věrnost Svaté stolici.“

„Staniž se,“ vydechla Kateřina s plamenným pohledem.

V místnosti zavládlo ticho.

Kateřina se zamračila a obrátila se na Tuana.

Seděl, shrbený ve svém křesle, oči upřené na desku stolu.

„Cože, můj pane!“ zvolala Kateřina. „Ty nevyhlásíš své stanovisko?“

„Nemyslím, že bych měl,“ řekl Tuan pomalu.

Kateřina na něj pobouřeně vytřeštila oči a na okamžik byla atmosféra v královských soukromých komnatách velice, velice napjatá.

Pak Tuan řekl: „Budeme kacíři, jestli vyhlásíme svou věrnost Římu, i když ji nevyhlásíme. Ale jestliže ji nevyhlásíme a nedáme mu žádnou odpověď, méně se jich připojí na jeho stranu.“

Kateřiny oči se rozšířily. Pomalu přikývla. „Ano. Jeden nebo dva baroni by mohli váhat v nejistotě, zda jsi skutečně tak nevěřící jak tvrdí.“

„Možná,“ přisvědčil Tuan. „A i kdyby ne, získáme alespoň několik dní, zatímco arcibiskup bude čekat na odpověď, která nepřichází.“

Kateřina přikývla. „Čekání se někdy vyplatí, můj pane.“

A mně se nepodařilo přesvědčit je o opaku, řekla Gwen Rodovi o půl hodiny později rozezleně.

Alespoň jsi jim pomohla rozhodnout se, že nepodlehnou pokušení, opáčil Rod.

O jakém pokušení to mluvíš? zeptala se Gwen zmateně. Pokušení zachránit svou zemi před občanskou válkou tím, že se podřídí arcibiskupovi, odpověděl Rod.

Ach. Ano, v tom jsem jim pomohla.

Vidíš? Věděl jsem, že uděláš všechno, co se udělat dá.

Tobě by se možná podařilo přesvědčit Jejich Veličenstva, aby se veřejně přihlásila k Římu, můj pane, pomyslela si Gwen s povzdechem.

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

Možná. Ačkoliv si Rod byl docela dobře vědom blátivé cesty, u které seděl, obraz Gwen v jeho mysli byl mnohem živější - ale nebylo tomu tak vždycky? Toho důležitého jsi však dosáhla, protože jakkoliv nemám velkou důvěru ve vládu králů, vždycky jí dám přednost před vládou kněží.

I já vidím na trůně raději Tuana a Kateřinu než arcibiskupa, souhlasila Gwen.

Jistě, protože jedním z nich je žena, což zmírňuje rozhodování Koruny jako takové. Rod se neobtěžoval dodávat, že v tomto konkrétním případě monarchie to je obvykle Tuan, kdo zmírňuje rozhodování. Navíc je krále možné přesvědčit o výhodách ústavy a parlamentní vlády.

A církev ne?

Samozřejmě že ne. Dobrý kněz se snaží přiblížit Bohu nakolik je to jen možné - a Bůh je autokrat.

V Gwenině myšlenkách zazněla veselost a vděk manželovi, který ji vyvolal. Mám to říct Jejich Veličenstvům - mám jim říct, jaký je tvůj názor na naši malou konferenci?

Rod se otřásl. Probůh, ne! Zbytečně bys jim nasadila brouka do hlavy. Ale můžeš jim doporučit, aby dali všemožnou podporu kapitule odtržených katodiánů přesto, že se Tuan ostýchá je využít. Jen jim připomeň, že nikdy není na škodu mít v toulci jeden šíp navíc.

Určitě jim to řeknu. Rod měl pocit, že se jeho žena na druhém konci mentální linky hihňá.

Možná by dokonce mnichy mohli pro začátek přestěhovat na některý ze svých menších hradů. Lidé by tak nabyli dojmu, že se formuje konkurenční klášter a Tuan by se zároveň vyhnul podezření, že je zneužívá.

Ty jsi ale pletichář, obvinila ho Gwen.

Díky, také tě miluji. Jo, a ještě by Jejich Veličenstva mohla požádat loajální barony, aby jim půjčili nějaké své rytíře, drahá, a nějaká vojska, která by se mohla jen tak pro všechny případy utábořit v Runnymede.

To by skutečně mohla. Gweniny myšlenky teď zněly o poznání méně vesele. Je tu ještě něco, co bys jim chtěl vzkázat?

Jen to, co jsem řekl už na začátku, odpověděl Rod.

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

*Zmatení. Co, můj pane? Těch myšlenek bylo tolik...
Jen jedna z nich byla skutečně důležitá: Na co mě potřebovali?*

* * *

Král měl na sobě prostý šat nejchudších ze svých poddaných a kráčet ztemnělými uličkami. Takto procházel mezi lidmi, sám a jen lehce ozbrojen v době, kdy byl jen druhým synem vévody. Takto se mezi nimi procházel i teď, když jeho mysl tížilo rozhodnutí, ovlivňující jejich dobro. Avšak nyní, když se čarodějníci spřáhli s arcibiskupem, ho následovali dva stejně přestrojení příslušníci osobní gardy a jiní dva šli před ním. Všichni čtyři měli pod hrubými halenami kroužková brnění a ukrývali pod pláští meče.

Tuan šel, naslouchal náhodným poznámkám, zastavoval se u dveří hospod, zevloval poblíž skupinek lidí, které tlachaly a smály se, zatímco mezi nimi kolovala láhev. Ulice by měly být lépe osvětlené, pomyslel si, zvláště ty úzké: zločin bujel v šeru.

Vtom král vzhlédl a zaposlouchal se. Někde blízko hlasitě hovořil muž - hovořil s rytmem a důrazem typickým pro davového řečníka. Právě takové věci ho zajímaly obzvlášť. Tuan nastražil uši a vydal se za hlasem.

Došel na malé náměstíčko ve tvaru trojúhelníku nebo spíš nevyužitý prostor, který vznikl mezi průčelími tří domů, z nichž jedno neslo vývěsní štít hostince. U sloupku byl uvázaný kůň s vozem a poblíž stálo několik prázdných prodejních stánků, připravených pro ranní produkci sedláků z blízkého okolí.

Na druhé straně prostranství stál na velkém sudu muž v hnědé kutně převázané černým provazem a s malou žlutou rukojetí trčící z náprsní kapsy. Tuanovy oči se rozšířily: už dříve se setkal s potulnými kazateli, ale nikdy v řádovém šatu a nikdy v ulicích Runnymede.

„Obléhají nás!“ volal mnich. „Všude kolem vyskakují zlí skřeti z lesů a skal a mrtvé duše vstávají ze svých hrobů! Prastaří duchové země se na nás hrnou ze všech stran! Kdo tohle všechno způsobil?“

Tuan ucítil jemné mravenčení na temeni hlavy. Tohle bylo něco nového - a možná i velice vážného. Vklínil se do davu, aby si poslechl kazatelovu teorii.

„Král!“ odpověděl si mnich na svou vlastní otázku a Tuan ztuhl. „Král je ztělesněním země a celého našeho národa! Co jsme vy nebo já, co jsme my všichni, to ve své osobě představuje král sám! Král je středobodem všeho dobrého a správného v nás!“

Tuan shledal, že s tím musí souhlasit. Ten kazatel měl v sobě něco, co působilo velice přesvědčivě.

„Ale pokud my jsme vytvořili krále, platí zároveň, že král vytvořil nás!“ pokračoval kazatel. „Když baroni vyhrožují králi, ocitá se země ve zmatku - ale ve stejném zmatku se země ocitá, vyhrožuje-li král baronům!“

Tuan začal chápat směr, kterým ten muž mířil, a vůbec se mu to nelíbilo. Na druhé straně to dávalo určitý smysl a dav kolem mnicha to potvrzoval souhlasným mručením.

„Ale duchové nepronásledují krále svévolně!“ zvolal kazatel. „Ne, to *on* je musel vyvolat!“

Z davu se ozvalo několik souhlasných výkřiků. Tuan s rostoucími obavami pochopil, že narazil na důstojného protivníka - ten muž byl přinejmenším stejně dobrý řečník jako on sám. Zašeptal několik slov nejbližšímu ze svých gardistů. Muž přikývl a odešel.

„Po staletí,“ pokračoval řečník, „držela Svatá matka církev duchy tam, kam patřili! Stovky let šířila církev svátost zemí a ukolébávala tak padlé duše k spánku! Ptám se vás, kdo je vinen tím, že se teď probudily?“ Odmlčel se, aby dal prostor hněvivému bručení a pak zvolal: „Král! To on se postavil proti církvi! On zasel svár do duší svého lidu! A co udělal s lidem, udělal i se zemí!“

Tentokrát se musel odmlčet na dlouho, než hněvivé výkřiky umlkly.

I Tuan čekal. Čím déle bude kazatel pokračovat, tím víc času budou mít jeho muži k obklíčení náměstíčka.

„Země je neklidná!“ prohlásil kazatel. „Co jiného to mohlo způsobit, než neklidná duše krále této země? Král zhřešil, když se staví proti církvi! Lpí na zkažené církvi římskokatolické! *V kacířském bludu!*“

Dav zařval.

Kazatel, spokojený se svým výkonem, nechal řev odeznít.

Stejně tak spokojený byl i Tuan: jeho muži už jistě blokovali všechny přístupové cesty. Stáhl se do stínu a čekal, zatímco řečník přivedl dav do stavu, kdy začal volat po králově odstoupení a pak je poslal povykovat pod okna magistrátu. Tuan pozoroval zástup, který proudil kolem něj. Byl přesvědčen, že jeho pobouření je spíše výsledkem kazatelovy obratné rétoriky než dobře volených slov. Jeho muži nechali dav projít a pak, když kazatel slezl ze sudu, vyhnuli se ze všech uliček.

Mnich vzhlédl a usmál se na ně: „Co si přejete, dobří mužové?“

„Rád bych s tebou prohodil několik slov o doktríně, kterou jsi tu právě šířil,“ odpověděl Tuan.

Mnich se zamračil. Jazyk muže, který s ním mluvil, vůbec neodpovídal jeho šatu. „Jistě, můj synu. Mohu znát tvé jméno a stav?“

„Rád ti tu informaci poskytnu.“ Tuan pokynul svým mužům a pak si shrnul kápi. „Jsem Tuan Loguire, král Gramarye.“

Mnich zděšeně ztuhl, vytřeštil oči a najednou si uvědomil, že je obklíčen ze všech stran. Divoce se rozhlédl, ale všude kolem sebe viděl jen nesmlouvavé obličejy. Silou vůle se přinutil ke klidu. „Co ode mne žádáš, mylorde?“

Tuan, kterému nemohlo uniknout, že se mnich schválně vyhnul oslovení Veličenstvo, se zamračil. „Věříš skutečně tomu, co kážeš?“

„Bůh je mi svědkem, že věřím!“

„Potom, jistě nezaváháš pohovořit si o tom s mými zastánci, kteří na to mají poněkud jiný názor,“ řekl Tuan.

V mnichových očích se objevil ostražitý výraz. „A ty mne opravdu vyslechněš?“

„Já sám a královna rovněž. A co víc, nebudeme tě přerušovat, ale dovolíme tobě a našim zastáncům, abyste tu záležitost prodiskutovali mezi sebou. Přijímáš?“

„Rád.“ Mnichovi se zablesklo v očích. „Nebojím se obhajovat svou Víru před nikým!“

Kapitola 13

„Oběd? A pod střechou? Vítaná změna!“

„Ale tati.“ Cordelie ho zatahala za ruku. „Jsi na cestě teprve jediný den.“

„Jedinou noc s *tebou*. Předtím mě držel dva dny a dvě noci pod širým nebem tvůj bratr.“

„Podle toho, co říkal, to nebyl *on*, kdo držel venku *tebe*,“ opáčila Cordelie. „No tak, tati. Copak se ti nelíbí jíst se mnou?“

„Ale ano! Ale jsem raději, když si nemusím hlavní chod nejprve sám chytit!“ Rod ustoupil ode dveří a uklonil se. „Až po vás, mademoiselle.“

„Díky, sire,“ odpověděla dívka a důstojně vkráčela dovnitř.

Ocitli se v obyčejné vesnické hospodě, což znamenalo, že většina zákazníků byli tvrdě pracující chudáci toužící strávit bujarou hodinku mimo dohled svých zákonných manželek. Také to znamenalo, že tam nechodili kvůli jídlu. Rod vybral stůl u zdi nedaleko od dveří, přidržel Cordelii židli a znovu se uklonil, když se posadila. Odměnou mu za to byl zářivý úsměv jeho dcery. Ze zvyku se ujistil, že se v jeho zorném úhlu nacházejí jak dveře tak kuchyň - a všiml si vesničana v lesnické zeleni, který vešel a posadil se k malé skupince u stolu. Bylo to hezké nacházet se někde, kde každý znal každého - za předpokladu, že neměli averzi vůči cizincům. Záhy nato uviděl i hostinského, který s úsměvem mířil k nim. Rod si byl velice dobře vědom, že nebýt toho, že si vyměnili šaty, umyli se a schovali své hrnce, hostinský by se na ně takhle neusmíval, nýbrž by je vykopl. Ale jelikož vypadali poměrně zámožně, mnul si ruce a jen zářil. „Čím vám mohu posloužit, vzácní hosté?“

„Polévku?“ Rod se podíval na Cordelii. Dívka přikývla a usmála se. Rod se zeptal hostinského: „Co tam dnes máš?“

„Hrachovku, vzácný pane.“

„Teplou?“

„Jistě.“ Hostinský se zamračil. „Proč by neměla být?“

„No, někdo ji rád studenou. S chlebem, samozřejmě - a máš maso?“

„Jen slepici, vzácný pane. Už nenesla.“

„Tak tedy misku slepičího guláše a dvě misky horké hrachové polévky. A korbel piva.“ Rod si všiml, že se lesník přemístil k jinému stolu a i tam se hned pustil do řeči.

„Pivo i pro dítě?“

„Hm? Ach, ještě ne.“

Hostinský se usmál, potřásl hlavou a odspěchal do kuchyně. Cordelie probodla svého otce očima.

„Ne, dokud ti nebude dvacet.“ Rod jí zahrozil prstem. „A předem říkám, že je mi úplně jedno, jestli ostatní dívky tvého věku pivo pijí.“

„Dokonce i mimina ho občas dostávají, tati!“

„Jo, a z některých z nich se stanou alkoholici dřív, než dosáhnou patnácti let. Ne, zlato, výživná hodnota není jediný důležitý činitel.“

„Ty a máma! Vy jste se proti nám spojili!“

„Ne, jen se spolu občas radíme, jak vás nejlépe vychovat.“ Rod se díval, jak se hofmistr zvedl a přešel k dalšímu stolu. Velice populární osoba, zdálo se. „Fajn, máme tu jídlo.“

Hostinský postavil před každého z nich misku polévky a další, větší misku postavil doprostřed. Rod zaznamenal knedlíčky a usmál se, když před něj hostinský postavil korbel piva. „Díky ti, šlechetný hostiteli.“ Položil na stůl stříbrňák. Hostinský ho vzal, pozvedl obočí, kousl do něj špičákem a usmál se. „Děkuji, vzácný pane.“

„Potěšení je na mé straně,“ odpověděl Rod s ústy plnými guláše. „A můj kompliment tomu, kdo si tak skvěle poradil s tou starou kdáakalkou.“

„S mou ženou?“ hostinský se zamračil, pak se jeho tvář zase rozjasnila. „Aha, ty myslíš tu slepici. Vyřídím. Dobrou chuť přeju!“ A odešel.

Rod se díval, jak hofmistr přechází už ke čtvrtému stolu.

Cordelie nasála vůni hrachovky a spokojeně se usmála, pak se natáhla pro kus chleba. Začala si ho mazat máslem a přitom se podívala na svého otce. Zarazila se. „Co vidíš, tati?“

„Hofmistra,“ odpověděl Rod tlumeným hlasem. „Však víš, správce lesa, který honí pytláky. Za posledních pět minut hovořil s

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

lidmi u čtyř různých stolů, ale u žádného se nezdržel dost dlouho na to, aby se mohlo jednat o normální přátelskou konverzaci. Hele! Ti lidé, se kterými se bavil nejdřív, právě odcházejí, a ti další vypadají, jako by se snažili dojít co nejrychleji.“

„Roznáší nějaký vzkaz,“ řekla Cordelie s očima rozšířenými vzrušením.

Rod přikývl. „Vzkaz, že mají někam jít. Myslím, že bychom je měli sledovat.“

„Výborně!“ vyjekla Cordelie, pak se přikrčila a rozhlédla se na obě strany. „Dobrodružství!“ zajásala tlumeným hlasem.

Poměrně bezpečné. Rod doufal, že jí to nebude vadit.

O dvacet minut později se plížili lesem po jelení stezce, obrostlé z obou stran hustým křovím. Neviděli nikoho před sebou ani za sebou, ale Cordelie kráčela s očima upřenými do tmy. „Slyším před sebou něčí zmatené myšlenky, tati.“

„Zmatené znamená, že ti připadají podivné, nebo že ti, komu patří, nevědí, kam jdou?“

„To druhé, tati. Cítím v nich očekávání... Ach, tati! Tady žádné nebezpečí nehrozí!“

„Možná, ale nemá smysl riskovat.“ Rod ulomil příhodnou větev, přivázal k ní snopek suché trávy a podal ji Cordelii. „Vznes se raději do vzduchu, ano Delie? Shora toho uvidíš víc.“

Vyhlídku z arcibiskupovy pracovny byla úchvatná - pod poledním sluncem tam na louce za zdí kláštera cvičilo tucet rytířů, z nichž každý kolem sebe měl půl tuctu ozbrojenců.

„Není to skvělá podívaná, můj pane?“ zeptal se bratr Alfonso.

„Popravdě řečeno je.“ Arcibiskup při pohledu ha vévodu Medicejského v plném plátovém brnění, cválajícího s kopím skloněným proti jednomu ze svých rytířů, jen zářil.

„Tahle zábava jim navěky nevydrží,“ připomněl bratr Alfonso. „Musí vytáhnout buďto proti králi, nebo zpátky na svá panství.“

Ale arcibiskup neměl v úmyslu nechat si zkazit den pesimismem svého tajemníka. „Klid, jen klid, můj drahý bratře Alfonso. Pokud své touhy vyplní bez krveprolévání, bude jim to jistě příjemnější.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

Temný výraz ve tváři bratra Alfonsa sice jeho tvrzení popíral, ale než to mohl vyjádřit slovy, arcibiskup potěšeně vykřikl a ukázal: „Podívej se! Přijel další vyzyvatel!“ Najednou se zamračil. „Zvláštní. Nevidím žádný prapor ani lesk kroužkového brnění...“

Bratr Alfonso vyhlédl z okna. „To nejsou váleční oři, nýbrž muly - až na toho prvního hřebce.“ Oči se mu rozšířily. „Žena!“

„Lady Mayrose!“ zvolal arcibiskup a celý jeho obličej se rozzářil. Několik minut si dívku se zalíbením prohlížel a pak se obrátil ke dveřím své pracovny. „Hej, komoří! Bratře Anho!“

Dovnitř vešel mnich a uklonil se. „Ano, můj pane?“

„Dorazila lady Mayrose se svým průvodem! Uved' je okamžitě dovnitř a ukaž jí její komnatu!“

Bratr Anho překvapeně vzhlédl. „Můj pane! Žena ve zdech -“

„Udělej, co jsem ti přikázal, chlače!“ zahřímal arcibiskup. „Musím ti připomínat tvůj slib poslušnosti? Běž za ní a uved' ji ke mně!“

Bratr Anho polkl, pak zbledl, uklonil se a odešel.

„Ach, jsem rád, že přišla!“ zvolal arcibiskup a zamnul si ruce. „Ale jaký k tomu asi má důvod?“

„Jistě, jaký?“ zamumlal bratr Alfonso. „Copak nám asi přinesla?“

Dozvěděli se to o několik minut později, když se ve dveřích pracovny objevil bratr Anho, bledý a se rty křečovitě sevřenými. „Mylorde arcibiskupe, lady Mayrose.“ A ustoupil stranou, aby dáma mohla projít.

„Lady Mayrose, jsem tak rád, že jsi přišla!“ Arcibiskup sevl el dívčinu ruku a pozvedl si ji ke rtům, aby ji políbil. „Čemu však vděčím za potěšení z tvé návštěvy?“

„Přece oddílům utábořeným na tvých loukách, Milosti,“ odpověděla dívka. „Napadlo nás - mou babičku a mne - že bude třeba zajistit přísun zásob a tak mne poslala, abych v tom směru nabídla naši skromnou pomoc.“

Pokud měl bratr Alfonso jinou představu o tom, od koho vzešla iniciativa, nechal si ji pro sebe. Jen se usmál, když na něj arcibiskup ukázal rozmáchlým gestem a řekl: „Můj tajemník, bratr Alfonso.“

„Jsem poctěn, mylady.“ Bratr Alfonso se uklonil. „Tolik jsem toho o tobě od mylorda arcibiskupa slyšel.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Ach, a já o tobě, dobrý bratře! Často jsem přemýšlela, jak asi vypadá ten pilíř, který pomáhá podpírat břímě odpovědnosti spočívající na arcibiskupových bedrech.“

„Tvá ústa jsou samý med,“ řekl bratr Alfonso s úsměvem. „Nepochybuji, že náležitě povzbudí našeho dobrého pána a dodají mu odvahy.“

„To málo, co mohu udělat, udělám ráda,“ odpověděla dívka. „Abych se přiznala, svátost tohoto domu ve mně budí vzrušení. To pomyslení, že právě tady se sešli ti nejlepší muži, aby vykonali dílo dobra!“

„Vždycky jsme tady konali dílo dobra,“ odpověděl bratr Alfonso zbožně. „Ale teď, obávám se, bude náš dům muset posloužit za kasárna, bez nichž by naše dílo v tomto zkaženém světě nemělo naději na úspěch - bez ohledu na to, jak je naše věc dobrá.“

„Dobře řečeno, bratře,“ řekla lady pobaveně. „Mohu se těšit, že si spolu ještě někdy popovídáme?“

„Věřím, že určitě.“ Bratr Alfonso pochopil narážku a vykročil ke dveřím. Když k nim došel, ještě jednou se obrátil a uklonil se. „Dovolíš, můj pane?“

„Cože... je to přesně, jak říkáš, já...“ Arcibiskup ztěžka polkl, omráčen představou, že bude ponechán o samotě s půvabnou mladou dámou. Ale dívka se usmála a v očích se jí zablesklo tak vyzývavě, že arcibiskup zalpal po dechu. „Jistě, určitě máš povinnosti, od kterých tě nesmíme zdržovat!“ Bratr Alfonso se uklonil a zmizel za dveřmi.

„Ale no tak, můj pane,“ zasmála se lady Mayrose. „Kdo by si pomyslel, že arcibiskup má strach z panny?“

Arcibiskup se zasmál s ní, ale přitom na sebe cítil vztek. Pak vzal dívku za ruku, odvedl ji k oknu, kde se společně dívali na rytířské klání a vesele klábosili.

V předpokoji vzhlédl bratr Anho od svého breviáře, uviděl arcibiskupa s dámou, jak se vystavují u okna celému světu na odiv, a do tváře se mu nahrnula krev.

Souboj se odehrával na dvou úrovních, mluvené a tiché. Kateřina a Tuan slyšeli pouze debaty o církvi, ale Brom O'Berin, naslouchající mužovým myšlenkám, správně vycítil boj o informace.

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Nepopřeš, že jsi kněz?“ Gwenina mysl byla doširoka otevřená, číhající na asociace, které by tento termín mohl vyvolat.

„Proč bych to měl popírat? Je to má pýcha.“ Mnich se usmál.

Nebylo tam nic - ne pouze běžný šum, každodenní výjevy, které plní mysl každého člověka, ale nic. Prázdnost, vakuum. Gwen se zamračila a zkusila to znovu. „Jsem Gwendylon, lady Gallowglassová. Jak tě mám oslovovat?“

„Jsem otec Peron, mé dítě.“

Takže se pokouší o kněžskou patronizaci, co? Nu což, Gwen věděla, jak to ignorovat. „Přiznám se, že jsem poněkud zmatena, otče,“ řekla. „Jak můžeš nazvat Jejich Veličenstva 'kacíři', když pouze lpí na víře, které zasvětili celý svůj život?“

„Všechno se mění, mé dítě - mění se svět kolem nás a měnit se musí i církve. To proto dal Kristus Petrovi moc, aby spojoval a rozděloval v nebi, co spojí nebo rozdělí na zemi - aby se církev mohla měnit, je-li to třeba.“

Jeho oči se vpily do jejích a náhle ji zasáhla ohromující vlna přesvědčení. Gwen zalapala po dechu nad její silou a prudkostí. Ale ubránila se jí a okamžitě zaútočila sama: „Jenže to je dědictví svatého Petra, od kterého jste se oddělili.“

Kněz zrudl a jeho svatý zápal se změnil v hněv. „Papež nemůže vědět, jaká je situace na Gramarye. Změny, které vyhlásil pro jiné světy, nás nesmí zavazovat.“

Jeho hněv byl strašný a Gwen se zmocnil pocit dítěte stojícího před přísným učitelem. Uvnitř se celá schoulila, ale navenek to nijak nedala najevo. Místo toho zúžila paprsek své mysli na jedinou jeho oblast - strach z posmrtného života. „Jak můžeš vědět, že se papež mýlí, otče?“

„Přece proto, že to mylord arcibiskup řekl.“ Pokud cítil nějaké pochyby nebo nejistotu, nebylo možno je vytušit. Tam, kde měly být jeho myšlenky, nebylo nic.

Gwen se zamračila: jeho horlivost přece nemohla úplně potlačit celou jeho výchovu a zbožný strach. „Ty sám v tom ohledu vlastní úsudek nemáš?“

„Přisahal jsem poslušnost mylordu arcibiskupovi. Jeho moudrost v těchto otázkách je větší než moje.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Nikoliv, přísahal jsi poslušnost opatovi, ne arcibiskupovi.“

V mužově tváři se nakrátko objevily příznaky podráždění, ale nikoliv v jeho mysli. „I když je teď arcibiskupem, je pořád i opatem a o čem tady na Gramarye řekne, že je správné, to musí být skutečně správné.“

„I když tím odporuje samotnému papeži?“

„I tak.“

„Není pak kacířem spíše on?“

Otec Peron zrudl a jeho hněv udeřil jako kladivo na jatkách. „Ne, to král je kacíř, nepřihlásí-li se k jediné pravé církvi.“

Slepá ulička. Gwen se odmlčela a změnila téma. „Královna vládne stejnou mocí jako král. Proč hovoříš jen o Jeho Veličenstvu?“

„Bůh je náš otec, dítě, a vládne všemu. Vládce tudíž musí být muž. Vláda ženy je rouhání před tváří boží.“

Kateřina se napůl zvedla, zrudla a vydala ze sebe velice zlověstný zvuk. Ale Tuan ji zadržel a ona slíbila Gwen, že bude držet jazyk za zuby, takže ho držela. Ale otec Peron si neodpustil lehký úsměv.

Gwen překousla svůj vlastní hněv a udržela si zmatený výraz v obličeji. „To nemáš úctu ani k svaté Marii, matce našeho Pána?“

„Ano, jako k vládcově matce - a s dychtivostí očekávám, až se Alain ujme vlády.“

Teď to byl Tuan, kdo zrudl, ale ovládl se. Byl dost chytrý na to, aby poznal, kdy se ho někdo pokouší vyprovokovat.

„Ale podle toho, co jsi řekl,“ připomněla Gwen, „bude i Alain kacířem.“

„Věřím, že mu Bůh sešle moudrost, až dospěje,“ odpověděl otec Peron zbožně. „Pokud ne, bude se muset postavit svým baronům - ne, všemu svému lidu.“

„Jsi si tou budoucností nějak jistý,“ zamumlala Gwen.

„Vítězství patří našemu Pánu, mé dítě - vítězství vždycky patří našemu Pánu.“ Pohled otce Perona jako by se zavrtával do samotné její duše a plameny svatého zápalu se svíjely všude kolem její mysli. „Pravda zvítězí - a pravda je na straně církve Gramarye.“

„Víc jsem z něj dostat nedokázala,“ řekla Gwen, když byl otec Peron odveden do cely, která mu pravděpodobně připomněla jeho

domov. „Má ten nejdokonalejší mentální štít, jaký jsem kdy viděla – s výjimkou mého manžela, když si to přeje.“ Zachvěla se a změnila téma hovoru. „Ale nade vši pochybnost je skutečný kněz,“

„Čarodějník v mnišské kutně?“ Tuan zavrtěl hlavou. „Není to rouhačství?“

„Ano, protože církev vždy brojila proti čarodějnictví,“ přisvědčila Kateřina.

„To jen vždycky tvrdili farní kněží,“ opravil ji Brom. „Co si o tom mezi sebou říkají mniši v klášteře, nevíme.“

„Proč by mezi nimi nemohli být i takoví, kteří mají naši moc?“ řekla Gwen a pokrčila rameny. „Čarodějnice a čarodějníky nacházíme v každé zemi a v každém stavu; proč by neměli být mezi mnichy?“

„To je pravda,“ připustil Tuan, „ale stále mi to připadá divné. Může snad být ten muž tím, kdo rekrutuje čarodějnice a čarodějníky na stranu arcibiskupa?“

Gwen zavrtěla hlavou. „To se nedá říct. Nedokážu číst jeho myšlenky - ale jeho pocity ke mně pronikaly.“ Zamračila se. „Vlastně ke mně pronikaly tak silně, až jsem je začala sdílet a málem bych si myslela, že ten muž má pravdu.“

Tuan přikývl. „Přesně takový pocit se mne zmocnil dole ve městě, když jsem ho slyšel řečnit.“

„Ne!“ zvolala Kateřina. „Lady Gallowglassová, přece bys nemohla uvěřit, že -“

„Ne, nevěřím. Ale taková je jeho moc - umí vložit své pocity o správnosti nebo nesprávnosti věcí do myslí jiných.“

„Možná, že podobný talent má každý dobrý řečník,“ nadhodil Tuan. „Určitě to nebyla jen slova samotná, co na mne učinilo takový dojem.“

„Ne, nebyla. Byla to síla jeho mysli, co na tebe působilo.“

„Takže jeho slova nesloužila k jinému účelu, než aby k sobě přilákal lidi a mohl na ně působit svým kouzlem?“ zeptal se Tuan. „Ano, tomu bych věřil.“

„Není to stejná moc, kterou vládl černokněžník Alfar?“ otázala se Kateřina.

„Ano, Veličenstvo, ale v otci Peronovi není ani zdaleka tak silná. Černokněžník dokázal ovládnout cizí mysl tím, že svou oběť ukolébál

do zvláštního bdělého spánku, a pak do ní přenesl nejen své pocity, ale i své myšlenky. Tak mohl kohokoliv přesvědčit, aby udělal, co on si přeje. Můj manžel nazývá ten stav hypnózou.“

„Nepochybuji, že tvůj manžel má pojmenování i pro moc otce Perona.“

Gwen přikývla. „Říká tomu projektivní telepatie.“

„Projektivní telepatie! Hypnóza!“ Kateřina rozhodila ruce. „Takové nesmysly! K čemu jsou dobrá jména?“

„Pomáhají při přemýšlení, Veličenstvo,“ vysvětlila Gwen. „Když vidíš, že se dvě slova podobají navzájem, můžeš z toho usoudit, že rovněž věci, které reprezentují, mají něco společného. V tomto případě, jestliže víš, že ten kazatel je 'projektivní telepat', znamená to...“ Náhle zmlkla a v očích se jí zablesklo.

Kateřina si toho všimla a zeptala se: „Co se stalo?“

„Je to přesně tak, jak jsem říkala - jen správně použít slova!“ Gwen zatleskala. „Kazatel je projektivní telepat, ale můj manžel tím názvem označuje i čarodějnice, které dokážou vyrábět věci z čarodějnického mechu!“ Mluvila o podivné substanci, která se vyskytovala na Gramarye: telepaticky senzitivní houbě, jež zaujímala tvar toho, na co projektivní telepat myslel. Gwen se obrátila na Broma O'Berina. „Lorde první kancléři! Dokázali by tvoji špehové najít stopy toho dvouhlavého psa, který tak vystrašil vesničana Pierse?“

Brom se zamračil. „Jistěže dokázali. Ale proč...“ Pak pochopil, co má na mysli a usmál se. „Spolehni se, že přijdu na to, kdo ho vyvolal z jeho doupěte.“

„K stopování tak děsivého ducha bude třeba velice odvážných mužů,“ řekla královna s obavami v hlase.

„Jistěže jsou odvážní,“ odušil Brom suše, „nebo alespoň budou.“

Hoban se narovnal, protáhl se, aby si ulevil od bolesti v zádech, pak si setřel pot z čela a zadíval se na slunce. Práce pro něj nebyla ničím neobvyklým - s motykou pracoval většinu svého života - ale nikdy dřív to nedělal v dlouhé šafránově žluté kutně, ani to nebral jako dodatek k modlitbám. Ovšem na světě byly horší věci a jak otec Rigori, tak Anho ho varovali, že život v klášteře nebude lehký. Znovu se sklonil a vykopl trs plevy. Nikdy by ho nenapadlo, že tahle dlouhá

a úmorná práce může sloužit jako škola pro tělo, osvobozující jeho mysl pro modlitby a meditaci. Předtím při práci vždycky myslel na radosti, které ho čekají večer - jídlo, posezení s přáteli a spánek, v sobotu navíc na láskování s děvčaty.

Rychle tu představu zapudil: mniši přece nemyslí na holky a on byl pevně odhodlán, že se mnichem stane. Pokusil se obrátit svou mysl zpátky k Bohu a zbožnosti, ale místo toho začal obdivovat kvalitu zelných hlávek v záhoně a nízký plůtek vytvořený ze starých koňských podkov, který pole ohraničoval. Když se k němu propracoval, zavrtil hlavou v údivu nad tím, kolik práce muselo dát vybudovat takové plůtky kolem všech polí v klášteře, nemluvě ani o úsilí potřebnému k shromáždění všech těch obnošených podkov. Věděl, že mniši nehledí na množství vynaložené práce, neboť jejich myšlenky se týkaly onoho světa. Povzdechl si a znovu se protáhl.

„Pst! Hobane!“

Hoban se ihned probral ze svých úvah a překvapeně vzhlédl. Kdo ho volá? Bratr Hasty, který dozírá na mnichy na poli? Ale ne, ten byl přece dobrých sto stop daleko a právě se zabýval dvěma novici, kteří si udělali přestávku a klábosili. Žádný jiný mnich nablízku nebyl. Tak kdo...?

„Tady, ty hlupáku! Za trsem petrklíčů po tvé levici!“

Hoban se rozhlédl, ale pak si uvědomil, že ať už se bratr Hasty v tuto chvíli zabývá čímkoliv, pravděpodobně se hned poté podívá na něj, a proto se znovu pustil do okopávání a k trsu petrklíčů se zadíval pouze koutkem oka.

A vida, byl tam, doopravdy tam byl jeden z Maličkého lidu! Byl větší, než si Hoban myslel, že jsou - měřil půl druhé stopy a mračil se na Hobana s rukama založenýma na prsou. „Konečně že sis mne všiml! Dávej pozor, ať nevzbudíš podezření. Čekám tu už celé věky, až přijdeš na okraj pole, za tebou jsem jít nemohl, protože mi v tom brání ohrada z chladného železa.“

Samozřejmě, pomyslel si Hoban s úžasem, ten hezký malý plůtek spolehlivě chrání proti elfům! A náhle byly všechny jeho myšlenky na klášterní život smeteny vzpomínkou na slib, který dal lordu čaroději.

„Snaž se na to nemyslet, jestli můžeš,“ doporučil mu elf, „neboť kolem je mnoho myslí, které slyší tvé myšlenky. Vlastně by se dalo

říct, že mne a mně podobné nemají příliš rádi, i když jsem nikdy nepochopil proč vlastně. Nemyslím, že by na to přišel arcibiskup sám.“

„Řekl bych, že máš pravdu,“ vydechl Hoban. „Nepřipadá mi jako zlý člověk.“

„Ale pokud se hrozně nemýlím, něco zlého v tomto klášteře být musí.“ Elf naklonil hlavu na stranu. „Tak co je to?“

„Bratr Alfonso, pokud se nemýlím zase já,“ zamumlal Hoban. „Je arcibiskupovým tajemníkem a pokud přebývá v těchto zdech, je neustále s ním. Ostatní mniši mu prokazují větší úctu, než si zasluhuje někdo, kdo je pouhým sluhou - a navíc skoro novic.“

„Skoro novic?“ zamračil se elf. „Kdy sem přišel?“

„Před třemi lety, říká se. Zprvu ochotně vykonával každou práci kterou mu přidělili a pracoval neúnavně a dobře - tím způsobem se se všemi seznámil. Navíc však dokáže psát a počítat, a proto z něj arcibiskup - tehdy ještě opat - udělal účetního. Osvědčil se a od té doby tráví stále více a více času v mylordově společnosti.“

„A pravděpodobně mu při tom nasadil do hlavy myšlenku na oddělení od církve římskokatolické.“ Elf vážně přikývl. „Jak by bylo možné ho odstavit?“

„Nijak! Ti, kteří byli ochotni se mu postavit, uprchli do Runnymede. A všichni, kteří zůstali, žijí ve strachu před ním.“

„Podivný služebník Boží, jen co je pravda,“ odtušil elf. „Pak si s ním musíme poradit *my*. Kdy vychází ven?“

„Pouze večer, když se spolu s Jeho Milostí prochází po zahradě arcibiskupství.“

„Která je prošpikována takovým množstvím chladného železa, až jsem si myslel, že je to kovárna.“ Elfovy rysy ztvrdly. „Nu což, budeme muset najít... ouha!“

Sotva stačil zmizet v petrklíčích, dopadl na zem před Hobana stín. Vzhlédl a uviděl přísnou tvář bratra Hastyho.

„Hobane,“ řekl dozorce, „proč poslední čtvrt hodiny kopeš pořád na jednom místě?“

„Určitě ta potvora nepotřebuje druhou!“ Kelly McGoldbagel si ve světle měsíce prohlížel hluboký otisk tlapy v blátě. „Ještě jsem se

nesetkal se psem, který umí pořádně používat tu jednu hlavu, kterou má!“

„Hele, sklapni zobák!“ zasténal Puk. „To zvíře samozřejmě dvě hlavy nepotřebovalo. Spíš ten, kdo je vytvořil.“

„Ale proč?“

„Aby jimi děsil ubohé vesničany, ty troubo!“ odsekl Puk. „Teď laskavě mlč a sleduj jeho stopu!“

Kelly něco zabručel a vyrazil za Pukem po stezce mezi starými pokroucenými stromy. Proč Brom O'Berin trval na tom, aby s sebou bral toho anglána, to Kelly nechápal - jeden lupruchán na stopování obludy docela stačil! „Nemyslíš si snad, že se elfí král bojí o bezpečí svých elfů, že ne?“

„Čerta starého záleží na tom, co si myslím já - důležité je, co si myslí on! Tak drž jazyk za zuby a sleduj stopu!“

Kelly si povzdechl a udělal, co mu bylo řečeno. Zamračil se. Soudě podle šlápot, obluda musela mít tlapy nejmenší tak velké, jako je on sám. „Alespoň je jisté, že ta bestie není jen jedním z tvých žertíků, když za sebou zanechává stopu.“

„Já ti zanechám stopu na zadku!“ Puk ho pokynem ruky zastavil a zamračil se na rozcestí před sebou. „Je tu všude plno spadaného listí, žádné otisky nevidím. Kam asi šla?“

„Přece tudy!“ prohlásil Kelly a ukázal doprava. „Copak nevidíš všechny ty větvičky, které polámala, když tudy procházela?“

Puk vytřeštil oči. Pak řekl: „Hm, dobrá práce, velký stopaři! Teď můžeš vést ty.“

Kelly se na něj překvapeně po díval. Puk se zašklebil. Kelly se zachvěl a se zavrčením se odvrátil. „Raději budu mít v zádech dvouhlavého psa než anglána!“

„Tvé přání se ti může lehce splnit,“ připomněl mu Puk. „Stopujeme ho přece obráceně, abychom zjistili, odkud přišel. Kdykoliv se může vrátit a než se nadějeme, ucítíme na krku jeho horký dech.“

Z nějakého důvodu Kelly poněkud zrychlil.

Cesta se náhle rozšířila a oni se ocitli na malé mýtině, dost široké, aby se tam skrze koruny stromů prodralo měsíční světlo, ozařující

chatrč z proutěného pletiva a s doškovou střechou. Dveře byly vyrobeny z pevných prken a jediné okno bylo uzavřeno okenicemi.

Kelly se zastavil. „Ještě jsem neviděl, že by lesní duchové vyhledávali střechu nad hlavou.“

„Ano, ani že zavírají dveře a okenice, když jdou ven.“ Puk se zamračil a vykročil na mýtinu. „Ale je možné, že je tam uvnitř a právě proto vypadají dveře tak solidně.“

„Pak jsi větší blázen, než jsem si myslel, jestliže chceš dráždit jeho hněv! Co když se na nás vrhne?“

Puk lehkovážně pohodil hlavou. „Žádný duch nemůže ublížit Pukovi.“

„S výjimkou Jeho elfího Veličenstva, přirozeně,“ zabručel Kelly.

„Pochybuj, že tam uvnitř je on. Poslyš, co kdyby sis zahrál na domácího šotka a našel nějakou skulinu, kterou bychom se tam dostali?“

„Proč hledat? Tyhle proutěné chatrče mají víc děr než stěn!“ opáčil Kelly. „Kdo v nich chce bydlet, nesmí se bát zimy, ne?“

„Jistě, nebo si ji musí vymazat hlínou.“ Puk se rozhlédl a v příštím okamžiku stál u zdi. Kelly zbledl, pak zaklel a vyrazil za ním.

Puk už zkoumal proutěnou stěnu. „Ještě nevyschla. Tahle chatrč byla postavena docela nedávno.“

„Ano, to je pravda.“ Kelly nakoukl dovnitř. „Ale uvnitř už je vychozená cestička - a psí otisky žádné nevidím.“

Puk mu nakoukl přes rameno a přikývl. „A jelikož listí někdo ode dveří odhrnul, určitě bychom je viděli, kdyby tam byly. Co vlastně pod tím listím hledal? A stopy začínají najednou, jako by se ta bestie zhmotnila ze vzduchu.“

Kelly se otřásl. „Hm, svůj úkol už jsme vlastně splnili! Co kdybychom... *pst!*“

Puk polekaně vzhlédl a pak uslyšel totéž co Kelly - zvuk lidských nohou kráčejících po lesní cestě.

O několik minut později došel na mýtinu zavalitý vesničan shrbený pod těžkým košem, který vlekl na zádech. Dobelhal se ke dveřím, tam složil své břemeno na zem, povzdechl si a otřel si pot z čela - na hlavě se mu zaleskla dokonale kulatá lysina uprostřed hustých vlasů. Na sobě měl obyčejnou halenu a nohavice a byl

středního věku. Rozhlédl se kolem sebe a znovu si povzdechl. „Ach, osamělost je těžko snášet!“ Pak se otrásl, zvedl závoru a opřel se o dveře, které se pod jeho tlakem otevřely. Zamračil se a zamumlal: „Klid, zlato! Je to pro Boha, Církev a Řád!“ Povzdechl si, zvedl koš a vešel do chatrče. O minutu později se uvnitř rozsvítila lampa a dveře se zase zavřely. Než doznělo jejich zavržení, Puk a Kelly se tiskli ke zdi a nahlíželi dovnitř skulinami v proutěném pletivu.

Muž si stále mumlal, když rozhrábl uhlíky v krbu, přiložil na ně třísky a rozfoukal oheň, pak na něj přiložil několik silnějších kousků dřeva. Koš za ním se začal chvět a nakonec se převálil. Muž se otočil, zakabonil se, pak potřásl hlavou, očividně naprosto spokojený s vývojem situace. Nechal oheň ohněm, posadil se na třínohou stoličku a upřel pohled na hmotu, která se z koše vysypala. Byla šedá, beztvářá a trochu lesklá, jako velká pýchavka, která nedokázala udržet tvar. Elfové s očima vytřeštěnýma sledovali, jak se hmota začala roztahovat a vysouvat výčnělky. Postupně získala tvar stromku, její barva ztmavla do hněda a výčnělky se zformovaly do čtyř větví. Konec každé z nich se rozdělil na menší větvičky. Muž spokojeně přikývl a napráhl ruku. Stromek pomalu ohnul jednu ze svých větví a ovinul menší větvičky na jejím konci kolem mužova zápěstí. Muž se usmál a stromek jeho ruku pustil a zase se narovnal. Muž zamumlal: „Jdi ke dveřím.“ Stromek se začal třást, pak se jeden z jeho kořenů zvedl, přesunul se vpřed a zase dopadl na zem. Druhý kořen se přemístil, po něm třetí a zase první - stromek pomalu kráčel ke dveřím. Muž přikývl a zamumlal: „Najdi vesničana, dotkni se ho a pronásleduj ho - ale nechyť ho.“

Stromek zakýval větvemi jako na znamení, že rozuměl, pak se ohnul, aby prošel dveřmi a pomalu se přes mýtinu odšoural k lesu.

Kelly a Puk se za ním dívali s očima vytřeštěnýma.

Uvnitř chatrče si muž ztěžka povzdechl a znaveně se posadil zpátky na stoličku.

Kapitola 14

Když Rod vešel do potměšilého lesa, začal cítit přítomnost jiných lidí kolem sebe. Brzy uslyšel, jak si mezi sebou šeptají, tu a tam se někdo nervózně zasmál, jako by to byla tlupa školáků, chystajících se provést něco zakázaného. Náhle skulinou v listí zahlédl oranžovou záři, osvětlující temné siluety lidí před ním. V příštím okamžiku se světlo rozlilo dokola a Rod se ocitl na mýtině.

Na pařezu na jejím opačném konci stál mnich, obklopený větvemi zabodanými do země a zakončenými pochodněmi tak, že tvořily improvizované osvětlovací rampy. Mužova tonzura a kutna způsobily, že Rod okamžitě zpozorněl. *Jsi tam nahoře, Cordelie?* Pro jistotu použil rodinný kód, který vymyslela Gwen, a Cordelie mu odpověděla stejným způsobem: *Ano, tati. Je to jako bych se dívala shora z kůru do chrámové lodi.*

Nemyslím, že by to byla náhodná podobnost, Delie. A teď si pamatuj - jen posloucháme a nijak nebudeme zasahovat do děje.

Zapamatuji si to, tati, pomyslela si trochu váhavě.

Myšlenka, která měla logicky následovat, byla: *Budeš si to ale pamatovat ty?* Bylo od ní hezké, že s tím nepřišla. Koneckonců, Rod by jí to těžko mohl vyčítat, to on se občas nechával unést svým temperamentem.

„Drazí milovaní!“ zvolal mnich a pozvedl obě ruce.

Dav utichl.

„Přináším noviny od našeho nejctihodnějšího arcibiskupa,“ zvolal mnich a dav nadšeně zahučel. Vlasy na Rodově zátylku se naježily: nacházeli se na Tudorově panství a Tudor byl papežův přívrženec. Tito vesničané však očividně stranili oddělení církve gramaryjské - nebo na ně alespoň byli zvědaví. Není divu, že hofmistr šířil pozvání na toto setkání tak tajně.

„Arcibiskup je potěšen vaší neochvějnou podporou,“ pokračoval mnich, možná poněkud nadsazeně. „Zbožní lordi už se shromažďují u něj v klášteře a již brzy zavládne v zemi Právo!“

Dav zajásal, ale nijak zvlášť energicky. Mnich se rozhodl tu skutečnost přehlédnout. „Nyní vám posílá zprávy o svém nejnovějším pátrání po pravdě. Všichni víte, že se kněží nemohou ženit. Tak to nařizoval Řím po celé věky.“

V mumlání davu zazněla temná předtucha. Rod se vesničanům nedivil, ani jemu se nijak nelíbilo to, co mělo s největší pravděpodobností přijít.

„Tato zásada byla vytvořena na špatném základě,“ poučil je kazatel. „V prvním tisíciletí existence církve kněžím nikdo nezakazoval, aby se ženili a zakládali rodiny. Jenže synové, kteří se stali po vzoru svých otců rovněž kněžími, často přebírali i jejich farnosti. Tak se stávalo, že se jedna farnost dědila z otce na syna po mnoho generací, dokud veškerá autorita a příjem z toho pramenící, nepřešly spíše na knězovu rodinu než na Řím. Papež nemohl takové omezování své vlády dovolit a nelibě pohlížel i na citelné omezení svých příjmů. Proto kněžím zakázal, aby se ženili.“

Mumlání davu se změnilo ve vzrušené brebentění.

Je to pravda, tati? Rod cítil znepokojení v Cordeliiných myšlenkách.

Částečně, Delie, odpověděl. Byly pro to i jiné důvody, duchovnějšího rázu. Ale vsad' se, že o těch se tenhle vypečený kazatel nezmíní.

Jak by mohl, že? Cordeliiny pochyby opadly a Rod cítil, jak se jeho dceři vrací přirozená sebedůvěra. Usmál se a znovu se zaposlouchal do kazatelových slov. „Náš dobrý arcibiskup si myslí, že toto zdůvodnění je klamné a že papež by se měl starat pouze o duše svých oveček. Proto vyhlásil, že kněží se nadále nemusejí stranit rodinného života...“

Povyk davu ho umlčel dřív, než mohl dokončit větu. Lidé se začali zděšeně odvracet.

„On vyhlásil!“ zvolal kněz a zamával rukama. „On vyhlásil!“

Lidé se konečně utišili natolik, že mohl pokračovat. „Náš vznešený arcibiskup vyhlásil, že se kněží mohou ženit!“

A pak bylo po shromáždění. Lidé mezi sebou vzrušeně diskutovali a mnoho z nich se obrátilo a odcházelo tak rychle, jak jen mohlo, do černého lesa. Ale jiní zůstali, shlukli se kolem kněze a

bombardovali ho otázkami. Mnich se snažil seč mohl, aby odpověděl na každou z nich.

Může na tom být něco dobrého, tati? uslyšel Rod otázku v Cordeliině mysli.

Těžko říct. To je diskutabilní, Delie - existují mnohá pro i proti. Co mne se týče, vyhovovali by mi spíše duchovní, kteří si nemusí dělat starosti s tím, jestli budou doma včas na večeři.

Mně také...

Lidé se rozešli a rozpadl se i hlouček kolem kněze. Kazatel vyčerpaně sestoupil z pařezu.

„To jsi řekl pěkně, otče.“ K mnichovi přistoupilo vesnické děvče. Ruce mělo založené za zády a zblízka se na něj usmálo, pak zrudlo a sklopilo oči. „Samozřejmě, jsou-li kněží ti nejlepší z nás, měli by plodit syny, že?“

Kněz mimovolně ucouvl a zbledl, ale dívka ho obdařila oslnivým úsměvem a znovu vzdálenost mezi nimi zmenšila na minimum.

Cože, ta necuda! pomyslela si Cordelie pobouřeně. *Ona ho svádí!*

No, to je druhá stránka věci. Rod náhle dostal o svou dceru strach. *Pokud se kněží začnou ženit, už nebudou bezpeční před ženami, které vědí co chtějí a umějí si to prosadit.*

„No... ano, to je pravda,“ odpověděl kněz statečně. „Ale nebyl by to dobrý život pro ženu, děvče. Kněz je hned tu a hned zase tam, neustále pečuje o své ovečky.“

„O důvod víc, aby měl doma ženu, na kterou se může spolehnout,“ opáčila dívka. „Navíc by si pak nemusel dělat starosti s tělesným pokušením.“

Knězovy oči se rozšířily: tento aspekt mu zřejmě ušel. Usmál se a podíval se na dívku novými očima. „Ano, to je pravda, že? Neboť pak by pro něj bylo normální jako pro každého ženatého muže. Jak se jmenuješ, dcero?“

Ona nemá v úmyslu být jeho dcerou - chce se stát jeho paní! vybuchla Cordelie v duchu. *Jak může být tak zaslepený a nevidět, že nestojí o něj, ale o jeho postavení?*

Muži jsou v tomto ohledu většinou dost hloupí. Rod si vzpomněl na několik epizod ze své vlastní minulosti a zamrkal. Ocenil ironii v její reakci, ale zároveň zjistil, že její důvěra v církev byla otřesena

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

a s ní i víra v její náboženství. *Nezapomínej, zlato - to, že jsou muži slabí, Boží moc nijak nezmenšuje.*

Odpověď, kterou si vyčetl z Cordeliiny mysli, neměla slova, ale byl v ní takový zmatek, že Rod rozhodl, že jeho dcera potřebuje podepřít. Zašel do lesa a pomyslel si: *Pojď dolů. Myslím, že je čas vrátit se domů.*

Zachytil Cordeliinu bleskovou představu volného letu svěžím nočním vzduchem a pocit čistoty, který s ní byl svázán. Ústa se mu mimovolně sevřela; jeho malá holčička už si začíná uvědomovat, že lidé mohou být špinaví na duši stejně jako na těle.

Arcibiskupa nevyjímaje, přirozeně. Jistě, John Widdecombe mohl myslet své argumenty pro to, aby se mohli kněží ženit, naprosto upřímně - ale Rod měl v tom směru zcela konkrétní pochyby.

* * *

„Takže ta věc byla z čarodějnického mechu?“ Brom se zamračil.

„Ano, mylorde,“ ujistil ho Puk. „Pší stopy vedly právě tam - a také jsme ho viděli, jak vyrábí chodící strom.“

„Spíše stromček,“ upřesnil Kelly. „Po pravdě řečeno, byl to stěžík víc než semenáček.“

„Nepochybuji o tom, že povyroste pokaždé, když najde další kus čarodějnického mechu,“ zahřímal Brom. „Máš pravdu, Robine. A vyrobil ho rychle?“

„Netrvalo mu to déle než čtvrt hodinky, Veličenstvo, jestli vůbec tolik.“

„Takže je to zručný odborník - snad jen lady Gwendylon by ho mohla překonat.“ Brom se lehce usmál. „A měl tonzuru?“

„Měl, můj pane, pokud si nevyholil na hlavě dokonale kruhovou lysinu z nějakého jiného důvodu.“

„Na to už byl příliš starý,“ namítl Kelly.

„Na koho si to zase hraješ, na jeho advokáta?“ utrl se na něj Puk. „Drž zobák, opatův obhájce!“

„Kdo je u tebe obhájce, skřete? Já tě naučím -“

„Ty ho nenaučíš nic,“ zahřímal Brom. „Chcete marnit čas hloupými hádkami, zatímco arcibiskup vyděsí všechen lid a donutí ho, aby volal po svržení krále? Ne, budete číhat u chatrče toho muže a

nespustíte ho z očí! Jděte a zůstaňte tam, dokud nedorazí oddíl Jejich Veličenstev!“

Dveře se s třesnutím otevřely a muž vyskočil ze slamníku - ale dva vojáci mu zkroutili ruce za záda dřív, než se úplně postavil a omotali mu zápěstí provazem. Muž ospale zamrkal na svalovce v kroužkových košilích, s píkami v rukou a nevlídným výrazem v obličeji. „Co... kdo jste? Proč jste mě napadli? Nemám nic, co by vás mohlo zajímat!“

Ale ozbrojenci jím smýkli proti muži v lehké přilbě a s mečem u pasu, který si ho s rukama založenýma na prsou zamračeně prohlížel. „Vytvářel jsi obludy a posílal jsi je děsit prostý lid.“ Aniž spustil z vyděšeného mnicha oči, zavolal: „Je bezpečně spoutaný, má paní!“

Pak do chýše vešla půvabná rudovláska a mnich zbledl, neboť poznal lady Gwendylon.

„Nepokoušej se to popírat,“ doporučila mu, „protože máme dva svědky, kteří tě viděli, jak vyrábíš chodící strom. Pověz mi, proč jsi to dělal.“

Mužova tvář zbledla odhodláním. „Ne. Ode mne se nic nedozvíš.“

A Gwen věděla, že to míní vážně, neboť jeho mysl byla skoro dokonale prázdná. Vnímala ji jen jako hladkou a povlovnou kulovou plochu. Najednou však v prázdnotě zaburácel příkaz, rozkaz k útoku, a Gwendylon odskočila ode dveří.

Dovnitř vtrhla obluda zběsile řvoucí vzteky a oči v obou jejích hlavách jí plály. Rytíř se prudce otočil a tasil meč, ale Gwendylon se zamračila, upřela oči na dvouhlavého psa a jeho tělo začalo tát jako vosk v teple. Rytíř se vrhl mezi obludu a Gwen, ale to, co ho udeřilo do prsou, už nebyla dvouhlavá bestie, nýbrž beztvary kus šedé hmoty. Odrazil se od něj a dopadl na podlahu a rytíř ustoupil stranou. Gwen se na hroudu zamračila a ta se rozdělila na dvě poloviny. Každá z obou polovin se zase rozdělila a pak znova, až na zemi leželo jen asi čtyřicet malých beztvarych hrudek. Každá z nich vytvořila výhonky, které se proměnily v listí, sama zežloutla - a najednou se na zemi válel bušel cibulí.

Mnich na to hleděl s popelavě šedou tváří.

Ch. Stasheff – Čaroděj kacírský

Gwen se k němu opět obrátila. „Doporučuji ti, aby ses to už nikdy nepokoušel proměnit v něco, co by na někoho mohlo zaútočit.“

„Já... dám si pozor, madam.“ To byla jasná kapitulace.

„Tak mi řekni,“ nařídila mu, „proč jsi opustil klášter a uchýlil ses do lesů.“

Díval se na ni a tvář měl bledou, pak jeho rysy opět ztvrdly. „Skvělý plán, přinutit mne k mluvení v šoku, ale já vím, že to jen zkoušíš.“

„Ta lysina, co ji máš na temeni, je příliš pravidelná na to, abys byl obyčejný muž,“ poukázala Gwen, „a na poustevníka jsi zase příliš dobře živený. Nemáš ani divoký výraz člověka, který je zvyklý přebývat stranou od lidí. Tak proč mi nepovíš pravdu?“

„Nebudu se bavit s kacíři.“ Jeho mysl byla stále neporušená a neproniknutelná koule. Gwen se na něj zamračila a zvážila své možnosti. Pak se usmála a její hlas překvapivě změkl. „Jsi tu tak sám, v tom hrozném lese, daleko od lidské společnosti. Věřím, že ti zoufale chybí tví přátelé, otče.“

„Nejsem 'otec',“ namítl mechanicky. „Ten titul mi nepřísluší –“ Náhle zmlkl, pobouřen svým uklouznutím. Viděla, jak se mu jeho myšlenky odrážejí v obličejí, přestože je neslyšela. Dosud nepřipustil vůbec nic, nepřiznal ani, že je mnich. Gwen přilila olej do ohně: „Ale no tak, ty jsi dobrý člověk a vždycky ses snažil, abys jím byl - a teď jsi tady a nesmíš se vrátit, dokud se to všechno nerozmotá. Myslím, že to pro tebe nebylo lehké vyrábět obludy, které děsily nevinné lidi.“ V mužově tváři se objevila první lehká stopa zaváhání. Gwen se na něj povzbudivě a trochu smutně usmála. „Pravděpodobně tě trápí i to odtržení a mniši, kteří odešli, aby si našli vlastní kapitolu. Nebo snad chceš říct, že ti jejich společnost nechybí?“

Muž zatvře se sevřel ústa, ale pak váhavě přiznal: „Chybí mi velice, paní.“

„A máš starost o jejich bezpečnost? Proč to nechceš připustit?“

„Mám,“ přiznal, „protože jsou to skutečně moji bratři.“

Gwen přikývla. „Bližší, než by ti mohli být synové tvé vlastní matky, řekla bych. Pověz mi své jméno, dobrý mnichu, abych věděla, s kým vlastně mluvím.“

Podíval se jí do očí a pak si povzdechl. „Jsem bratr Clancy, paní, a nechápu, jak ses mohla dostat přes můj štít a ukrást mi mé myšlenky. Ale jsi přece lady Gallowglassová, že?“

„Jsem,“ přikývla Gwen, která se ze všech sil snažila nedat najevo pocit triumfu, jenž se jí zmocnil. „A znáš-li mne podle mé reputace, dobrý mnichu, musíš vědět, že už to, žes je proti mně uhájil tak dlouho, tě ctí.“

„Jsi velice mocná, paní,“ připustil bratr Clancy, „a máš pravdu - skutečně lituji, že jsem musel vyrábět falešné stvůry a děsit jimi ubohé vesničany.“

Vojáci vzhledli a v obličejích se jim objevil výraz hněvu, ale pak zachytili Gwenin pohled a kousli se do jazyka. „Určitě ano, protože jsi celý svůj život lidem vždycky jen pomáhal a utišoval je v jejich nesnázích, že ano?“

„Ano, to jsem dělal,“ řekl bratr Clancy se smutným úsměvem. „Takové je poslání našeho řádu.“

„A pravděpodobně též želiš odtržení od Říma.“

Gwen nebyla nijak připravena na příval úzkosti, který vyrazil z Clancyho mysli. „Ach, paní! Strach svírá mé útroby! Celý svůj život jsem sloužil církvi a papeži, protože jejich prostřednictvím jsem sloužil Bohu - ale teď se mi samotné základy mého života zhroutily pod nohama...! Ach, ta bolest z pomýšlení, že se kdysi modlili za mou duši a teď -“ Náhle si uvědomil, co vlastně říká a obličej mu zbělel hrůzou.

Gwen se snažila vypadat co nejsoucitičtěji.

„Ach, jsi opravdu zkušená!“ vydechl. „Přes to, co jsi už věděla, jsi mne dovedla k prozrazení toho, co jsi mohla jen tušit! Och, ale dál už ze mě nedostaneš ani slovo!“ Zavřel ústa tak prudce, že mu zuby zacvakaly o sebe.

Gwen smutně zavrtěla hlavou. „Řekl jsi toho příliš málo, dobrý mnichu.“ Pak se obrátila k rytíři. „Doprovod' ho na hrad, sire Fralkine, a dohlédni, aby byl ubytován s veškerým pohodlím, které skýtají cely ve věži.“ Ustoupila stranou a s povzdechem se dívala, jak ho odvádějí - a pak radostně zavýskla. Jistě, neřekl jí toho mnoho - ale potvrdil její nejvážnější podezření. Nebyl čarodějník najatý arcibiskupem, ale jeden z mnichů, katodiánský mnich přestrojený za obyčejného

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

člověka! Takže církev neměla ve svém středu jen jednoho divotvůrce - toho projektivního řečníka, kterého dopadl Tuan - ale i dalšího.

Náhle se zarazila: pokud existovali dva mniši obdaření paranormálními schopnostmi, mohlo jich být víc, mnohem víc.

Kolik jich vlastně bylo doopravdy?

„Oba mniši?“ Kateřina vytřeštila oči.

„Jednoho bych ještě pochopil jako náhodu,“ řekl Tuan. „Ale dva?“

„Není to tak vysoké číslo, uvážíme-li, že mnichů jsou stovky,“ zabručel Brom. „Ale i já se divím. Byl jsem přesvědčen, že mnichové jsou odpůrci čar.“

„Vypadalo to tak,“ přikývl Tuan zamračeně, „ale vždycky jsme je samozřejmě soudili podle těch, kteří nepobývali v klášteře. Možná že ti, kteří tam bydlí, jsou tolerantnější.“

Gwen rozhodila ruce. „Pokud ano, je možná vnitřní klášter plný podobných čarodějníků, Veličenstvo.“

„Pročpak?“

„Protože to je jediné místo, kde se nemusí bát o své životy,“ vysvětlila Gwen.

Tuan pomalu přikývl. „To je pravda, lady Gallowglassová.“

„Takže už zbývá jen vymyslet, co s tím uděláme.“ Kateřina se zamračila tak, až kolem ní její hněv vytvořil něco jako auru. „Jak se dá bojovat proti takovým čarodějníkům?“ Náhle se její obličej rozjasnil. „Přece zase čarodějníky, že?“

Tuan přikývl a v očích mu zablesklo. „V tomto případě, má milá, vůbec nebudu váhat použít Královský covenant.“

Lesy byly temné a ponuré a těch několik paprsků světla, které do nich pronikly, je činilo ještě strašidelnějšími. Elsa opatrně překračovala kořeny natahující se přes cestu, pochodeň držela vysoko ve vzduchu a srdce jí divoce bušilo. Větve se skláněly až k ní a chytaly ji za vlasy, na zádech ustavičně cítila něčí pohled - ale když se otočila, nikoho neviděla. Otrásla se a spěchala dál. Ani pro samotného krále by se v noci neodvážila do tohoto strašidelného lesa - ale pro možnost uvidět znovu Orlofa nebo alespoň zaslechnout jeho hlas...?

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

A ten svatý muž, který si před týdnem postavil chýši v lese, jí to mohl umožnit - alespoň to říkala stará Cressida, která ho objevila jako první a která tvrdila, že umí mluvit s duchy starého Lothrainu...

A náhle ho měla před sebou - starce sedícího u ohně na mýtině a sypajícího do kotle nějaké byliny. Elsa měla srdce najednou až v krku. V první chvíli se chtěla otočit a uprchnout, ale pak si vzpomněla na svého drahého Orlofa ležícího na zemi s velkou krvácející ránou v místě, kde ho proklál sir Grimal jen proto, že se před ním pokoušel chránit svou ženu! Zaplavila ji nenávist a také pocit provinění, protože Orlof by stále ještě žil, kdyby si nevzal ji! Znovu ji opanovala touha vidět ho, promluvit s ním, slyšet, že jí odpouští. Vstoupila na mýtinu.

Když stařec zaslechl zvuk jejich kroků, vzhlédl. „Pojď sem, dítě. Neboj se mě.“

Bylo těžké ho poslechnout, když ho mihotavé plameny ozařovaly zdola a činily jeho tvář strašnou a nezemskou, když ho halily páry valící se z kotlíku. Ale ona šla, třebaže měla pocit, že se její srdce musí každou chvíli rozskočit. U ohně poklekla a odložila svou pochodeň.

„Přeješ si hovořit se stínem svého mrtvého manžela,“ povzdechl si stařec. „Ano, mohu ho pro tebe vyvolat. Co mi za to dáš?“

Elsa se zarděla a sklopila oči. Co mohla dát kromě sebe? Ale za to by ji Orlof přece nenáviděl! Snad by jí odpustil to, co udělal sir Grimal - to bylo vynucené, ne dobrovolně dané. Ale tohle? Dotkla se svého prstenu a vzpomněla si na Orlofa a jeho lásku.

„Ne.“ Hlas starého muže zněl jako vánek v korunách stromů. „Tvůj prsten je svatý, nemohu si ho vzít pro čarodějnickou práci. Ale vezmu si tvé vlasy.“

Elsa vzhlédla, překvapeně a poděšeně zároveň. Její vlasy? Její dlouhé, hedvábné vlasy, které Orlof tak miloval? K čemu by mu mohly –

Kousla se do rtu. K čemu čaroděj potřeboval její vlasy nechtěla vědět - a koneckonců, narostou jí nové. Ráda je dá za Orlofa. „Vezmi si je,“ vydechla, rozvázala si šátek a sklonila hlavu.

Udělal to rychle. Když si znovu zavazovala šátek, chudší o několik pramenů, neubránila se zaštkání. Ale cítila i jisté uspokojení: hodilo se to k jejímu smutku.

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

Čarodějník si rozprostřel její vlasy na kolenou a přikývl. „Tak je to správné.“ Pak se zaklonil, pozvedl oči k nebi a zadeklamoval: „Ach, Orlofe, sestup k nám! Vrať se k nám z onoho světa, přijď a promluv s tou, která tě nejvíc milovala, přijď, přijď, přijď...“ Jeho hlas se postupně změnil v sténání, oči měl otevřené, ale vidět z nich bylo jen bělmo. Elsa se otřásla a odvrátila se...

A uviděla svíjející se oblak páry nad kotlem.

Převalující se dým vytvořil kouli o velikosti hlavy. Vzápětí získala rovněž hrubé rysy lidské hlavy: oči, nos a ústa, nahoře se protáhla do tvaru hučky. Byla to Orlofova hlava, vznášející se nad kotlíkem, a Orlofovy rty se se otevřely a zasyčely: *Nevěř mu, Elso! To není Orlofova tvář, jen obratný podvod!*

Čaroděj sebou trhl a vytřeštil oči. Pak se zuřivě zamračil a zrudl vztekem - ale jeho rty proti jeho vůli formovaly další slova. *Ten čaroděj nemůže přivést Orlofa zpět! Jediné, co ti může poskytnout, je jeho přelud, který sám vytvoří! Nemluví k tobě tvůj mrtvý manžel, ale zase jen ten čaroděj!*

Elsa zaječela, vyskočila na nohy a napřáhla před sebe ruce jako drápy. Stařec před ní vyděšeně ucouvl, klopýtl a pozvedl vlastní ruce na obranu. Vtom temnotou projel blesk a v jeho světle se objevily postavy tří mladých mužů. Stařec na ně krátce pohlédl a zaječel hrůzou. Pak se ozvalo třesnutí a byl pryč.

Elsa nepřestávala ječet. Cítila, že je její vlastní mysl cupována na kusy, ale vtom z lesa vyšla mladá žena a s náručí napřaženou přistoupila k ní. „Ach, ubohá dívka, ubohá dívka! Co ti to udělali, ti zlí, ničemní mužové!“

Elsa umlkla a s očima vytřeštěnýma se dívala na mladou ženu, která se k ní pomalu blížila, obličej překypující soucitem. „Ubohá Elso, ubohé děvče!“ konejšila ji.

Elsa zavrávala kupředu a pak padla do náručí té podivné ženě, vzlykala, vzlykala a zalykala se slzami, ale její mysl si pomalu začala uvědomovat, že všechna hrůza už je za ní.

„Ach! Je to tak pobuřující, Marlo!“ řekla žena, vlekoucí vědro s vodou přes náves.

„To máš tedy pravdu, Rillis! Že mohou Jejich Veličenstva tak odporovat opatovi!“ odpověděla Marla, obtížená vlastním vědrem.

„Chtěla jsi říct arcibiskupovi,“ odfrkla si Matilda. „Pokud považuješ za špatné, že mu Veličenstva odpovídají, sousedko, musíš ho teď nazývat arcibiskupem.“

Kolem přešlo mečící kůzle.

„Ani se mi nezdá, Tildo.“ Maria se zamračila. „Kdo ho jmenoval, he? Jen on sám!“

„Copak na to neměl právo, Marlo?“ zeptala se Rillis. „Je přece nejvyšším knězem v zemi!“

„Stejně tak by se tvůj muž mohl prohlásit za zemana, Rillis. Ale byl by skutečně zemanem?“ zeptala se Maria, když došli k vesnické studni.

Rillis se začala hihňat, ale pak si přikryla ústa dlaní. „Styď se, Marlo! Kvůli tobě jsem se právě smála svému vlastnímu manželovi! Proč jsi nemluvila o tom svém?“

„Protože její Rolf by se nikdy neodvážil prohlásit se čímkoliv.“ Matilda spustila okov do studny. „To můj Jack má sotva dost pýchy, aby se označil za oráče.“

„Jenom proto, aby nemusel orat, Matildo. Ale klidně by se mohl prohlásit za povaleče.“

Matildin smích se změnil v opovržlivé odfrknutí.

„Tolik o pošetilosti mužské, sestřičky,“ povzdechla si Marla. „A teď něco o moudrosti ženské. Vytáhne už některá z vás konečně tu vodu, abychom mohly uklidit své domy?“

„A uvařit.“ Rillis se chopila kliky rumpálu z druhé strany. „Nahoru!“

„Já se trochu napiju,“ řekla Matilda, zatímco se okov blížil k ústí studny. Nahnula se nad temnou hlubinu. „Ach, ta je chladná a...*ahhh*!“ zaječela náhle.

Marla skoro pustila kliku, ale ne úplně - naštěstí, protože Rillis ji pustila. „Matildo! Co -“

Ale Matilda nebyla schopna jediného slova: couvala, ruce přitisknuté k ústům, bledá a třesoucí se.

„Co tam mohla vidět?“ Rillis se obrátila, aby se podívala a vzápětí zase se zaječením odskočila. „Marlo! Pust' to!“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Co jsi viděla?“

„Dračí mládě! Je strašné, s obrovskou tlamou a špinavě žlutými šupinami! Má roztažená křídla a osten na ocase! Marlo, *pust' to!*“

Marla uslyšela vzteklé zasyčení ozývající se ze studny a pustila kliku, jako by byla žhavá. Kliku se tíhou plného okovu roztočila a ze studny se ozval ječivý výkřik, následovaný šplouchnutím okovu.

Tři ženy se vyděšeně podívaly jedna na druhou. Rillis našla hlas jako první. „Co budeme pít?“ Zašeptala.

„Zapomeňte na pití, sestřičky! Co budeme dělat, až to vyroste?“

„Nevyroste.“

Všechny tři se otočily.

Nemohlo jí být víc než pětadvacet, ale nesla se se sebevědomím urozené dámy. Na sobě měla stejně prosté šaty jako ony, ale z lepší látky živějších barev. Ve tváři měla úsměv, ale oči jí plály chladným odhodláním.

„Kdo jsi?“ vydechla Marla.

„Jsem čarodějnice z Královského covenu,“ odpověděla cizinka, „A co se dráчете týče, popaťte!“ Přistoupila ke studni a zamračila se do jejího nitra.

Tři ženy se podívaly jedna na druhou, pak sebraly odvahu a připojily se k ní.

Viděly, jak se tělo svíjejícího se a syčícího draka zmenšuje, zatímco jeho křídla naopak rostou a tuhnou. Po chvíli syčení utichlo a z dračího těla zůstalo sotva patrné vřetenko s kuličkou hlavy nahoře. Ale křídla teď měl obrovská, alespoň stopu v rozpětí, a tak krásně zbarvené duhovými vzory, až ženy vydechly úžasem. Vylétl ze studny jako nádherný motýl - ale jakkoliv byl teď neškodný, ucouvly před ním a vyděšeně se k sobě choulily, zatímco motýl seděl na obrubě studny. Cizinka se na něj zamračila a motýl odletěl s vánkem do lesa.

Pak se čarodějnice uvolnila, setřela si pot z čela a obrátila se ke třem ženám. „Nebylo to skutečné dráče, jen napodobenina z čarodějnického mechu. Už je pryč a nebude vás víc obtěžovat.“

Ženy vytřeštily oči. Pak ze sebe Marla vyrazila: „Kdo... kdo ho udělal?“

„Nějaká zlá čarodějnice, která bojuje proti vládě Jejich Veličenstev.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„A co když ho ta čarodějnice zase promění v draka?“

„Pak ho zase zažehnám - já nebo někdo podobný.“ Mladá žena je oblažila zářivým úsměvem. „Nebojte se, dobré ženy - král a královna bdí nad bezpečím svého lidu.“

Obrátila se a odešla do lesa. Tři ženy za ní mlčky hleděly v poledním slunci.

Pak se Matilda narovnala a v oku se jí zablesklo. „Tak, sestřičky! Myslím, že dnes večer budeme mít co vyprávět!“

Bylo po večeři. Dospělí vyrazili ze svých chýší, tvořili hloučky a tlachali, zatímco jejich děti pobíhaly kolem, pošťuchovaly se a praly - normální večer na gramaryjské vesnici.

„Poslyšte slovo Páně!“

Odkud ten kazatel přišel nikdo nevěděl, ale všichni ztichli a obrátili se k němu spíše s obavami než se zvědavostí ve tváři. Kněží v poslední době nepřinášeli dobré zprávy.

„Nevěřte knížatům,“ řekl Pán! A říkám vám, kdo by dnes věřil knížatům, Tuanovi a Kateřině, musel by být vpravdě blázen!“

Lidé na něj zírali s očima vytřeštěnýma, ochromeni velezrádnými slovy, které slyšeli. Dokonce i děti si začaly uvědomovat, že se děje něco špatného a jedno po druhém ukončovaly své hry a naslouchaly.

„Tuan a Kateřina na sebe chtějí strhnout moc církve! Král a královna opovržlivě mluví o lordu arcibiskupovi! Zatvrzele lpí na zkažené a hříšné církvi římské a zaprodali jí zemi Gramarye! Pokud se tomu nevzepře lid, musí se vzepřít sama země! Už nyní se její síly probouzejí. Říkám vám, za tři minuty se země začne otřásat!“

Vesničané propadli panice. Tu a tam se ozval zoufalý výkřik a několik lidí se rozběhlo do svých chatrčí.

„Nikommu se nic nestane!“ zvolal kněz. „Nebo jen velice málo! Ano, země se bude otřásat, ale nepropadne se! Je to jen Boží varování, ne Jeho hněv! Slyšte! Poslouchejte!“

Poněkud uklidnění vesničané se začali vracet zpět. Kazatel se usmál a napřímil se. Byl si dokonale jist, že má situaci pevně v rukou...

Sekundy mýjely.

A mýjely. A mýjely.

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

Kněz se zamračil a lidé začali mumlat. „Tři minuty už určitě dávno minuly!“

„Ano, určitě! Cítil někdo, že by se chvěla země?“

„Ne, ani tolik, jako když se do ní zaryje můj pluh!“

Kazatel se mračil, pěsti zaťaté, čelo pokryté potem. Lidé si toho všimli a zase utichli. Ale pořád se nic nedělo.

„To bude nějaký šprýmař,“ zamumlal někdo.

„Jasně, je to šašek, který si sám vyholil tonzuru,“ zajásala jedna z přihlížejících žen.

„Nechceš se nám náhodou pošklebovat, že ne?“ Z davu vystoupil statný sedlák, kterému z očí nekoukalo nic dobrého.

„Jsem mnich řádu svatého Vidicon!“ zvolal kněz.

„Každý si může ušít kutnu a strčit do kapsy kousek natřeného dřívka,“ ušklíbl se jiný vesničan. „Tak co, kamarádi? Necháme ze sebe dělat blázny?“

„Nechte mě,“ zaječel kněz, ale hlas se mu chvěl strachem. Pak začal couvat, zatímco se půlkruh vesničanů kolem něj pomalu stahoval. Usmívali se, ale nic veselého v tom smíchu nebylo.

„Dejte si pozor!“ zvolal kněz. „Zavrhněte své falešné vládce, nebo - varuji vás - země se *skutečně* začne třást!“ Pak se bleskově obrátil a rozběhl se do bezpečí lesa. Obličej měl rudý hanbou a vztekem na usměvavého mladíka, kterého zahlédl a v davu a o němž si byl jist, že je to čarodějník, jenž svou myslí držel zemi nehybnou, zatímco on se ji pokoušel rozechvět.

Kapitola 15

Loutny a hoboje svou klidnou melodií konejšily ducha každého, kdo vstoupil do velkého chrámu v Runnymede. Z kůru se ozýval zpěv, který plnil celou chrámovou loď, když Jejich Veličenstva vešla ruku v ruce v doprovodu svých dvou synů, krokem těžším, než odpovídal jejich létům. Před nimi šli zbrojnoši a za nimi dvorní dámy. Třetina celého dvora přišla na mši do katedrály, zbytek naplnil kapli.

Královská rodina se usadila. Kateřina stiskla Tuanovi ruku a usmála se. Její manžel jí úsměv oplatil. Po několik krátkých minut boží mír naplnil jejich srdce.

Pak kůroví zpěváci skončili triumfálním: „Aleluja!“ a kněz zahřimal z kazatelny: „Drazí v Kristu!“

Kateřina a Tuan prudce vzhledli. A co introitus? Kam se poděly konfiteor, gloria, epištola a evangelium?

„Dnes v neděli v tomto chrámu mše svatá sloužena nebude,“ oznámil kněz zachmuřeně.

Tuan se zamračil a Kateřinina tvář zrudla hněvem. Všude kolem se ozývalo tlumené mručení a mumlání.

Kněz počkal, až se trochu uklidní, pak rozvinul pergamenový svitek a řekl: „Musím vám přečíst dopis našeho nejctihodnějšího arcibiskupa!“

Kateřina div že nevyškočila z lavice, ale Tuan ji zadržel dlaní položenou na její předloktí. „Nech ho mluvit. Ještě nejsme tyrani - a bude lépe, když to řekne otevřeně.“

Poslechla, ale jen s obtížemi krotila svůj hněv, zatímco se Alain a Diarmid poplašeně rozhlíželi kolem sebe.

„Drazí věřící,“ četl kněz, „s velkým zármutkem prohlašuji Tuana a Kateřinu, bývalého krále a královnu této země, za kacíře proti Slovu Božímu a církvi Gramarye, a tímto je exkomunikuji ze všech služeb a svátostí naší církve.“

Mumlání se změnilo v otevřenou bouři hlasů a od obou Veličenstev se odtáhli dokonce i zbrojnoši. Kateřina s pěstmi zatáтыми a tváří bílou jako stěna vyskočila a Tuan stál v příští chvíli vedle ní.

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Bývalého!“ procedila královna zlověstně mezi zuby. „Jak si dovoluje říct 'bývalého'!“

Ale kněz si pokynem ruky sjednal ticho. Když dav umlkl, uslyšeli, jak hřímá: „... .poslouchejte, co jeho milost arcibiskup řekl dál! 'Pročez vyzývám všechny dobré a věrné muže, jejichž duše jsou oddány Bohu, aby zavrhl ta falešná knížata, přišli do mého domu v Ruddigore a připojila se ke mně v svatém tažení proti kacírům, kteří tyranizovali náš krásný ostrov Gramarye!“

Tentokrát hněvem zrudl Tuanův obličej. Konečně i on ztratil sebeovládání a zařval: „Už jsi skončil?“

„Váš v Kristu,“ přečetl honem kněz, „John Widdecombe, arcibiskup Gramarye z milosti Boží.“

„Řekni raději podle slov Johna Widdecombea!“ zařval Tuan. „Jestli jsi skončil, opusť okamžitě tento chrám!“

„Po pravdě řečeno, neměl jsem v úmyslu setrvávat ve společnosti kacíře,“ prohlásil kněz a chvějícíma se rukama svinul pergamen. „Umlč mne, jestli musíš, Tuane Loguire, ale tisíce mnichů roznesou zprávu o tvé nepravosti po celé zemi!“

„Znám i takové, kteří to neudělají,“ odpověděl Tuan, stěží ovládaje svůj hněv. Pak se s očima přivřenýma obrátil na svého senešala. „Sire Marisi! Odjed' spěšně do blízké kapituly a přiveď otce Boquilvu, aby odsloužil nedělní mši!“ S očima upřenýma na Kateřinu řekl měkce: „*Ted'* už nebudu váhat ani na okamžik a použiju je.“

Odpovědí mu bylo zablesknutí v jejích očích a stisk její ruky.

Vznešení hosté postupně plnili síň a pro jednu se mezi oběma stranami neozývaly urážky a nadávky. Každý se posadil na své místo, obličej zasmušlený, s temnými předtuchami hleděli jeden na druhého. Nikdo nepromluvil, možná proto, že chyběl d'Auguste, který konejšil svou ženu.

Nakonec ticho přerušil Maggiore. „Mylordi, tohle je válka.“

Ghibelli pomalu přikývl. „Jak by tomu mohlo být jinak, když arcibiskup exkomunikoval krále?“

„Jenže se zdá, že Řím nikoliv,“ odpověděl Chester. „Kromě toho jsou teď místo jednoho řádu svatého Vidiconu dva.“

„Ano, je tady jeden svatý Vidicon římský a jeden gramaryjský. *Zatraceně!*“ Marshall zmateně rozhodil ruce. „Jak mohou být dva svatí Vidiconové, když byl umučen jen jeden?“

„Je to povstání mezi kněžími,“ zavrčel Glasgow, „a jen blázni to nevidí.“

„Můj otec se přihlásil k arcibiskupovi,“ řekl Marshall. „Myslel bych, že jeho příklad dokáže, že arcibiskup má pravdu a Jejich Veličenstva se mýlí, když setrvávají ve své hloupé tvrdošijnosti.“

„Ano,“ přisvědčil Graz. „Ale pokud arcibiskupovi kněží odmítnout sloužit mši v přítomnosti královských kacířů, zatímco otec Boquilva to ochotně udělá...“

„Ano,“ zašeptal Ghibelli. „Kdo je pak skutečný kacíř, co? Král nebo arcibiskup?“

Prudce se otočil a ukázal prstem na d'Augusta, který právě vešel do síně. „Odpovíš mi na to, he? Ty, který jsi vždycky věřil, že vši všechno - pověz mi to! Kdo je věrně oddaný Bohu - Jeho Veličenstvo nebo Jeho Milost?“

D'Auguste překvapeně strnul. Pak zase pomalu vykročil vpřed. „Nechápu, jak by mohl být 'Jeho Milost', když nás uvrhl do takového duševního zmatku. Ale otázka, na kterou budeme muset odpovědět, mylorde, zní jinak: Za koho se postavíme? Za krále nebo...?“

„Za naše pozůstalé,“ doplnil Graz tiše.

Všichni mlčeli. Dívali se jeden na druhého, jak jim připomínka jejich smrtelnosti náhle sevřela duše - zjištění, že mohou zemřít na popravčím špaluku dřív, než kterýkoliv z nich dosáhne pětadvaceti let.

„Kdo se přihlásil na stranu církve?“ zamumlal Glasgow.

„Tvůj otec, vévoda Stuart,“ odpověděl Ghibelli. „A stejně tak můj. K nim se přidal earl Marshall a kníže Borgia.“

V žádném obličejí se neobjevila ani stopa ulehčení, ale několik z nich přikývlo; mladí lordi mluvili jen když se to od nich čekalo.

„Co mě se týče,“ řekl Ghibelli pomalu, „nedbám na to, jestli můj lord otec rozhodne, že mám dát hlavu na špalek.“ Ztěžka polkl, obelhán svými vlastními slovy. „Alespoň ho nebudu moci obviňovat - ne, budu si ho vážit a cítit ho, že se nevzdal práv spojených se svým stavem. Nepochybuji, že ho má smrt zasáhne až u srdce a poskytne mu palivo pro oheň jeho pomsty. Bezpochyby udělá vše, aby svrhl

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

toho povýšeneckého Loguira. Pro dobro domu Savoyů a všech velkých lordů.“

V síni zavládlo mlčení.

Pak Guelph řekl: „Máš pravdu - i já si to myslím. Ale co naše duše, he? Co když má pravdu otec Boquilva a arcibiskup se mýlí?“

„Ano.“ Ghibelli se zachmuřil. „Nemám nejmenší chuť zakoušet muka věčného zatracení jen proto, že se moji rodiče přidali ke kacířské církvi.“

„Jenže,“ namítl Chester, „možná, že má pravdu arcibiskup. Co pak, he? Pak se v pekle budeme smažit my, kteří zůstaneme věrní Římu a králi!“

„Ech, ty si s tím starosti dělat nemusíš!“ vybuchl Ghibelli. „Ty se dožiješ nejmíň sedmdesátky, než tě Bůh povolá na svůj soud! Ty zažiješ konec tohoto sporu a zjistíš, která církev je ta pravá. Budeš mít dost času, aby ses k ní přidal a kál se! Ale my, jejichž otcové povstali, my skončíme na špalku dřív, než král nasedne na svého válečného oře!“

„Ano, já si starosti dělat nemusím,“ odpověděl Chester s pohledem upřeným do jeho očí, „pokud nepadnu na bitevním poli.“

Ghibelli na něj zíral bez jediného slova.

Mladí lordi seděli mlčky, pohroužení ve své vlastní chmurné úvahy. Pak Guelph udeřil pěstí do stolu a zvolal: „Co jsme to ale za bandu hlupáků! Co jsme to za tupce a zbedněnce! Sedíme tady a třeseme se nad slovy, jež kolem sebe šíří ti vyholenci! Ale co vlastně záleží na jejich hádkách? Bůh je Bůh, oni Ho nezmění!“

„Odvážná slova,“ opáčil Glasgow hořce. „Odříkáš jim je, až tě povlečou k popravicímu špalku?“

„On má pravdu.“ D'Auguste se konečně posadil. „My jsme zemští lordi, my víme, jak se vládne mocí. Copak nevidíte, že tady nejde o nic jiného?“

Lordi zmlkli a překvapeně se dívali jeden na druhého. Pak začali pomalu přikyvovat.

„Není to nic než zápas o moc,“ řekl konečně Guelph a zašklebil se.

„Pak to tedy berme jako obyčejné zápolení.“ D'Auguste se s lokty opřenými o desku stolu předklonil a zvedl ukazováček Ghibellimu

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

před nosem. „Ale přemýšlej, mylorde, pokud dojde k válce a my budeme chtít mít jistotu, že ji naše domy přežijí, jak budeme postupovat?“

„No...“ Ghibelli na něj hleděl s rostoucími rozpaky. Pak se zamračil a odpověděl. „Postaráme se, aby každý z našich domů měl po jednom synovi na každé straně.“

„Přesně tak!“ D'Auguste udeřil pěstí do stolu. „Tak to udělali naši předkové v minulosti mnohokrát, kdykoliv dva velcí lordi bojovali proti sobě. Pochoduj v králově vojsku, mylorde, a bojuj jak musíš - ale ne víc - a zdědíš titul a zem svého otce, pokud Jejich Veličenstva vyhrají.“

Ghibelli se na něj překvapeně podíval. Pak podezíravě zvedl obočí. „Proč mi tohle radíš, jsi-li králův muž? Copak se mnou nechceš bojovat?“

„Osobně ano - ale budu rád, když tě uvidím kdekoliv v boji, protože si myslím, že tam budeš víc platný než tady, ale o hlavu kratší.“

„Jenže co když vyhrají naši otcové?“ zeptal se Glasgow, ale odpověděl mu Ghibelli. „Vážně ti to myslí tak pomalu, hlupáku? Budou vědět, proč jsme bojovali na králově straně. Znájí historii svých rodů za občanských válek stejně dobře jako my! Copak tomu vždycky nebylo tak, že šlechtický dům se dvěma syny posílal jednoho bojovat za panovníka a druhého za vzbuřence?“

„Bylo,“ připustil Glasgow. „Máš pravdu, naši otcové nám to jistě odpustí.“

„Ano a my si tak udržíme hlavy na -“ Náhle Ghibelli ztuhl. „Zatraceně, co za prokletého ničemu bych to byl, kdybych si cenil svůj život výše než čest!“ Prudce se otočil k d'Augustovi. „Hovořil jsi obratně a přesvědčivě, mylorde, abys mne svedl porušit věrnost svému rodu a stavu! Ale já už tě dobře znám, jsi intrikán a pokušitel, který jen čeká, kde se mu naskytne příležitost! Odstup ode mne, Satane!“

„To, co jsem řekl, jsem řekl podle svého svědomí,“ odpověděl d'Auguste klidně.

„Podle svého svědomí jsi mi tady zdůvodnil zradu! To je pravý důvod, proč se vyslovuješ pro Tuana Loguira, ne?“

A d'Auguste řekl: „Ne.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacírský

„Tak jak je to vlastně?“ Arcibiskup se prudce otočil a napřímil ukazováček. „Říkal jsi mi, že naši bratři dokážou přimět lid, aby povstal proti králi, ale teď královi čarodějníci maří každý náš čin a dokonce ho obracejí proti mnichům!“

Stál zády k oknu a sluneční svit ho zahaloval září, která ponechávala jeho tvář v hlubokém stínu. Ale na bratra Alfonsa to žádný zvláštní dojem neudělalo. Jeho obličej byl dokonale nehybný a jeho hlas zněl nanejvýš smířlivě. „To je jen logický další tah ve hře, mylorde, ale my učiníme protitah.“

„Cože, protitah na protitah na náš tah? Mluvíš v hádankách, bratře Alfonso! Co můžeme dělat?“

„Obrátit proti nim jejich vlastní výpady, mylorde. Pokoušejí se vzbouřit lid proti nám, duchovenstvu - ale my ho můžeme vzbouřit mnohem snadněji proti čarodějníkům!“

Arcibiskup vzhlédl a vážně se mu zadíval do očí.

„Pokud se zvedne silná vlna odporu proti čarodějnicím,“ pokračoval bratr Alfonso, „král se je ze strachu z davu neodváží dál používat.“

„To by od něj bylo moudré,“ řekl pomalu arcibiskup. „Dav se dá proti čarodějnicím strhnout velice snadno. Než se nadějeme, mohly by znovu hořet na hranicích nebo umírat s kulem zabodnutým v prsou.“

Bratr Alfonso pokrčil rameny. „To už je riziko podnikání.“

„Ano, a teď, díky mému tupohlavému rádci, by se něco takového mohlo obrátit proti řádu! Dav by se dokonce mohl obrátit proti klášteru!“

„Myslím, že ne, mylorde.“ Bratr Alfonso se suše usmál. „Existuje způsob, jak takovou politiku uplatnit bez rizika. Musíme prostě ukázat, že zlí nejsou všichni čarodějníci, ale jen ti z Královského covenu.“

Arcibiskup se zamračil. „A jak to chceš provést?“

„Samozřejmě tak, že na jejich vůdce uvrhneš interdikt.“ Bratr Alfonso se znovu usmál, tentokrát zlovlně. „Stačí, když prohlásíš Velkého čaroděje a jeho ženu za kacíře.“

„Máš nějaký konkrétní důvod, abys jel do vesnice Moltrane, Rode?“

Není obvyklé, aby se vás váš dopravní prostředek ptal na důvod svého použití, ale Rod měl pro Fesse vždycky pochopení. Totéž by se dalo říct o jeho koni ve vztahu k němu.

„Oficiálně sehnat nějaký salám k večeři,“ odpověděl Rod. „Alespoň jsem v tom smyslu informoval Gwen.“

„Nezajímalo ji, proč prostě nezajdeš do některého hostince v Runnymede? Je to skoro stejně daleko.“

„Nezajímalo, což znamená, že zřejmě pochopila, že potřebuji na chvíli vypadnout z domu.“

„Do Moltrane a zpátky nám to potrvá stěží hodinku, Rode, i když pojedu co nejpomaleji.“

„To stačí - a popravdě řečeno, zůstat venku déle bych nejspíš ani nedokázal nezdůvodnit. Jen mezi námi dvěma, Fessi, myslím, že tenhle konflikt znervózňuje Gwen víc, než kterákoliv bitva, do které jsme se dřív zapletli.“

„Myslíš, že je to kvůli jejímu náboženskému přesvědčení?“

„Jo, myslím že ano. Až doposud jsem ani *nevěděl*, že nějaké má.“

„Bezpochyby ho s ohledem na tvé city dobře skrývala, Rode.“

Rod se zamračil a blýskl očima po temeni Fessovy hlavy. „Co tím chceš říct?“

„Pochopila, že máš averzi vůči vnějším projevům náboženství, Rode, k jeho rituálům a svátostem, a proto drží na uzdě svou vlastní touhu po nich.“

Rod vytřeštil oči.

„Rode?“

„Jo, pořád jsem tady. Fessi, já nemám averzi vůči liturgii - mně se prostě nelíbí náboženství!“

„Byl jsi vychován jako katolík, Rode, a když jednou jako dítě získáš víru, nikdy ji tak docela neztratíš.“

„Jasně, vymývání mozku je nejúčinnější odmala.“ Rod se zachvěl. „No dobře, připouštím, že když se jedná o posmrtný život, mám občas tendenci jistit se.“

„Víc než jen to, Rode - pod tvou agnostickou slupkou se skrývá velice nábožensky založený člověk.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Jak to myslíš? Vždyť si ani nejsem jistý, co si mám myslet o Ježíšovi!“

„To ti ještě nebrání, abys v Něj věřil.“

Rod se zamračil. „Mohl bych to pochopit jako urážku, víš?“

„Jistě, ale *ty* víš, že tě tím urážet nemíním - něco takového je mimo možnosti mého naprogramování. Ale na *tvém* naprogramování se podílela i církev.“

„To proto ji mám sklon nenávidět?“

„Možná, ale to jen dokazuje to, co říkám. Možná cítíš k náboženství odpor, Rode, a možná ho odmítáš - ale nikdy vůči němu nebudeš cítit lhostejnost.“

Naštěstí právě v tu chvíli uslyšeli vyzvánění zvonu nedaleké kapličky.

Rod zastavil. „To je zvon Moltrane. Co se děje? Záplava? Požár?“

Fess zvedl hlavu. „Má čidla nezaznamenala žádné vedlejší produkty spalování, Rode, takže požár to být nemůže. A už dva týdny nepršelo.“

„Tak to jsou nepřátelé. Cval, Fessi! Možná potřebují naši pomoc!“

Ale na moltranské návsi vládl klid. Vesničané se shlukovali kolem schodů do kostela, několik opozdilých sedláků ještě dobíhalo. Rod přitáhl Fessovi uzdu a zamračil se. „A to má být všechno? Co to znamená? Mnich, který křičel 'vlk'?“

„Čte nahlas, Rode. Pravděpodobně se jedná o prohlášení značného významu.“

„V poslední době nám církev svými prohlášeními připravuje jedno překvapení za druhým.“ Rod otočil kamenem ve svém prstenu a namířil ho na kněze. Kámen byl dobře zamaskovaný směrový mikrofon a prsten sám skrýval zesilovač a miniaturní vysílač, který přenášel signál do sluchátka voperovaného za Rodovým uchem. „Zvyš zesílení, Fessi - chci si to také poslechnout.“

„...zrádce Svaté matky církve,“ četl kněz, „falešný a nevěřící. Provozuje tajemné umění přičící se vůli Boží a církví Gramarye. Proto Roda Gallowglasse, který sám sebe nazývá lordem Velkým čarodějem, stejně jako jeho ženu Gwendylon, prohlašujeme za kacíře. Řečení jsou exkomunikováni z církve Gramarye a jako takovým jim

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

budou odepřeny všechny svátosti stejně jako naše ochrana před d'áblem. Váš v Kristu, John Widdecombe, arcibiskup Gramarye.“

Kněz třesoucím se rukama svinul pergamen a vesničané okamžitě začali mezi sebou diskutovat.

Všechno, na co se Rod zmohl, byla slova: „Měl bych to oznámit Gwen, co říkáš?“

„To musíš, Rode. Osobně. A doufám že dřív, než ji tu novinu oznámí někdo jiný.“

„Ano.“ Rod se zahleděl do davu a zamračil se. „Nevím, jestli je vhodné myslet právě teď na něco takového, ale stejně mě mrzí, že už nestihnu koupit tu uzenu.“

„Jsem prokletá! Odsouzená k věčnému ohni pekelnému!“

„Ne, nejsi, má drahá.“ Rod klečel vedle Gwen. „Vždyť jsou to jen slova.“

„Slova arcibiskupa! *Ne!* Nedotýkej se mě! To tys mne do toho uvrhl, ty a ta tvoje pýcha, která ti nedovolila poklonit se před služebníkem Boha! *Ne!*“

„Ale na mé víře se nic nezměnilo!“

„Exkomunikovali tě! A mne s tebou!“ Zoufale si zabořila tvář do dlaní. „Jsem exkomunikovaná! Už nikdy neokusím žádnou ze svátostí! Boží milost mi bude odepřena! Ach, tu a tam jsi mi ublížil i předtím, Rode Gallowglassi, ale nikdy ne tak hořce jako *yni!*“

„Copak jsem to udělal já -“

„Stalo se to *kvůli* tobě! A já jsem prokletá proto, že jsem tvá žena! Ačkoliv musím uznat, že jsem se i já sama těžce provinila proti církvi, když jsem pomáhala Jejich Veličenstvům proti arcibiskupovi! Ach, jaká hříšnice to jsem!“

„Jsi *hrdinka!*“ vybuchl Rod. „Nejednou jsi byla jedinou zdí mezi ubohými dobrými lidmi a chamtivými zloduchy, kteří je chtěli zašlapat do bláta!“

„Nemohu být dobrá, jestliže mne církev vyvrhla ze svého středu!“

„Ale ty jsi přece nešla proti církvi - jen si mne následovala tam, kam jsem šel já!“

„Ano a hanba mi, že jsem to dělala! Je to přece moje duše, moje, já sama jsem se měla rozhodnout, zda se postavit na stranu Boha či

tvou! Jak jsem mohla být tak slepá a nevidět, že mne zatahuješ do sítí Satanových!“

„To arcibiskup se spřáhl s ďáblem!“ zaúpěl Rod. „Ty to víš! Sledovala jsi ho po celou dobu, jak se krůček po krůčku vzdaluje papeži, jak páše hříchy, proti kterým sám kázal!“

Gwen ztuhla, bledá jako stěna, neschopná jediného slova.

Rod nevěděl, jestli se v příští chvíli zhroutí, nebo se sebere, ale musel se o něco alespoň pokusit. „Jsi stejně dobrá, jako kterákoliv lidská bytost! Jsi trpělivá, něžná, milující! Nikdy jsi nezakolísala ve své víře v Boží dobrotu nebo spasitelnost! Nikdy, za celou dobu, co tě znám, jsi neudělala nic, proti čemu církev káže!“

„Pozvedla jsem zbraň,“ zašeptala Gwen. „Dovolila jsem, aby mne opanoval hněv a zabíjela jsem!“

„Ale pouze v obraně před lidmi, kteří se pokoušeli zabíjet! Jedině pokud jsi byla chycena mezi příkázání! Jistě, tu a tam jsme ztratili nervy - ale s těmi našimi čtyřmi dareby by se toho vyvaroval jen svatý! A svatý by se zase vůbec neodvážil k nim přiblížit!“

Gwen na něj mlčky hleděla. Ticho trvalo tak dlouho, až z toho Rod začal mít strach, ale neodvážil se dodat už ani jediné slovo. Řekl všechno co mohl. Další slova už by ji od něj mohla vzdálit navždy.

Pak se její ramena začala chvět.

Slzy? pomyslel si v panice. Nebo smích?

Její ústa se zkrivila a Gwen se začala hihňat.

Rod ani nedýchal.

Hihňání se proměnilo v smích a Gwen se zhroutila do křesla, kde se bezmocně svíjela v neovladatelném záchvatu veselí. Rod zjistil, že se sám také směje a marně se snažil přijít na to, proč má tváře mokré. Nakonec se mu jeho žena vrhla do náručí a pak se dlouho společně kolébali a tiskli se jeden k druhému.

Když se konečně uklidnili, Gwen si otřela oči a vydechla: „Ano, je to hloupé, že? Dobře vím, že ten kněz sám upadl do hříchu a přesto pořád považuji jeho slova za svatá.“

„Exkomunikoval sám sebe,“ odpověděl Rod, „když se odtrhl od Říma. To *on* začal s kacírstvím na Gramarye.“

„Máš pravdu.“ Gwen přikývla. „Řím by nazval kacířem jeho, že?“

„Papež i každý kardinál Vatikánského koncilu,“ ujistil ji Rod. „Co tedy jsi, označil-li tě za kacíře kacír?“

„Věrná křesťanka.“ Úsměv na Gwenině tváři byl pořád trochu nucený. „Jsme stále v římskokatolické církvi, že, můj pane?“

„Jistě,“ řekl Rod rychle. „My jsme se od ní neodtrhli.“

„To muselo být Satanovo dílo, že jsem se tak vyděsila a div že nezavrhla pravou církev.“ Gwenin hlas už zněl mnohem sebejistěji. „Nebýt tebe, můj pane, určitě bych padla do jeho sítí.“

„Ach ne, nemyslím, že by to byla moje zásluha -“

„Jsi skromný jako vždycky,“ přerušila ho rázně. „Pokora je jednou z tvých ctností. Jak jen jsem si o tobě mohla myslet, že jsi hříšník?“

„Ehm...“

„Mlč,“ nařídila mu. „Já o tvých ctnostech vím, když už ty ne. Ale, můj pane...“ Zmateně se na něj zamračila. „Jak můžeme rozhodnout, co je správné a co ne, když se o to přou dvě církve a každá si hájí to svoje? Jak můžeme vědět, která z nich má pravdu? Ta která tvrdí, že jsme prokleti, nebo ta která říká, že nejsme?“

„To musí rozhodnout Bůh, nemyslíš?“ řekl Rod jemně.

„Samozřejmě, ale jak to poznáme *my*?“

„Stejným způsobem, jako to pozná církev - budeme Mu naslouchat. A pro případ, že bys ho neslyšela, zeptej se svého svědomí. V hloubi svého srdce máš dojem, že ses dopustila něčeho *skutečně* hříšného?“

Gwen neodpovídala a Rod zatajil dech.

„Možná ve svém mládí,“ řekla nakonec, „ačkoliv myslím, že naše děti už mi poskytly hojně příležitostí k pokání.“

Rod si ulehčeně oddechl. „Pak je to arcibiskup a jeho přívrženci kdo zhřešil, ne my.“

„Ano, dopustil se těžkého hříchu, když odtrhl gramaryjskou církev od římskokatolické a uvedl tak naše duše ve zmatek.“ Náhle se její oči rozšířily. „Skutečně jsem tohle řekla já?“

„Nedělej si s tím starosti,“ konejšil ji Rod.

„Nebudu,“ odpověděla rozhodně. „Teď, můj pane, z arcibiskupova úhlu pohledu jsem *skutečně* kacířka.“

„Pouze na Gramarye, má drahá,“ ujistil ji Rod. „A i tady jen v pěti vévodstvích.“

„Nemohu uvěřit, že má takový středověký postoj.“ Rod zmateně zavrtěl hlavou.

„Pročpak ne, Rode? Koneckonců, je přece středověká žena.“

„Jo.“ Rod se zamračil. „Pořád na to zapomínám, protože je tak inteligentní a zodpovědná, naučila se všechno, co vím já a udělala toho tolik pro Gramarye -“

Fess vydal zvuk, který byl robotím ekvivalentem odkašlání.

„Ach! Začínám žvanit, že?“ Rod našpulil rty. „Alespoň je teď pochopitelné, proč na to zapomínám.“

„Ano, je to pochopitelné. Ale ona vyrostla ve středověké společnosti, Rode, a postoje z dětství jsou rozhodující. Zůstanou člověku napořád, na samém dně jeho osobnosti.“

„Ano.“ Rod přikývl. „Není divu, že se tak rozčílila - mnohem zvláštnější je, že se dokázala uklidnit.“

Arcibiskup byl ve skriptoriu a psal biskupská jmenování. Usmíval se, perem si mával do taktu a tiše si prozpěvoval aspirantovo jméno.

„...je tímto jmenován biskupem panství Tudorů. Biskupským pomazáním bude potvrzen jakmile to čas a příliv dovolí, na našem opatství v domě svatého Vidiconu. Do té doby opatruj dobře své stádo a veď ho po cestách církve pravé. John Widdecombe, arcibiskup Gramarye.“

„Theodore Obrise, biskup panství Stuartovců,“ zazpíval, zatímco zasypával inkoust jemným pískem.

Bratr Alfonso napsal pečlivě Obriseovo jméno na seznam biskupů.

Arcibiskup sfoukl písek z pergamenu, svinul ho a podal pobledlému bratru Ahnovi, jenž svitek zapečetil roztaveným voskem, do kterého arcibiskup otiskl svůj prsten. Pak svitek položil na hromadu pro posla a vzal si čistý list pergamenu. „Tak. Kdo je kaplanem u knížete Tudora?“

„Otec Gregory McKenzie,“ odpověděl bratr Alfonso.

„Ctihodnému Gregorymu McKenzie,“ napsal arcibiskup. „Přijmi náš pozdrav ve jménu Páně. Jelikož vím, že jsi pevný ve víře...“

Otec McKenzie zamračeně rozvinul pergamen. „Co mi Jeho Milost chce, bratře Lioneli, že mi to nemůže vzkázat ústně?“

Posel odložil svůj korbek a otřel si pěnu z vousů. „To já nevím, otče, já jsem jen doručil svitek.“

„Ctihodnému Gregorymu McKenzie,“ četl kněz a najednou vytréštil oči. Když dočetl a vzhlédl, oči mu plály, rty se mu chvěly. S vypětím všech sil se usmál. „Děkuji ti za dobrou zprávu, bratře. Mohl bys roznést mé poselství po všech farnostech knížectví?“

„Otec Obrise žádá o přijetí, mylorde.“

„Ten kněz?“ Vévoda Stuart přejel rukou po kohoutku svého nového kaštanově hnědého hřebce a zamračil se. „Co si přeje?“

„To neřekl, mylorde, ale je bledý jako stráně v lednu.“

Stuart pozvedl hlavu a pak se pomalu odvrátil od koně. „Uved’ ho dál.“ Pak vyšel ven ze stáje a tam zůstal stát s nohama rozkročenýma a s rukama založenýma na prsou, očekávaje kněžův příchod. „Bůh s tebou, otče.“

„I s tebou, můj pane.“ Starý muž se kousl do rtu. Ruce se mu chvěly, když pozvedl pergamenový svitek. „Dostal jsem tento dopis od mylorda arcibiskupa.“

Stuart přikývl. „Přeči mi ho.“

Kněz s povzdechem rozvinul pergamen. Dobře věděl, že si vévoda Stuart nikdy nenašel čas, aby se naučil číst. „Ctihodnému Theodoru Obriseovi od ctihodného Johna Widdecombe, z milosti Boží arcibiskupa Gramarye...“

Když skončil, svinul pergamen a zadíval se vévodovi Stuartovi přímo do očí.

„No dobře,“ řekl vévoda s potutelným úsměvem, „tak jsi teď můj biskup. Mám ti gratulovat?“

„Ne,“ řekl otec Obrise, „protože toto jmenování nemohu přijmout.“

Vévoda okamžitě zvážněl a oba muži na sebe několik dlouhých okamžiků mlčky hleděli. Pak se vévoda zeptal: „Proč ne?“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Protože se s dobrým svědomím nemohu účastnit odluky od církve římské.“

Vévoda Stuart si ho měřil pohledem chladným jako led. Pak řekl: „Rozhodl ses trochu pozdě.“

„To přiznávám, ke své vlastní hanbě,“ přikývl starý kněz. „Váhal jsem, doufaje, že Jeho Milost pochopí marnost svého počínání, ale nestalo se tak. Nyní zjišťuji, že už nemohu dál mlčet.“

Vévoda pomalu přikývl. „Pak už nemůžeš být mým kaplanem.“ Obrátil se na nejbližšího zbrojnoše. „Doprovod' otce Obrise do nejvhodnější cely našeho žaláře.“

Mladý voják zbledl, ale vykročil, aby udělal, co mu bylo přikázáno.

* * *

Oltářní zvonek zacinkal a kníže Tudor poklekl k ranní mši - ale když vzhlédl, s hrůzou hleděl na zjevení před sebou. Byl to otec McKenzie jako obvykle, ale dnes měl kaplan v ruce biskupskou berlu a na hlavě mitru.

„*Dominus Vobiscum*,“ zadeklamoval kněz, „Ještě než začneme se mší, požádám tě, aby ses radoval se mnou - protože mi byla naším dobrým arcibiskupem udělena hodnost tudorského biskupa.“

Pozvedl ruce, ale neodpověděl mu radostný výkřik. Kníže Tudor vstal. V obličeji byl bledý a chvěl se po celém těle. „Ctihodný otče,“ zachroptěl, „opat Widdecombe tě nemůže jmenovat biskupem, protože mu něco takového nepřísluší. Papež ho ještě nejmenoval arcibiskupem.“

„Také jsem si to myslel, můj pane.“ Kněz se podíval na knížete a pozvedl hlavu. „Ale nyní jsem přesvědčen, že právo je na jeho straně.“

„Ano, protože tě udělal biskupem! Ne, na svém panství nechci žádnou novátorskou církev! Už nejsi mým kaplanem!“

„Mylorde, nemáš právo -“

„Sire Willeme!“ vyštěkl kníže. „Vezmi si šest ozbrojenců a doprovod' tohoto domýšlivého mnicha i se vší jeho parádou na východní hranici, kde může přejít na panství vévody Medicejského! Tam najde přívržence církve Gramarye, kteří se ho jistě ujmou!“

Sir Willem se uklonil a pokynul zbrojnošům, aby obklopili ohromeného kaplana. Když vyšli z kaple, kníže se obrátil na svého senešala: „Pošli posla k hraběti Rhysovi a vzkaž mu, aby nám sem poslal otce Glena.“

„Habsburk! Tudor! Romanov! Ruddigore!“ Arcibiskup udeřil při vyslovení každého jména jedním z pergamenů o desku stolu. „Ruddigore, dokonce i *Ruddigore*! Přestože naše sídlo leží na baronově panství! Ani jeden z těch zpupných šlechticů neuznal mé biskupské jmenování!“

„To je vskutku hanebné,“ zasyčel bratr Alfonso, „ale zdaleka ne tak hanebné, jako když tvé jmenování odmítli přímo kněží!“

„Hanebné? Ne, je to horší - jsou to kacíři! Vypovím je z řádu a odejmu jim kněžské svěcení! Napiš v tomto směru prohlášení, bratře Alfonso, a dej mi ho k podpisu.“

„Jak poroučíš, mylorde,“ zapředl tajemník. „Ale jsou i dobré zprávy - biskup McKenzie a biskup Vogel ti přísahali věrnost.“

„Ano, ale jen proto, že za to dostanou biskupskou berlu. Přesto to za to stálo a je škoda, že se jim nepodařilo přesvědčit své pány.“ Arcibiskup potřásl hlavou. „Skoro bych si přál, aby je královi lordi uvěznil; udělali bychom z nich mučedníky.“

„Jejich lordi zvolili cestu moudrosti,“ povzdechl si bratr Alfonso, „když je pouze vypověděli.“

„Ano, takže jsou teď McKenzie a Vogel zase s námi.“ Arcibiskup se zamračil. „Své hodnosti si však ponechají a stanou se biskupy bez stolců. A...“ Pomalu zvedl hlavu a na rtech se mu objevil úsměv. „Za ty zlotřilé mnichy, kteří mé jmenování odmítli, jmenuji jiné biskupy, aby celá země věděla, že na ně jejich stolce čekají!“

„Skvěle vymyšleno, mylorde!“ Vlastně to bylo tak skvělé, že to bratra Alfonsa až znervózňovalo: nepředpokládalo se, že arcibiskup bude uvažovat sám. „Věřím, že budou tvou věc prosazovat s plným nadšením! Koho vybereš?“

„Otce Rigoriho,“ řekl arcibiskup pomalu, „a otce Hastyho. Pak je tu otec Samizdat, otec Roma a otec Rhóne...“

Kapitola 16

Rod vyšel ven, aby se podíval na oblohu a uklidnil svou duši vědomím, jak absurdní jsou malicherné konflikty bezvýznamných smrtelníků proti nekonečné nesmírnosti hvězd.

Nebyl to dobrý nápad.

Kousek od jeho nohy vyskočil z houští elf. „Lorde čaroději! Mniši ze sruhu tě volají!“

„Otec Boquilva?“ zeptal se Rod. „Co se zase děje?“

„To nevím, až na to, že vyšel ze dveří a zavolal: 'Maličký lide, slyšíš-li mne, přiveď Velkého čaroděje!'“

„Aha. Tak je to tedy.“ Rod přikývl. „Zajímavé. Praktičnost vítězí nad teologií. Vy elfové byste pro něj měli být pouhou pověrou, ale když se octne v nouzi, zavolá vás. No jistě, tento řád se přece vydělil z jezuitského. No dobře, pověz mu, že přijdu.“

Sotva Rod vkročil na cestičku vedoucí ke kapitulnímu domu, uviděl otce Boquilvu, jak k němu spěchá s lampou v ruce. Alespoň se tvářil, jako by spěchal, ale rychlost své chůze přizpůsoboval podsaditému a na katodiána velice zvláště oděnému muži. Vlastně zvláště oděnému na kteréhokoliv gramaryjského domorodce. Měl na sobě černou kombinézu s kněžským kolárkem.

Rod byl okamžitě ve střehu. Ten muž pocházel z jiné planety.

Pak si uvědomil, že muž je oděný jako duchovní a jelikož se to nepokouší skrývat, bude patrně přítel.

„Dobrý večer,“ řekl. „Vy jste ten, pro koho jsem poslal?“

Otec Boquilva zalapal po dechu, ale cizinec se jen usmál. „Svým způsobem ano - a pokud si správně vzpomínám, byl to poněkud strohý způsob. Vy jste, ehm, Velký čaroděj, mám pravdu?“

„Říkají mi tak, ačkoliv osobně na tomu nesu menší vinu než víno, kterému holdujete.“ Rod napráhl ruku. „Jsem Rod Gallowglass, otče.“

„Těší mne.“ Muž se chopil nabízené ruky. Jeho stisk byl teplý a silný, a jeho úsměv široký. Když se jeho tvář přiblížila světlu lampy, Rod uviděl, že má řidnoucí, nakrátko ostříhané šedivějící vlasy a

Ch. Stasheff – Čaroděj kacírský

stejně prošedivělý, úhledně přistřížený vous. „Jak víte, že holduji vínu?“

„Na tom nic není - jste přece kněz. Jednou denně mše, to jest. minimálně kalich vína. A z vašeho obličeje soudím, že při tom určitě nezůstane.“

„Děkuji pěkně, pokusím se to omezit. Jsem McGee.“

„Ctihodný Morris McGee,“ opravil ho otec Boquilva škrobeně. „Otec generál našeho řádu!“

Rod ztuhl. „Pak musíte být vyslyšením mé modlitby!“

„Pokud já si vzpomínám, byla to spíš hrozba. Jeho Svátost byla tak laskava, že mi ji přečetla.“ McGee se obrátil zpátky na otce Boquilvu. „Je-li to možné, otče, využili bychom na několik hodin pohostinství tvého domu.“

„Samozřejmě, ctihodný otče. Náš dům je tvým domem - nejen v přeneseném slova smyslu.“ Otec Boquilva se obrátil a vykročil zpátky ke dveřím.

Tón jeho slov byl stejně škrobený, jako kutna, kterou měl na sobě. Rod se přitočil k McGeeovi a zašeptal mu do ucha: „Kdo si víc zaslouží pokárání? Já nebo vy?“

McGee se na něj vesele usmál. „Máte pravdu, lorde čaroději, máte úplnou pravdu! Bojím se, že jsem na vkus otce Boquilvy poněkud, ehm, neformální.“

Rod přikývl. „Koneckonců, jste pro něj takřka legendární postava. Mohl jste mít alespoň tolik slušnosti, abyste byl vysoký, hubený a zachmuřený.“

„Och! Ano, musím to zkusit.“ McGee se poněkud narovnal, zakabonil se a udělal několik strnulých kroků. Pak se zase uvolnil a podíval se na Roda: „Nějak tak?“

Rod pozvedl ruku se vztyčeným palcem. „Excelentní.“

„Děkuji vám - a děkuji za jakékoliv další instrukce,“ McGee se zasmál do hrsti. „Myslím, že nám to spolu půjde skvěle. Co kdybychom si tykali?“

Mniši se pohybovali po kapitule jako omámení a kdykoliv kradmo pohlédli na otce generála, byly jejich obličeje naplněny posvátnou úctou a bázní.

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Oni si zvyknou,“ řekl McGee, ale v očích měl soucit. „Nikdy neměli zůstat tak dlouho izolováni od zbytku řádu, lorde čaroději.“

„'Rode', prosím...“

„Ne, 'lorde čaroději', když dovolíš - musím se co nejdříve naučit myslet v místních kategoriích.“

Rod se uklonil. „Jak si přeješ, ale pokud máš vážně dojem, že je situace tak vážná, proč jsi nepřišel dřív?“

„Ach! Snažil jsem se přizpůsobit si harmonogram od okamžiku, kdy se mi ozval otec Uwell, ale na padesáti planetách, které mám pod sebou, je tolik nejrůznějších kapitol! A podle hlášení otce Ala tady šlo všechno docela dobře.“ Generál řádu zavrtěl hlavou. „Mohlo mne napadnout, že pokud se opat pokusí postavit králi jednou, zkusí to znovu.“

„Nemusíte si to vyčítat. Jsem si jist, že to není tak docela jeho vlastní nápad, otče.“

„Ano?“ McGee se na Roda překvapeně podíval. „A kdo mu napověděl?“

„Tajní agenti.“ Rod významně kývnul hlavou. „Mám všechny důvody věřit, že existují dvě různé mimoplanetární skupiny pokoušející se svrhnout vládu na Gramarye, otče. Myslím, že jedna z nich v tom má prsty.“

McGee přikývl, aniž odvrátil pohled. „Kdybych nevěděl, že jsi agent SPORTu, myslel bych si, že jsi paranoik.“

„Proč o tom pochybovat?“ Rod pokrčil rameny. McGeeova upřímnost na něj udělala dojem. „Jedno nevylučuje druhé.“

„To je pravda,“ připustil otec generál. „To však nemění nic na skutečnosti, že Widdecombe pracuje na odtržení, lorde čaroději, a Řím si přeje, aby řád svatého Vidiconu zůstal jednotný.“

„Žádné odluky netoleruje, co? Ale v tuto chvíli se tomu dá zabránit pouze odstraněním arcibiskupa.“

„Opata.“ Otec McGee pozvedl ukazováček. „Pouze opata, lorde čaroději - na to nesmíme zapomínat. „Gramaryjská kongregace je součástí církve římskokatolické bez ohledu na to, co ta poblouzněná duše tvrdí.“

„A katodiáni z Gramarye jsou součástí vašeho řádu?“ Rod se usmál. „Myslíš, že to opat uzná, ctihodnosti?“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Jestli to uzná nebo neuzná, na tom nezáleží.“ McGee nedbale mávl rukou. „Já věřím svým mnichům.“

Rod by sice mohl nanést otázku vlastnictví, ale McGeeův postoj se mu líbil - a přirozeně vyhovoval jeho vlastním záměrům. „No, vypadá to, že většina místních mnichů velice ochotně následuje opata po přímé a pohodlné cestě, kterou jim nabízí. Bez urážky, ale řekl bych, že mají tak trochu nedostatky v oblasti ctností, o kterých kážou.“

McGee zamrkal. „Nesmíš je soudit příliš přísně, lorde čaroději. Nezapomínej, že opat a jeho duchovní jsou jen lidé, i oni jsou omylní. Slovo Kristovo a Jeho svátosti jsou poklady cennější zlata, ale my tento poklad uchováváme -“

„...v pozemských nádobách,“ dopověděl Rod a přikývl. „Ano, ano, také znám tu píseň, otče. Ale proč jsou ty nádoby vždycky tak zemité?“

„Co bys čekal od keramiky?“ ušklíbl se McGee.

Rod zavrtěl hlavou. „Otče, kdybych se pokoušel vypálit nádobu z tak nekvalitní hlíny, rozpadla by se mi v peci!“

„Trpělivost, lorde čaroději, trpělivost.“ McGee znovu pozvedl ukazováček. „Pec, o které mluvíš, je zahřívána božským ohněm a jestliže jsou opat a jeho mniši slabí, existuje i naděje na jejich polepšení. Teď jen musíme najít způsob, jak je přivést zpátky na cestu pravou.“

„Hodně štěstí, otče,“ povzdechl si Rod. „Ale když dovolíš, zůstanu skeptikem. Duchovní toužící po moci je v první řadě člověk toužící po moci a až pak duchovní. Možná že je duchovní jen proto, že se tak může snáze dostat k moci. Osobně jsem přesvědčen, že duchovenstvo povstalo z paleolitických podvodníků.“

McGee zrudl, ale případné poznámky na téma zdvořilosti si nechal pro sebe. „Proč paleolitických?“

„Protože neandrtálci podle všeho své mrtvé pálili a osobně pochybují, že vůbec kdy zkusili nasolit si maso na zimu. A musíš připustit, že se starověcí egyptští kněží efektivně chopili vlády tím, že začali vydávat faraóna za boha.“

„Aha! Ale stejně tak dobře to mohlo být naopak,“ opáčil McGee. „Ale chápu, co chceš říct, lorde čaroději - když se směšuje církev

a vláda, výsledky jsou většinou nezdravé. Musíš ale také připustit, že v řadách církve vždycky byli nějací oportunisté, a také množství skutečně poctivých a zbožných lidí s talentem pro administrativu a přirozenými schopnostmi postupovat v hierarchii.“

„Ne, nemusím připustit nic, otče.“ Rod si dlouze prohlédl muže, se kterým hovořil. „Přesto máš nejspíš pravdu. Ale i mnozí z těch dobrých podlehlí pokušení a začali se hnát za mocí.“

McGee chápavě přikývl. „Teď mluvíš o vašem opatovi?“

„Mluvím,“ připustil Rod. „Protože podle toho, co o něm vím, je v jádru dobrý člověk navzdory tomu, že je velice schopný administrátor.“

„Ach.“ McGee potěšeně přikývl. „Pak patrně bude otevřen apelaci na jeho lepší stránky a schopen pokání.“

„Ano, ale na druhé straně to může znamenat, že odmítne být jen připustit, že pochybil.“

McGee se zamračil. „Z čeho tak usuzuješ?“

„Protože je to pro něj jediný způsob, jak se vyhnout pocitu viny,“ povzdechl si Rod. „Jakmile jednou podlehl pokušení, soustředil veškerý svůj um a moudrost na to, aby se sám před sebou ospravedlnil. Pokud ho přesvědčíš, že kráčí po cestě hříchu, zničíš ho. Ne, otče, myslím, že už zašel příliš daleko a není pro něj cesty zpět.“

„Možná už překročil svůj Rubikon,“ připustil McGee, „ale já doufám, že ne. Proč si to myslíš ty, lorde čaroději?“

„Podle taktiky kterou užívá. Víš, ctihodný otče...“ Rod se rozhlédl po mniších, kteří postávali všude kolem a ztišil hlas. „Kolik ti toho otec Al řekl o místní variantě, ehm... magie?“

„Tolik, kolik sám věděl, lorde čaroději - že pozoruhodné procento obyvatel Gramarye jsou espeři toho či onoho druhu.“

„Jako shrnutí je to docela přesné. A víš, otče, najednou se tu objevilo nezvykle mnoho... k čertu, propukla tady hotová epidemie strašidel, poltergeistů a nelegálních čtenářů myšlenek, a všichni začali verbovat lid na opatovu stranu.“

McGee se zamračil, pak se otočil a pokynul otci Boquilvovi. Když se hlava mnichů posadila, McGee se zeptal: „Objevil se v poslední době nezvyklý nárůst 'magické' aktivity?“

Boquilva ztuhl a pak pomalu přikývl. „Stydím se to přiznat, ctihodný otče, ale je to tak.“

McGeeova tvář se zachmuřila. „Je možné, že by nějaký duchovní mohl zneužít pověřivosti svých oveček k tomu, aby prosadil svou vlastní vůli?“

Rod pokrčil rameny. „Proč ne? Kněží to přece dělali po staletí.“

„To bylo podlé, lorde čaroději,“ odsekl McGee. „Sám dobře víš, že církev dělala pro osvětu lidí, co bylo v jejich silách!“

„Nu ano, připouštím,“ povzdechl si Rod. „Vlastně by se dalo říct, že když církev nedokázala lidem dodat dost pověr, začali si vymýšlet své vlastní.“

„Ano, a často se pak ztráceli a byli mučeni v labyrintu své vlastní obrazotvornosti - proto je opravdu trestuhodné, když hlavní duchovní celého národa pověřivost podporuje vyvoláváním přeludů!“ McGee zavrtěl hlavou a zakabonil se. „Jak se dá bojovat proti nočním můrám, lorde čaroději?“

„Přece sny, otče.“ Rod se usmál. „Já to dělám celý svůj život.“

Otec McGee pozvedl ruku a požehnal klečícím mnichům, zamumlal jakási latinská slova a pak se díval, jak se zvedají a odcházejí zpátky do lesa. Pak se otec generál podíval na svou mnišskou kutnu a promnul látku mezi prsty. „Nikdy jsem si nemyslel, že na sobě jednou budu mít pravé řeholní roucho. Je to mnohem pohodlnější než kombinéza. Ale, ehm... kapánek, řekl bych, nedořešené.“

„Nikdo neříká, že jen poutníci si mohou opásat svá bedra, otče. Jsem si jist, že by se tu našel kousek lněného plátna, chceš-li.“

„Ocenil bych to.“ McGee se podíval za odcházejícími mnichy. Jejich tmavé kutny už zmizely ve tmě, takže z nich byly vidět jen dvě světélka pochodní. „Skvělí hoši! Jsem si jist, že se ze setkání se mnou brzy vzpamatují.“ S úsměvem se podíval na Roda. „Ale stejně, ta jejich posvátná bázeň je trochu nepohodlná. Jsem ti vděčný za pozvání, lorde čaroději - uctivost mých synů je příjemná, ale unavující. Ale víš určitě, že to tvé ženě nebude vadit?“

„Věř mi, otče, *vím*, že nebude. Spojení, které mezi sebou máme, je mnohem lepší než vysílačka nebo vizifon. Pokud *tobě* nebude vadit spát pod jednou střechou s čarodějnickou rodinou.“

„Hm, vadilo by mi to, kdyby se jednalo o opravdové čarodějnice,“ řekl McGee. „Myslím ty co se upsali Satanovi a zlu. Ale já vím, že vy jste pouze espeři - a pokud mohu věřit zprávě otce Uwella, pak jste lepší katolíci, než si asi myslíš.“

Rod, který se právě chystal zaklepat na dveře, se zarazil a zamračil se. „Co ví on, co já nevím?“

Naštěstí se dveře otevřely dřív, než mu mohl McGee odpovědět.

Gwen uviděla kněze, uklonila se a ustoupila stranou. „Vítej v našem domě, otče.“

„Děkuji, mylady.“ Kněz vešel dovnitř, udělal ve vzduchu znamení kříže a zadeklamoval: „Necht' boží požehnání spočívá na tomto domě.“ Pak se trochu provinile podíval na Gwen. „Pokud vám to nevadí?“

„Ach ne, otče! Jsme poctěni!“

„To jsem sám rád. Neraď žehnám někomu, kdo o to nestojí. Mimochodem, kde jsou všichni z tohoto domu?“

„Ve svých postelích, díky Bohu, a spí - ačkoliv to nebylo lehké uklidnit je po všech těch novinkách, se kterými přišla Cordelie.“

Rod si pomyslel, jaký uklidňující prostředek asi použila tentokrát. Pohádky? Vrbový proutek? Hypnózu?

„Je to tak hezké být událostí! Mohu se posadit?“

„*Samozřejmě*, otče! Mohu ti nabídnout pivo?“

McGee vzhlédl a v očích se mu zablesklo. „Ale jistě, s radostí! Mí synové v lese by mohli být vzorem pro svou zbožnost, ale voda se časem omrzí bez ohledu na to, jak chutná v jejich potůčku teče. Ano, pivo si dám. Děkuji, mylady.“

„Potěšení je na mé straně.“ Gwen se posadila na druhou stranu stolu a zářivě se usmála. „Opravdu jsi přišel z jiné hvězdy, abys nám pomohl?“

„Nenech se zmýlit její pózou 'skromné domorodky', otče - také byla na Teře.“

„Nu ano.“ Gwen sklopila oči. „Ale stejně se divím, že ses sem dostal tak rychle.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Svatý otec považuje Gramarye za velice důležitou planetu, mylady; víra, která vydrží pět století celé velké populaci, je vzácná.“

„Kromě toho,“ skočil mu do řeči Rod, „bylo záhodno spěchat, jinak by váš rád patrně přišel o jednu kapitolu. A papež určitě ví, co všechno bychom tady dokázali natropit, kdybychom se do toho doopravdy dali.“

„Něco pravdy na tom je,“ připustil McGee, „a zdejší náhlá epidemie strašidel je toho důkazem. Pověz mi, mylady, všimla sis vlivu nárůstu strašidelné aktivity na víru vesničanů?“

„Ano, otče, ale je to smutný poznatek,“ postěžovala si Gwen. „Mnozí z nich ztratili víru v dobrotu duchovenstva.“

„Přesně toho jsem se obával, přesně toho jsem se obával,“ zamumlal McGee s pohledem upřeným do ohně. „Sám rozkol musel silně otrást jejich vírou, ale duchové a skřeti by jí mohli být osudní. Hrozím se toho, jaký vliv měli na děti - jsou tak ochotné věřit všemu, co vidí! Ve své víře jsou navíc tak nekritické - stejně jako v lásce, které se jim dostane.“

„Výstižně řečeno,“ poznamenal Rod a vstal ze židle. „Vlastně si myslím, že jsme se tady dostali na samotný vrchol rezidentního fanatismu.“

„Chceš říct, že vaše děti strádají nadbytkem víry?“ zeptal se McGee klidně.

Gwen to odmítla pohozením hlavy. „To jen že náš nejmladší cítí, že je povolán, aby se stal duchovním, otče. Jeho otci to dělá nemístné starosti.“

McGee seděl chvíli mlčky a pak se zeptal: „Jak je starý?“

„Je mu sedm.“

„Trochu mladý,“ odušil McGee zamračeně, „a třebaže takové volání může přijít v každém věku, ti, kteří -“

„Gwen.“ V Rodově hlase byl jasně patrný náznak paniky a ona stála u dveří do dětského pokoje chlapců ještě než to slovo dořekl. Nadechla se a vrazila dovnitř.

Gregory ležel na posteli a celé jeho tělo se chvělo potlačovanými vzlyky.

„Ale no tak, zlatíčko, no tak!“ Gwen ho zvedla v náručí. „Ty moje ubohé děťátko! Ať už tě vystrašilo cokoliv, je to pryč!“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

Rod pohladil chlapce po vlasech. Rozpačitě se kousl do rtu. Gwen si s podobnou situací dokázala poradit lépe; vždycky věděla co pomůže.

Viděl, že se chlapec v náručí jeho ženy uvolnil, ukonejšeny hlazením i laskavými slovy. Už se nepokoušel potlačit vzlykání a rozplakal se naplno. Geoffrey zvedl hlavu z vedlejší postele, probuzený a divící se, co se děje, a Gwen odnesla jejich nejmladšího z pokoje, aby ho ušetřila zahanbení a neprobudila i Magnuse. Rod ještě zůstal, aby uklidnil Geoffreya. „Je v pořádku, synku. Spi dál, ano?“ Geoffrey se svalil zpátky do peřin a Rod vyšel z pokoje, doufaje, že se nestal lhářem.

Gwen seděla v tlumeném světle lampy ve velkém křesle, které jí McGee právě uvolnil, houpala Gregoryho a hladila ho po hlavě. Chlapec se pomalu utišoval. McGee na ni chvíli rozpačitě hleděl a potom se tázavě podíval na Roda, který na okamžik zaváhal, pak zavrtěl hlavou aby mu naznačil, že má zůstat.

Chlapcovo vzlykání ustalo a Gwen zamumlala: „Tak, chlapče. Co tě vyděsilo?“ A když jí Gregory neodpovídal, pokračovala ve vyptávání. „Měl jsi zlý sen?“ Gregory přikývl a ona ho pobídla. „Pověz mi o něm.“

„Já... byl jsem starý, mami,“ pípl Gregory a Rod si ulehčeně oddechl. „Starý a... osamělý.“

„Osamělý?“ Gwen si povzdechla. „Ano, někteří lidé jsou. Jak k tomu došlo?“

„Já... stal jsem se mnichem, a... když jsem zestárl, vzdal jsem se i společnosti svých bratří a odešel jsem jako poustevník do lesů.“

Svět zrudl Rodovi před očima. „Kdo tomu chlapci povídal o -“

Gwen ho probodla ledovým pohledem a Rod zbytek věty spolkl. Měla pravdu: chlapec teď potřeboval účast. Jakýkoliv projev hněvu by nutně vztáhl na sebe.“

„V lese žijí zbožní poustevníci,“ řekla Gwen. „Ale nejsou doopravdy sami, protože jejich životy jsou naplněny společností Boha.“

Ty hloupá! chtělo se křičet Rodovi. *Osamělost je přivádí k šílenství!* Ale ovládl se a dokázal, že jeho myšlenky zůstaly nevysloveny; v opačném případě by Gregorymu určitě neunikly. Rod

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

chvíli uvažoval, jestli by neměl odejít, uprchnout tak daleko, jak jen to bylo možné; jeho vlastní emoce mohly chlapce jen ještě více rozrušit. Ale Gwen to předvíдалa, podívala se na něj a zavrtěla hlavou. „Odcházejí do lesa, aby studovali svaté knihy a přemítali o božích slovech, chlapče,“ řekla.

„Ano, i o tom se mi zdálo,“ zavzlykal chlapec. „Ale... ach, mami! Ty jsi tam nebyla, ani tatínek! Ani Magnus, ani Geoff, ani Cordelie, dokonce ani Diarmid! A život se zdál být tak...“ Nedokázal najít to správné slovo.

„Prázdný?“

„Ano, prázdný. Bezúčelný. Ach, mami! Jak může být takový život svatý, když nikomu nepřináší nic dobrého?“

Co mohl Rod říct? Že Gregory není první, kdo si tuhle otázku pokládá, a jistě ani poslední? Ale pro něj to byl alespoň jen sen - zatím.

Chlapec už se však uklidnil natolik, že byl schopen vnímat jeho myšlenky. Podíval se na svého otce a vytřeštil oči. „Opravdu takhle bude vypadat můj život?“ V jeho hlase byl cítit strach a Rod spěchal, aby ho uklidnil. „Ne. Nemusí. Máš na výběr, chlapče.“

„Ale já chci studovat!“ namítl Gregory. „Nejen Písmo svaté - rostliny, zvířata a hvězdy... Ach, tati! Je toho tolik, co bych se chtěl naučit!“

Tak takhle mluví rozený učenec. „Můžeš mít přece kolem sebe jiné lidi a přitom si najít dost času na studium, synu.“

„To není možné, tati! Když se toho chci tolik naučit, zůstane mi jen maličko času na zábavu!“ Oči se mu rozšířily děsem. „Ale k čemu jsou znalosti někomu, kdo nežije mezi lidmi?“

„Aby ho přiblížily Bohu,“ zamumlal McGee.

Gregory se prudce otočil a upřel na něj oči.

Než mohl něco říct, vmísil se do toho jeho otec. „Chlapče, dnes večer tady máme hosta. Tohle je ctihodný Morris McGee, otec generál řádu katodiánů.“ Gregory vytřeštil oči. „Opat?“

„Ne, opat opatů.“ Gregory se usmál. „Jsem hlava všech kapitul řádu svatého Vidiconu, chlapče.“

Gregory v posvátné bázni zapomněl i na svou noční můru. „Všech mnichů, na všech planetách, které obíhají všechny hvězdy?“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Jen na těch padesáti obydlených lidmi.“ McGee se obrátil na Roda. „Myslel jsem, že zdejší lidé o Terranské sféře nic nevědí, lorde čaroději.“

„Moje děti přirozeně požívají veškeré výhody moderního vzdělání, otče. Ale neměj strach, ani je nenapadne vyprávět o tom někomu jinému.“

„Jen by je to zmátlo,“ vysvětlil Gregory, s očima stále rozšířenýma vzrušením. „Takže ty víš o životě mnichů všechno, že?“

„Všechno,“ přisvědčil McGee aniž hnul brvou. „A ujišťuji tě, chlapče, že se *nemusíš* stát řádovým mnichem, chceš-li se naučit co nejvíce o všem.“

„Ale myslíš si, že takové učení člověka přivede k Bohu.“

„Jen pokud člověk studuje skutečně všechno a dostane se v tom dost daleko - nebo si to alespoň myslím.“ McGee se obrátil na Roda. „Vnímavý chlapec, jen co je pravda.“

„Většinou je jen tak na tři kroky přede mnou.“ Rod se obrátil ke Gregorymu. „Teď jsi to slyšel od Řádu samotného, synku.“

„Ale člověk přece musí odejít do ústraní, když chce tolik studovat!“

„Poustevnictví *není* nezbytné,“ řekl otec McGee pevně, „ale na druhé straně by sis to měl dobře rozmyslet, než se oženíš. Budeš-li chtít založit rodinu, musí pro tebe být přednější, než tvé studium.“

„Takže když pro mne bude studium důležitější, neměl bych se ženit?“

„Přesně tak.“ McGee přikývl. „To proto se tolik učenců stává mnichy - zůstanou tak ve společnosti lidských bytostí, ale studium u nich může být na prvním místě. Ale upozorňuji tě, že to platí jen pro některé řády. Ten náš je jedním z nich. Mnohé ostatní se primárně soustředí na modlitby.“

Gregory pomalu přikývl. „Tak člověk může upřít celou svou mysl na studium a přesto zůstat ve společnosti jiných lidí.“

Bylo poněkud zvláštní slyšet podobné vývody z úst sedmiletého dítěte, a Rodovi vždycky dalo dost práce nezapomínat, že emocionálně je stále ještě malým chlapcem. Otci McGeemu to však nijak nevadilo. Vážně přikývl a řekl: „To je pravda, chlapče - pokud je to studium zaměřeno k cíli poznat co nejvíce o Bohu skrze jeho

stvoření. Ale pokud by sis přál studovat vesmír jako takový a netrval bys na podmínce, že musíš najít spojení mezi Ním a každým sebenepatrnějším fenoménem, můžeš se pořád stát učencem, aniž by ses stal mnichem.“

Rod si ulehčeně oddechl: právě slyšel intelektuální Prohlášení nezávislosti.

Ale Gregory se zamračil: „Nerozumím.“

„To je přece jednoduché.“ McGee si přitáhl obyčejnou dřevěnou židli a posadil se. „To, že cítíš potřebu vzdělávat se, ještě neznamená, že se musíš stát knězem.“

Rod viděl, že se Gregory uvolnil - sotva znatelně zvenčí, ale velice v nitru. „Takže se mohu stát učencem a přitom nemusím být mnichem?“

McGee přikývl. „Přesně tak. Ty dvě věci nejsou nijak svázány.“

„Ale když se nestanu mnichem, kdo mi bude dělat společnost?“

„Koho si vybereš. Hinduističtí svatí mužové si často staví své poustevny poblíž vesnic, aby byli po ruce, když je někdo potřebuje. Staří taoisté zase stavěli své vesnice kolem posvátných vršků, kde sídlili mniši, aby se mohli řídit jejich příkladem.“ McGee se usmál. „Nebo kolem sebe můžeš shromáždit jiné učence a založit první univerzitu na Gramarye.“

S úsměvem se podíval na chlapce a zakrátko se úsměv objevil i na Gregoryho tváři.

A od toho okamžiku nemohl v očích Gregoryho rodičů otec McGee udělat nic špatného.

Kapitola 17

Desky stolů byly naskládány na hromadě a kozy, na kterých normálně ležely, byly složeny a vyrovnány podél stěn. Refektář runnymedské kapituly se proměnil v dormitář, kde si každý z mnichů rozvinul svůj slamník, jenž nebyl omnoho tvrdší než ten, na kterém spal v klášteře. Byla půlnoc a mniši spali hlubokým bezesným spánkem lidí vyčerpaných těžkou fyzickou prací. Jen měsíční paprsky prostupující okny dodávaly velké místnosti zdání života.

Uprostřed místnosti se objevil duch, lidská postava vytvořená jakoby z převalujícího se kouře. Kouř postupně zhoustl a ustálil se, a najednou tu stál mnich v hnědé kutně a s růžovou tonzурou na temeni hlavy. Jeho oči se pomalu zaostřily a mnich dopadl s těžkým žuchnutím z výše několika palců na udusanou zem. Rozhlédl se po spících postavách a v očích se mu zaleskly slzy, když pozvedl dýku. Přistoupil k nejbližšímu spícímu muži a zamumlal. „Hlupáci, ubozí slabí hlupáci, určitě jste byli svedeni! Ale jste odpadlíci a jako takoví musíte zemřít! Ech, v tom má bratr Alfonso pravdu!“

Dýka se v krátkém smrtícím oblouku snesla dolů.

Smrtelná agónie zkroutila bratra Lurgana do klubíčka. Ve svém posledním kratičkém okamžiku bolesti se probudil. Nevydal ze sebe žádný zvuk, ale než jeho mysl vyhasla úplně, vyslala jeden zoufalý srdcervoucí výkřik a všichni mniši v místnosti rázem vyskočili. Když ucítili nepatřičnou přítomnost vetřelce, propukla panika.

Vrah vytáhl dýku z rány, prudce se otočil a vrhl se na otce Boquilvu.

Boquilva zařval, zachytil ránu předloktím a vrazil útočníkovi pěst do břicha. Přízračný mnich sklapl jako zavírací nůž a otec Boquilva znehybnil jeho zápěstí držící dýku kolenem. Dýka zazvonila o zem a Boquilva zavolal: „Bratře Somneli! Rychle!“

Malý zavalitý mnich přispěchal a upřel oči na vraha, který se zmítal na podlaze a zápasil o dech. Po chvíli jeho tělo ochablo a krátce nato znehybnělo úplně. Nikdo z mnichů ani nedutal. Pak uviděli, že se vrahova prsa pomalu zvedají a zase klesají v rytmu spánku. Ulehčeně

Ch. Stasheff – Čaroděj kacírský

vydechli. „Světlo!“ zavolal otec Boquilva a někdo rozžehl olejové lampy. Mniši konečně uviděli, kdo to leží na podlaze, a vykřikli zděšením: „To je bratr Janos!“

„Ten laskavý a mírný bratr Janos!“

„Jak je to možné?“ Bratr Axel poklekl se slzami v očích vedle vraha. „Vždyť je to učenec! To on přišel na způsob, jak můžeme mizet a zase se objevovat!“

„A také vyvinul způsob, jak se objevovat postupně a tudíž bezhlučně.“ Otec Boquilva se zamračil. „Právě proto zřejmě vyslali jeho.“

„Co to udělal?“ zasténal bratr Clyde. Všichni mniši se otočili, uviděli zkroucené tělo mrtvého bratra Lurgana a zalapali po dechu.

Otec Boquilva poklekl vedle bezvědomého vraha, vzal jeho hlavu do rukou a upřeně se na něj zadíval.

„Bratr Janos! Jak *mohl* něco takového udělat!“ zvolal bratr Clyde.

„On, který byl všemi oblíben pro svou moudrost a laskavost!“

„Jeho duše vždycky plála fanatickou horlivostí,“ připomněl mu otec Hector, „a byl bezvýhradně oddán řádu.“

„A tudíž i opatovi.“ Bratr Clyde ztěžka přikývl. „Ano, mohl v nás vidět zrádce. Ale určitě by ho nikdy nenapadlo nás zabít!“

„To ne.“ Hlas otce Boquilvy ztěžkl smutkem. „Někdo jiný mu to nasadil do hlavy, ne, pronásledoval ho a obviňoval, dokud ho nepřesvědčil o naší špatnosti a nutnosti nás zabít - protože bratr Janos byl sice velice chytrý, ale zároveň i velice prostoduchý. O co víc rozuměl vesmíru kolem nás, o to méně se vyznal v lidech. Bylo možné manipulovat s ním stejně snadno jako s loutkou o pašiových hrách.“

„A kdo tahal za provázky, otče?“ zeptal se bratr Clyde zachmuřeně.

„Proč se ptáš?“ řekl otec Hector. „Kdo jiný než bratr Alfonso?“

Otec Boquilva vzhlédl a přikývl.

Obličej bratra Clyda potměněl a jeho ruce se sevřely v pěstí. „Já se na něm pomstím!“

„Pomsta přísluší Bohu!“ okřikl ho otec Boquilva a vstal. „Ne, bratři, nenechte se svést Satanem.“

„Ale nemohl bych se v tomto případě stát nástrojem Božím?“ naléhal bratr Clyde.

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Možná, ale osobně o tom pochybuji.“

„Kdo tedy?“

„Ten, kdo mezi nás díky Bohu přišel!“ Bratr Boquilva se obrátil k bratru Somnelovi. „Zůstaň u bratra Janose a udržuj jeho mysl v bezesném spánku.“

Bratr Somnel mlčky přikývl, nespouštěje pohled ze spícího vraha.

„Pojď se mnou,“ pokynul otec Boquilva bratru Clydovi. Společně došli ke dveřím, otevřeli je a vyšli do noci. „Maličký lide, slyš nás!“ zvolal otec Boquilva. „Maličký lide, slyš nás!“ zavolal bratr Clyde.

„Prosím vás, sežeňte Velkého čaroděje! Ať sem přivede otce generála tak rychle, jak je to jen možné! Sežeňte ho, prosím vás!“

„Sežeňte ho, sežeňte ho,“ opakoval bratr Clyde se slzami v očích.

Měsíční světlo ozářilo manželské postele a odhalilo Roda a Gwen, ležící si v objetí a pohroužené v hluboký spánek. U lůžka se objevila maličká postavička. Zadívala se na spící manžele, pak vylezla na čelo postele a tiše zavolala: „Lorde čaroději!“

Rod dál ležel bez pohnutí, ale jeho oči se otevřely doširoka. Rozhlédl se a uviděl Puka. Elf si přiložil ukazováček na rty a pak nehlučně seskočil na podlahu.

Rod vyklouzl z postele a z truhly vytáhl svůj kabátec a kalhoty. Než došel do hlavního pokoje, už si zapínal přezku na opasku. „Mluv tiše, máme hosta.“

„Já jsem vzhůru,“ ozval se ze tmy hlas otce McGee. „Mohu rozsvítit lampu?“

„Není třeba.“ Rod se zamračil na svíčku a z knotu vyskočil plamínek.

Otec McGee vytřeštil oči na půl druhé stopy vysokého humanoida před sebou.

Puk si ho měřil s rukama založenýma na prsou. „Proč na mě tak zíráš?“

„Ach! Omluv mou neomalenost.“ Otec McGee se jakoby ve snách posadil a podíval se na Roda. „Je uklidňující zjistit jak přesná byla zpráva otce Uwella.“

„A to je nejspíš to jediné, co je uklidňující na tom vidět Puka uprostřed noci.“ Rod se otočil k elfovi. „Copak se děje, šotku?“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Krvavá vražda,“ odpověděl elf zamračeně. „Musíš okamžitě přijít k mnichům, lorde čaroději. S výběrem nejvhodnějších šatů se rozhodně nezdržuj.“

Mnichům se někde podařilo najít kus černé látky, ze které vyrobili provizorní baldachýn. Jejich mrtvý bratr pod ním ležel s rukama založenýma na prsou, kutnu úhledně záplatovanou v místech, kde mu do těla pronikl nůž.

McGee stál nad ním a vřel potlačovaným hněvem. „Opat! Jak mohl opat zapomenout na morálku natolik, že nechal zavraždit jednoho ze svých vlastních mnichů?“

„Už nebyl jeho,“ poukázal Rod. „Widdecombe ho považoval za zrádce.“

„Stejně jako Kristus Jidáše, lorde čaroději! Ale On svého zrádce nezavraždil a neměl to udělat ani opat Widdecombe!“

Rod si pomyslel, proč se vlastně zastává arcibiskupa. Pravděpodobně to byla čistě instinktivní záležitost. „Ale opat ho navíc považovat za kacíře.“

„Jednota víry není cennější než lidské životy, lorde čaroději. Řím k tomu poznání došel velice trpkou cestou.“

„Hlavně po křížácké výpravě na Beta Crucis -“

„Poučili jsme se! Když se víra užívá jako záminka pro válku, bojující lidé víru ztrácejí a morálka se mění v nemorálnost!“

Rod cítil nutkání v argumentaci pokračovat, ale uvědomil si, že McGeeův hněv vychází z jeho vlastního otcovského instinktu - otec generál byl naplněn smutkem a pocitem provinění, neboť zemřel jeden z jeho duchovních synů. Po krátký omračující moment Rod chápal, jaké to asi je cítit zodpovědnost za stovky tisíc mnichů na padesáti planetách a zachvěl se. McGee by neměl brát svou funkci tak vážně.

Nebo ano? Soudě podle toho, co o něm dosud věděl, neměl příliš na výběr.

Rod rychle změnil téma hovoru. „Myslím, že jeden z vašich mnichů je schopen získat nějaké informace z rádoby masového vraha, otče. Nevyslechneme si ho?“

„Mm?“ McGee vzhlédl, zamračil se a pak přikývl. „Ano. Samozřejmě. Možná se dozvíme něco, co bychom měli vědět.“ Odvrátil se od Roda a s otcem Boquilvou po boku vykročil.

Bratr Janos ležel na okraji kavalce, oči měl zavřené a hrud' se mu pohybovala v pomalém rytmu spánku. Bratr Somnel seděl vedle něj s pohledem upřeným na vrahovu tvář. Nezdálo se, že by cokoliv dělal, a Rod si pomyslel, proč tam vlastně je. Vtom však jiný mnich, který seděl vedle Somnela, zamumlal: „Nařídili ti, abys nás pozabíjel všechny?“ Pak trpělivě čekal. Nakonec bratr Janos přikývl.

Rod vytřeštil oči.

„Kdo ti to nařídil?“ zeptal se vyšetřovatel tiše.

„Bratr Alfonso,“ odpověděl bratr Janos s povzdechem.

McGee mlčky stál a ve tváři se mu nehnul ani sval.

Rod zmateně pozoroval bratra Somnela. „Ty jsi hypnotizér?“ zeptal se ho.

Bratr Somnel vzhlédl, chvíli se na něj díval mlčky a pak pomalu přikývl.

Rod ucítil známé svědění na zátylku. „Fajn. Zdá se, že váš rád je samé překvapení.“

Bratr Somnel se na něj ještě chvíli mlčky díval a pak se obrátil zpátky k bratru Janosovi.

„Takže on nedostal rozkazy od opata,“ řekl McGee pomalu. „Kdo je ten bratr Alfonso?“

„Arcibiskupův tajemník, otče generále,“ odpověděl otec Boquilva přes rameno.

„McGee,“ opravil ho otec generál mechanicky.

Rod se naklonil blíže k McGeeovi a zašeptal: „Mám všechny důvody věřit, že bratr Alfonso je oním agentem, o kterém jsme spolu mluvili.“

„Ach. Máte v klášteře špeha?“ zeptal se McGee a když Rod neodpověděl, přikývl. „Takže rozkaz mohl přijít od opata, nebo také nemusel.“

„Zeptej se, bratře Comsofe,“ nařídil otec Boquilva.

Vyšetřovatel se znovu naklonil k spícímu muži. „Říkal bratr Alfonso, že je to arcibiskupova vůle?“

Po chvíli bratr Janos vydechl: „Ne. Říkal, že náš lord arcibiskup je k našim nepřátelům příliš shovívavý, než aby na ně dovolil vztáhnout ruku.“

„Křivdil jsem mu,“ připustil McGee.

Rod se zamračil. „Vypadá to, že na bratru Janosovi zapracoval výhradně bratr Alfonso.“

„O tom není pochyb, lorde čaroději.“ Bratr Comsof zvedl hlavu a podíval se na něj. „Bratr Janos byl vždycky dobrý a laskavý muž, ale byl příliš pohroužený do svého studia a byl velice naivní.“

„Vždycky se snažil najít na každém jeho dobrou stránku, co?“ Rod ten syndrom znal. „Ale jestliže je tak laskavý, jak se mohl nechat vmanévrovat do vraždy?“

„Vždycky byl velice vroucí ve své víře,“ vysvětlil otec Boquilva. „Takové horlivosti se snadno zneužívá.“

Rod zašeptal McGeeovi do ucha: „Pokud by to pomohlo, můžeme bratra Alfonsa zajistit.“

Otec McGee se na něj překvapeně podíval a pak pomalu přikývl. „Ano, to by mohlo velice přispět k vyřešení našeho problému - pokud je bratr Alfonso skutečně takové zkažené jablko, jak se zdá.“

„Velice zkažené,“ ujistil ho Rod. „Vlastně jsem si docela jist, že se do kláštera dostal podvodem.“

„Podvodem?“ zeptal se bratr Boquilva. „Chceš říct, že nezaslechl volání Páně?“

„Ale ano, to určitě ano - ale byl to jiný pán, než kterého máš na mysli ty. Podváděl, když tvrdil že chce žít zbožným životem. Ve skutečnosti mu po celou dobu šlo jen o to, aby se vetřel do opatovy přízně a mohl Jeho lordstvem manipulovat.“

„Pak jsou sliby, které složil, falešné,“ řekl otec Boquilva.

„A tudíž nemají žádnou platnost.“ Rysy otce McGeeho opět ztuhly. „Ve skutečnosti je to Jidáš v kněžské sutaně.“

Rod se zachmuřeně podíval na spící mnichy. Po chvíli řekl. „Jak se sem vlastně dostal?“

Náhle se ozvalo třesnutí a uprostřed místnosti stál mladý rozzlobený muž.

Všichni mniši byli rázem na nohou, vzrušeně pokřikující jeden na druhého.

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

I Rod vyskočil a oněmělý úžasem vytřeštil oči. Ještě nikdy, ale opravdu nikdy, neviděl Tobyho rozhněvaného.

Konečně zase našel hlas. „Toby! Co si myslíš, že *děláš*?“

„Neboj se, lorde čaroději.“ Mladík se nevesele ušklíbl. „Už není třeba dělat si starosti, že pobouříme *tyto* mnichy!“

Otec Boquilva zrudl a odvrátil se.

Rod si toho všiml, zamračil se a obrátil se zpátky k Tobymu. „Nechceš mi říct, co se stalo?“

„Lidé Broma O'Berina přivedli čarodějníka, který pracoval s čarodějnickým mechem, lorde čaroději. Dělal z něj falešné obludy, kterými děsil vesničany.“

„Jistě, předpokládal jsem, že se něco takového děje.“ Rod pokrčil rameny. „Co tě na tom tak rozčílilo? Že pracoval pro arcibiskupa? Věděli jsme přece, že mniši používají čarodějníky.“

„Nikoliv, lorde čaroději - mniši *jsou* čarodějníci. Neboť tvá žena přečetla mysl toho darebáka a našla tam vzpomínku na to, jak mu arcibiskupův tajemník nařizuje, aby odešel do lesa a dělal to co dělal. A nejen jemu, ale i mnoha jiným a všichni byli mniši!“

Rod vytřeštil oči. „*Všichni*?“

Toby přikývl a chladně se podíval na otce Boquilvu.

„Tak moment,“ namítl Rod. „V klášteře nemůže být *hodně* esperů, aniž by se o tom ostatní mniši dozvěděli.“

Toby stále upíral oči na Boquilvu a čekal.

„Ale kdo tvrdí, že tam nějakí ostatní jsou, co?“ řekl Rod pomalu. Náhle pochopil. „Ty má svatá dobroto! Tady nejde o několik esperů v klášteře - ten klášter je plný esperů!“ Prudce se otočil k otci Boquilvovi. „*Je to tak*?“

Mnich se podíval na otce McGeeho. Otec generál sotva znatelně přikývl a Boquilva řekl: „Je to tak, lorde čaroději, a vždycky tomu tak bylo. Ale nemohl jsem ti to říct, protože jsme řádu přísahali, že to zachováme v tajnosti.“

„Můj Bože!“ Rod vytřeštil oči. „Není divu, že jste schopni po krátkém rozhovoru rozhodnout, kdo se hodí pro život v klášteře a kdo ne! Jestli mluvíte s esperem se dá poznat během prvních dvou sekund!“

„Ano, vždycky existují nějaké zpětnovazební efekty,“ připustil Boquilva.

„Zpětnovazební?“ řekl Rod. „Zvláštní výraz, pro prostého středověkého kněze!“ Obrátil se na McGeeho. „Co všechno nám tví lidé neřekli, otče?“

„Třeba to, že mniši udržují znalosti o technice?“ McGee přikývl. „Ano, lorde čaroději. Ale ve vědě a technologii se začínají vzdělávat teprve po poslední přísaze, poté co složí slib mlčenlivosti.“

„To je od nich hezké, že čekají tak dlouho! A mohu se zeptat, jak to víš ty? Moment, neříkej mi to - otec Al to zahrnul do své zprávy, že?“

„Ano. Ale neviděl důvod, proč by s tou informací měl zatěžovat tebe.“

„Hleďme, ten dobrák mě tím nechtěl zatěžovat! Prokaž mi laskavost, otče - od této chvíle už žádné šetření!“

„No dobře,“ odpověděl otec McGee klidně. „Alespoň ti bude jasné, jaká je situace, lorde čaroději.“

„Spoléhám, že to nikomu neprozradíš,“ řekl otec Boquilva.

Rod se podíval na Tobyho a pak zpátky na Boquilvu. „Existuje nějaký důvod, proč bych neměl?“

„Velice dobrý důvod, jak říkal otec Ricci, který založil naši kapitolu.“

„Původní utečenec z Terry?“ zeptal se Rod. „Jak *ten* si zachoval své vědomosti o technice?“

„Jeden jeho známý doporučil počítači, který vymazával vzpomínky kolonistů, aby nechal jeho mentální záznam netknutý.“

„Žádný Katodián by na takový podnik jinak nepřistoupil, lorde čaroději,“ řekl otec McGee tiše. „Koneckonců jsme přece řád kněžských techniků.“

„Mám tomu rozumět, že jeho postavení bylo výjimečné?“

„Určitě,“ řekl Boquilva. „Byl jediný kněz, který byl po ruce, když *Romantic Emigrés* opouštěli Terru, a středověká kolonie přece nějakého kněze potřebovala.“

Toby zamračeně vzhlédl.

„Ve svém poslání uspěl,“ pokračoval otec McGee. „Šířil ve společnosti křesťanské ideály a tím zmírňoval brutalitu středověké kultury.“

„Skvělé!“ vybuchl Rod. „Proč jste tedy neodstranili nějakou tu bídu, když už jste byli v tom? Neuzdravili pár nemocných? Nezabránili zbytečným úmrtím?“

„Dělali jsme to, když jsme mohli,“ odpověděl Boquilva tiše. „To proto naši mniši chodí mezi lidi - i ti, kteří žijí v klášteře. Zbavovali jsme lidi prokletí, kde jen to šlo - ale skutečně si myslíš, že by nás bylo víc, kdybychom veřejně vyjevili své moderní znalosti?“

Rod zaváhal. V každé společnosti je vždycky velice omezený počet lidí, kteří jsou ochotni podstoupit duševní dřinu spojenou se studiem medicínské vědy.

„A jsou prokletí, o kterých víme, ale nevíme, jak je odstranit,“ pokračoval Boquilva. „Otec Ricci byl inženýr, ne lékař. Přesto někteří bratři, kteří k tomu mají nadání, neustále pokračují ve výzkumu.“

Rod zvedl hlavu. „Ve výzkumu? Vy provádíte vědecký výzkum?“

„Samozřejmě, lorde čaroději,“ řekl McGee. „Každý katodián je povinen přispět svou trochou k rozšíření všeobecných znalostí.“

V Rodově mysli začaly zapadat dílky skládačky do sebe. „A... jaký výzkum asi bude provádět klášter plný esperů?“

„Odpověď znáš, lorde čaroději, jinak by ses neptal.“ McGee přikývl. „Ano. Většina katodiánů v klášteře vyvíjí nové psychotronické techniky.“

„V klášteře?“ opakoval Rod. „Takže vnitřní klášter je vlastně výzkumná laboratoř?“

„Byl bych ti docela zavázán, kdybys mi vysvětlil, jaký je v tom podle tebe rozdíl,“ opáčil McGee ironicky.

„Můj Bože!“ Rod měl před sebou náhle vizi rozpínavé teokracie pohlcující planety Terranské sféry jednu po druhé.

„Takže arcibiskup nepředstavuje jen hrozbu králi, on se může stát pohřebním zvonem demokracie všeho lidstva!“

„Ano, lorde čaroději.“ Otec McGee vážně přikývl. „To je také druhý důvod, proč jsem tady.“

„Až druhý?“ Rod se na něj upřeně podíval. „Ty si s pravdou příliš starostí neděláš, že ne?“

McGee pobouřeně zrudl.

Rod se zmateně zamračil. „Tak moment - ty to myslíš vážně! Neztratit jednu z kapitol řádu je pro tebe důležitější, než budoucnost demokracie!“

„Samozřejmě že je,“ přisvědčil McGee. „Možná ne mnohem důležitější, ale určitě má prioritu jedna.“

Rod náhle pochopil něco jiného a zbledl. „Ale... ale... to také znamená, že jste za posledních pět set let odebírali z genofondu Gramarye ty nejnadějnější espery!“

„Z toho nás obviňují už dávno,“ povzdechl si McGee, „ačkoliv dar, který máš na mysli, není obvykle výslovně zmiňován. V odpověď na to, lorde čaroději, se tě mohu pouze zeptat: kolik z našich bratrů by se podle tebe oženilo, i kdyby mohli?“

„Chceš říct, že nejsou schopni se zamilovat?“

„Možná, ale to ještě neznamená, že by byli dobrými manželi. Nejzbožnější lidé většinou nedokážou zajistit své rodině nejvyšší životní úroveň a kromě toho, nejdůležitější součástí jejich života je většinou jejich práce.“

„Chceš říct, že duchovní otcové nebývají nejlepšími otci?“ Rod se zamračil. „Ale chápu, jak to myslíš. V tomto případě je jejich práce to, co jim řekne arcibiskup.“

„V nastálé krizi ano.“

„Což znamená, že pokud chceme učinit přítrž strašení, musíme zastavit arcibiskupa. A přitom pro něj pracují nejzkušenější espeři planety! No to je tedy skvělé!“

Kapitola 18

Měsíční paprsky sklouzly po hromadě rezavého železného šrotu, který zdobil zeď kolem arcibiskupské zahrady, a osvětlily podsaditou a rozložitou postavu muže, který na ní pracoval a vytrhával chladné železo z kamene.

„Už jenom několik posledních kusů, Hrozný pane, a celá tato strana zdi bude čistá,“ zazpíval baryton z úkrytu poblíž hrušně.

„Nedobrou úrodu jsem tu sklídl,“ zabručel Brom O'Berin, když odtrhával poslední podkovu. „Ale teď ještě musím prozkoumat velice pečlivě stezku, Robine, protože i jediný přehlédnutý hřebík by mohl zle ublížit některému z mých elfů.“

Puk se zachvěl. „Lesní duchové necht' stojí při mně! To by byla jistá smrt!“

Ale Brom neodpověděl. Místo toho pečlivě prohlížel zeď, stopu po stopě. Nakonec spokojeně zavolal: „Teď je čistá, Robine. Pojď sem, podíváme se, co se nám podaří vyzvědět.“

Puk se jediným skokem přenesl na hřeben zdi a skryl se v břečťanu, zatímco Brom dal přednost úkrytu v koruně nejbližšího ovocného stromu. Tiše čekali, až měsíc vystoupí na své pouti po obloze výše, jen tu a tam si šeptem vyměnili nějaké to slovo mezi sebou nebo s některým z ostatních elfů, kteří se plížili kolem zdi nebo se ukrývali v květinách.

Nakonec se dveře v patě věže otevřely a elfí špehové ztuhli jako ohaři větrící kořist. Vyšel arcibiskup doprovázený bratrem Alfonsem. Zastavil se, aby vdechl vůni květin, pak si povzdechl pod tíhou odpovědnosti, která spočívala na jeho bedrech. „Ach! Oáza požehnaného klidu v tomto strastiplném světě!“

„To je pravda, můj pane! Ale strasti nikdy nevymizí - dá se s nimi jen bojovat.“

„Mlč, mé špatné svědomí,“ povzdechl si arcibiskup. „Copak si nemohu vychutnat alespoň malou bezstarostnou chvíli?“

„Jsi arcibiskup, můj pane?“

„Skoro bych byl rád, kdybych se mohl stát zase jen pouhým opatem,“ zabručel arcibiskup. „Ale máš pravdu jako obvykle. Která záležitost je tak důležitá, že vyžaduje mou neustálou pozornost?“

„Spousta záležitostí, můj pane, které všechny spolu souvisejí. *Jinými slovy*: teď, když jsme se odtrhli od Říma, můžeš se vypořádat také se *všemi* těmi nešvary, proti kterým jsi vždycky brojil.“

Ta představa způsobila, že arcibiskup rázem zapomněl na své okolí.

„Kázal jsi proti kupování odpustků,“ připomněl mu bratr Alfonso, „a proti půjčování peněz na úrok.“

„Ano,“ zamumlal arcibiskup. „Jak může Řím dovolovat, aby někdo vydělával na úkor svého bližního?“

„A celibát, můj pane. S tím už ses vypořádal. Slyšel jsem, že prostý lid je tvým postojem potěšen.“

Arcibiskup se při tajemnickově poznámce zarazil.

Bratr Alfonso se usmál. „Často jsi říkal, že mniši nemohou plně chápat břemeno manželství. Jak jsi sám trefně poznamenal, je-li kněz oddaný Bohu, měl by se sám přičinit o výchovu dalších Jeho dětí.“

„A tvrdíme-li oráči, že vychovávat děti je jeho povinnost, neměli bychom se tomu vyhýbat ani my,“ dodal arcibiskup. „Ano, vzpomínám si.“

Bratr Alfonso si přejel rukou přes ústa.

S večerním větrem k nim dolétla ozvěna zpěvu. Arcibiskup prudce vzhlédl. „Nešpory! A my přijdeme pozdě! Rychle, bratře Alfonso!“

„Hned, můj pane,“ zamumlal bratr Alfonso, ale zůstal stát na místě, dívaje se za arcibiskupem, který odspěchal dovnitř.

Pak zaklonil hlavu a smál se. Ne nahlas, ale dlouho. Pořád se ještě smál, když jeho nohy náhle vyletěly do výše a jeho smích se změnil ve vyděšený výkřik, který však trval pouhý okamžik, než ho silná rána do hlavy zbavila vědomí. Lupruchán se narovnal a potěžkal své kladivo. Z okolního houští vyrazili elfové a začali ležícího mnicha omotávat sáhy provazu.

„Dobrá práce, moji stateční,“ zahřímal Brom O'Berin. „Teď ho odneseme tam, kde nebude moci dále škodit.“

Elfi se sehnuli k ležícímu bratru Alfonsovi a v příštím okamžiku se zdálo, jako by jeho tělo dostalo několik tuctů malých nožiček. Obrátilo se o tři sta šedesát stupňů, pak se zaměřilo na velký starý kaštan, v jehož kořenech zela hluboká díra. Tělo zmizelo v jejím ústí a za ním tam skočil Puk a nakonec i Brom O'Berin. Ústí díry krátce nato přičiněním gnómů zase zmizelo a v arcibiskupské zahradě ozářené jen světlem měsíce znovu zavládl dokonalý klid a mír.

Vznešení rukojmí seděli kolem stolu ve své komnatě a tvářili se zachmuřeně. Byli rozděleni na skupiny - d'Auguste a roajalisté seděli na východní straně stolu, zatímco Ghibelli zabíral spolu s Marshallem, Guelphem a Glasgowem jeho západní stranu. Všichni upírali oči na hlavní vchod, lemovaný dvojitým špalírem zbrojnošů s kamennými tvářemi a píkami v pohotovostní poloze. V místnosti vládlo naprosté ticho.

Pak dovnitř vešel sir Maris a oznámil: „Mylordi, přichází král!“

Všichni povstali. Kázala jim to nejzákladnější zdvořilost - a Tuan nikdy *nevyžadoval*, aby před ním poklekali.

Král vešel v celém svém majestátu. Purpurový plášť zdobený hermelínem splýval z jeho širokých ramen a lemoval zlatý kabátec, na hlavě měl drahokamy zdobenou korunu, v levici zlaté žezlo, zatímco pravici měl položenou na jílcí svého meče. Zastavil se a pomalu přešel pohledem po shromážděných mužích. Pak řekl klidně: „Mylordi, vypukla válka.“

Víc nebylo řečeno jediné slovo, ale král vycítil jak silně je to zasáhlo z jejich napjatých postojů a rozšířených očí. Všichni věděli, že k tomu dojde, ale slyšet to z úst samotného krále bylo přece jen něco jiného. „Nenechám popravit nikoho, jehož jediným zločinem bude oddanost svému otci,“ řekl král, „přesto, že jste tady jako rukojmí. Pokud vaši rodiče dobudou tolik půdy, že mne přinutí ustoupit do Runnymede, pohrozím jim patrně vaší smrtí a budou-li neústupní, svou hrozbu splním. Ale osobně pochybuji, že k něčemu takovému bude muset dojít.“ Znovu pomalu přelétl pohledem tváře mužů před sebou a řekl: „Ale budu teď muset požádat každého z vás, aby odevzdal své zbraně do rukou mého senešala, tady a hned. Také vás

budu muset požádat, abyste nevycházeli ven z hradu, dokud se tento problém tak či onak nevyřeší.“

Po celou dobu, co mluvil, se jim díval zpříma do očí a jeho hlas byl klidný ale neústupný.

Měli na výběr? Bez ohledu na své city si všichni byli vědomi svých povinností vůči svým domům. Pokud bude král poražen, jejich otcové jim odpustí. Když král vyhraje, jejich domy zůstanou zachovány.

Kromě toho, někteří z nich s ním souhlasili.

D'Auguste šel příkladem jako vždy. Vykročil ke králi a poklekl před ním na jedno koleno. „Veličenstvo, jsem tvůj poddaný. Příkaz a já budu bojovat veškerou silou svého srdce i svých zbraní.“

Na okamžik zavládlo ticho, pak Tuan, s očima zvlhlýma dojetím, řekl: „Děkuji ti za tvou oddanost, můj vazale! Přijímám tvé služby a slibuji, že tě nikdy nepošlu proti tvé vlastní krvi!“

Předstoupil Chester a rovněž poklekl. „Veličenstvo, přijmi i mé!“

Po něm následovali Graz, Maggiore, Basingstoke a Llagolen.

„Děkuji vám,“ zamumlal Tuan. „Přijímám vaše služby.“

V místnosti zavládlo naprosté ticho.

Pak před králem poklekl Ghibelli. „Veličenstvo, jsem tvůj poddaný.“

A jeho kumpáni ho jeden po druhém následovali.

Mniši seděli na svých místech v refektáři, ale na každém stole svítila lampa, protože byla noc. Arcibiskup seděl na svém stupínku mezi dvěma velkými svícny - ale jeho stůl byl odstrčen stranou a na jeho místě stálo mohutné křeslo. Seděl v něm jako král na trůně, v celém svém majestátu - se zlatou kasulí a mitrou nedávno vyrobenou švadlenami z Redderingu, berlu opřenou v ohybu lokte - i ta byla nedávno vyrobena v Redderingu. Ale nejednalo se o slavnost. Arcibiskup se tvářil zachmuřeně.

Všichni mniši z kapituly zaujali svá místa v síni. Před arcibiskupem stál Hoban. Hlavu měl hrdě vztyčenou, ale ruce měl svázané za zády. V síni vládlo naprosté ticho, všechny oči byly upřeny na arcibiskupa a viníka před ním.

Otec Rigori vstal a zvolal: „Slyšte a poslouchejte! Bratr Alfonso zmizel z našeho středu! Po dva dny a dvě noci ho nikdo z nás neviděl! Kam se mohl podít?“

V síni znovu zavládlo ticho a všichni se dívali na Hobana. „Náš arcibiskup bude soudit!“ prohlásil Rigori. „Kdokoliv může podat nějaké svědectví, ať předstoupí!“

Nikdo se ani nepohnul.

Arcibiskup vzhlédl a řekl: „Byl jsem poslední, kdo ho té úterní noci po vyzvánění k nešporám viděl. Zůstal v zahradě, zatímco já spěchal do opatství. Ví o něm někdo něco po tomto okamžiku?“

Všichni mlčeli.

Arcibiskup se podíval vlevo a pokynul nejbližšímu mnichovi. „Bratře Moline.“

Bratr Molin vstal. Ruce se mu chvěly. „Byl jsem v tom týdnu nočním vrátným. Mezi nešporami a matutinou klášterní branou nikdo neprošel.“

Posadil se a arcibiskup se obrátil vpravo. „Bratře Santo?“

„Já byl vrátným ráno,“ řekl bratr Santo, když vstal. „Bratr Alfonso neprošel branou ani mezi ranní a polední pobožností.“

„Bratře Hillare?“

„Neprošel branou ani mezi nónou a nešporami.“

„Mohl přelézt zeď,“ řekl arcibiskup zachmuřeně, „ale pochybuji, že to udělal. Bratře Loessingu!“

Bratr Loessing povstal.

„Tys byl tento měsíc zahradníkem,“ řekl arcibiskup. „Pověz nám, co jsi našel, když jsi minulou středu přišel a své stanoviště.“

„Podkovy, hřebíky a ostatní staré železo bylo ze zdi odstraněno a naházeno do hnoje,“ odpověděl bratr Loessing. „Když jsem ráno přišel do zahrady, našel jsem tam v trávě vílí kruh.“

Síni zaznělo vzrušené mručení, přestože o tom už všichni mniši tak či onak věděli. Ale slyšet to od očitého svědka bylo přece jen něco docela jiného.

„Z toho můžeme usoudit, že do zahrady pronikli elfi,“ řekl arcibiskup vážně, naprosto ignoruje oficiální církevní stanovisko vůči nadpřirozeným bytostem. „Bratře Livy!“

Zvedl se vysoký hubený mnich a řekl: „Stál jsem té noci na stráži na zdi, jak mi náš pán arcibiskup přikázal. Náhodou jsem se podíval dolů do zahrady a uviděl jsem, jak bratr Alfonso padl na zem. Už se nezvedl, takže jsem běžel pro bratra Parkera. Ale když jsme se vrátili, zahrada už byla prázdná.“

Arcibiskup zaťal zuby. „Bratře Hasty!“

Bratr Hasty vstal. „Viděl jsem tohoto, postulanta, Hobana, jak stojí sehnutý s motykou na okraji pole, kde roste luční kvítí a všiml jsem si, že se jeho rty pohybují. Když jsem přišel k němu, uviděl jsem, že je kolem země rozkopaná, jako by ji přejel pluhem. Tehdy jsem tomu nepřikládal žádnou důležitost, ale teď...“ Nedořekl, místo toho rozhodil ruce ve výmluvném gestu.

„O tom nemůže být pochyb.“ Arcibiskup se podíval na Hobana. „Bratr Alfonso byl unesen a tohle je muž, který elfům prozradil, jak mohou ten čin uskutečnit. Pravděpodobně také odstranil naši ochranu z chladného železa na severním poli a ze zahradní zdi.“

„Já jsem železo z pole ani ze zdi neodstranil, mylorde,“ namítl Hoban.

„Ale s elfy jsi mluvil?“

Hoban zmlkl. Nakonec řekl: „Přišel jsem sem, abych se stal mnichem. Lhát nebudu.“

„Proč!“ zvolal arcibiskup. „Proč jsi zradil řád?“

„Protože jsem oddán svému pánu, lordu Tuanovi, králi Gramarye.“ Teď, když to bylo venku, Hobanovi se vrátila jeho stará odvaha. „Přišel jsem tady na jeho rozkaz, abych zjistil, který zlý duch tě vede ve tvém počínání.“

V místnosti zavládlo ohromené ticho.

„A zjistil jsem, že to byl bratr Alfonso, kdo tě ponoukal, aby ses vzepřel Římu,“ pokračoval Hoban. „Řekl jsem to elfům a pověděl jsem jim i o vašich procházkách v zahradě ohrazené chladným železem. Toto jsem skutečně udělal, ale nic víc!“

„To stačilo!“ vybuchl arcibiskup zuřivě. „Jak se vůbec opovažuješ mluvit o ponoukání! Jak si dovoluješ bránit se oddaností kacíři a zkažené církvi?“

„Ptal ses.“ Hobanův obličej byl nehybný. Snažil se skrývat strach, který doopravdy cítil. „A já jsem ti odpověděl po pravdě.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„A já teď nad tebou vynesu rozsudek!“ zvolal arcibiskup s tváří brunátnou vztekem. „Provinil ses zradou na svém arcibiskupovi a řádu! Napomáhal jsi zavraždění bratra mnicha!“ Divoce se rozhlédl po shromáždění. „Chce někdo něco říct na jeho obranu?“ Výraz v jeho obličeji k tomu příliš nevyzýval.

Přesto se pomalu zvedl Anho.

Arcibiskup vytřeštil oči, ale pak vyštěkl: „Mluv, bratře Anho!“

„Prosím...“ vydechl Anho, „žádám tě o milost pro mého rodného bratra a... přítele!“

„Rozmysli si dobře, co říkáš.“ Arcibiskupův hlas byl jako ledovec drtící pod sebou kameny v štěrku.

„Možná jednal hloupě,“ řekl Anho, který mezitím sebral odvahu, „možná se dopustil hříchu. Ale já z celého srdce věřím, že to co udělal, bylo správné!“

„Cože! Jak můžeš tohle říct?“

„Protože ho znám od narození,“ prohlásil Anho. „Jedl jsem s ním, pracoval jsem s ním, veselil jsem se s ním a s ním jsem i plakal. Znáám ho tak dobře, jak jen může znát jeden člověk druhého - a nikdy jsem u něj nenašel ani nejmenší kousek zla nebo klamu. Je to prostý, přímý a čestný muž, který neví nic o kněžském intrikánství a nemá pro ně sebemenší vloh. Věří, protože byl ve víře vychován.“

Arcibiskupovy oči plály hněvem, ale neříkal nic.

„A ještě je tu tohle,“ pokračoval Anho už klidnějším hlasem. „Moji učitelé mi vždycky říkali, že žádný smrtelník, který se chce nazývat božím člověkem, nesmí nikdy a za žádných okolností - kromě obrany vlastního života - vzít život jinému člověku.“

Arcibiskup zrudl, protože si uvědomil, že on sám byl jedním z těch učitelů, o kterých byla řeč. „No dobře,“ řekl. „Tvá řeč zachránila tvému bratrovi život. Bude potrestán pouze dvaceti ranami biče a od této chvíle bude přebývat sám v prázdné cele. K jídlu nedostane nic než chléb a k pití jen vodu. Ale ty už nebudeš mým dveřníkem a nebudeš zastávat ani žádnou jinou funkci, vyjma těch spojených s prací na poli!“

„Jsi milosrdný, můj pane.“ Anho se poklonil. Hlas se mu chvěl. „Milosrdný a shovívavý! A já ti za to děkuji z celého svého srdce!“

„Nedělej ze sebe blázna,“ odsekl arcibiskup a pokynul dvěma podsaditým mnichům, kteří stáli poblíž. „Odved'te toho chlapa a jeho bratra s ním! Zamkněte ho do naší nejtemnější cely ať už ho víckrát nevidím!“

Mniši beze slova sledovali, jak strážé odvádějí Hobana a Anha a nejedno srdce se při tom sevřelo soucitem.

Pak seděli mlčky, zatímco arcibiskup s hlavou skloněnou přemýšlel. Nakonec vzhlédl a zvolal: „No dobře. Nyní budete -“

„Mylorde arcibiskupe!“ Do síně přiběhl zadýchaný mnich.

Arcibiskup se prudce otočil. „Cože... bratře Lymane! Jak to, že ses vzdálil ze svého stanoviště u brány?“

Ale bratru Lymanovi v patách přicházel vážně se tvářící mladík ve vyšívaném kabátci a šarlatových nohavicích, nesoucí v ruce svitek.

Síni zaznělo vzrušené mumlání. Arcibiskup ztuhl. „Jak se sem ten člověk dostal?“

„Můj pane... myslel jsem... přál by sis...“

„Dovnitř neměl být nikdo vpuštěn!“ zahřímal arcibiskup, ale mladík promluvil klidným hlasem, který se nesl po celé síni. „Jsem herold Tuana a Kateřiny, vládců Gramarye, a přišel jsem tě předvolat ke slyšení u ctihodného Morrise McGeeho, otce generála řádu svatého Vidiconu z Katody.“

V síni zavládlo ohromené ticho.

Arcibiskup vytřeštil na kurýra oči. Pak natáhl ruku. „Dej to sem!“

Herold vykročil kupředu a položil mu svitek do dlaně. Arcibiskup zlomil pečeť, rozvinul pergamen a začal číst. Jeho obličej při tom ztrácel barvu. Pak si svitek položil třesoucím se rukama do klína a řekl: „Vidím tady insignii řádu vytlačenou do vosku pečeti - a přesto to musí být podvod! Otec generál sídlí na daleké, předaleké Teře a na Gramarye nikdy nebyl!“

„Přesto to byla jeho ruka, která mi pro tebe dala tento svitek,“ odpověděl herold.

„A tvůj jazyk mu předá mou odpověď! Prohlašuji ho za podvodníka, nastrčeného pšce na šachovnici nestydatého Tuana Loguira! Ne, pověz mu, že se s ním rád setkám - v čele svého vojska!“

Tuan a Kateřina stáli na věži tyčící se nad vstupní branou a pozorovali prostor mezi vnitřním a vnějším opevněním. Vládl tam chaos uvnitř pořádku. Muži posedávali před stany a leštili si zbraně, koně se vzpínali u jižní zdi, velitelé a rytíři přecházeli mezi jednotlivými skupinkami, odlišující se barvami uniforem.

„Alespoň že tvé výzvy uposlechli všichni tví vlastní vazalové,“ řekla Kateřina.

Tuan přikývl. „Jsou to stateční a poctiví muži a jejich oddanost mne hřeje u srdce. A naše hradní garda odvedla také skvělou práci: pouhý den a všichni odvedenci se považují za vojáky jediné armády.“

„Ve tvé gardě není jediný voják, který by se ihned nemohl stát hejtmanem, můj pane.“

„To je pravda.“ Tuan se usmál. „Ale neříkej jim to, prosím tě. Patří ke královské gardě, už to je pro ně dost velká čest.“

Dovnitř vešel sir Maris a uklonil se. „Vrátili se poslové, Vaše Veličenstva.“

Tuanův úsměv se rázem rozplynul. Z celé jeho tváře čišelo napětí. „Jejich hlášení?“

„Di Medici, Stuart, Marshall a Borgia opustili své hrady, jak nám oznámili i naši špehové. Není pochyb, že se připojili k arcibiskupovi.“

„Nikdy jsme neměli důvod pochybovat o našich agentech v Ruddigore. A ostatní?“

„Ruddigore nám poslal zprávu, že jeho vojska obsadila Despardskou pláň mezi Skalnatým pohořím a Dukátovou řekou. Arcibiskup s vévodou Medicejským neudeří na Runnymede beze ztrát. Ale prosí tě jako svého lenního pána, abys přispěchal co nejdříve. Jinak by ho nepřítel mohl obklíčit.“

„Tak se i stane,“ odpověděl Tuan slavnostně. „Co můj otec?“

„Ctěný lord Loguire už vyjel do pole a pochoduje Durandským průsmykem aby se spojil s Ruddigorem.“

„Jaké štěstí, že mám takového otce!“ zvolal Tuan a Kateřina mu mlčky stiskla ruku. „A ostatní?“

„Všichni poslali zprávu, že se dali na pochod, Veličenstvo. Už svolali a vystrojili své muže, ale čekají na tvé instrukce.“

„Za tím je víc, než jen touha po povýšení a odměnách,“ řekla Kateřina a v očích se jí zablesklo. „To nejsou žádní mizerní patolízalové, ale muži, kteří jsou plně hodni naší vlády!“

Tuan přikývl a ušklíbl se. „Pokud se nepletu, spočítali si, že se jim povede lépe s námi než bez nás. Možná, že minulé roky nebyly tak docela promarněny. Rozešli posly, můj dobrý sire Marisi! Vzkaz všem mým vazalům, jak jsem potěšen a oznam jim, aby se ke mně připojili na Despardské pláni! Odtamtud vyrazíme společně proti opatovi!“

S Hobanovou rukou kolem krku vklopýtal Anho do temné cely. Pouze světlo hvězd osvětlovalo jejich příští příbytek, stěží čtyři stopy široký a deset dlouhý, s jediným úzkým okénkem na protější zdi, ale Anho vedl svého bratra od bičování naprosto temnou chodbou a jeho oči už si přivykly natolik, že úzkou pryčnu viděl docela dobře. Když se na ni svého bratra pokoušel uložit, zavrával a Hoban mu vyklouzl. Z jeho sevřených úst se ozvalo zasténání.

„Promiň, promiň!“ Slzy se Anhovi koulely po tvářích, když poklekal vedle pryčny. Pak z rukávu vytáhl malou dózičku. „Nechtěl jsem tě upustit, bratře!“

„To já tě musím poprosit o odpuštění za to, že jsem tak bezohledně zmařil tvou kariéru,“ vydechl Hoban.

„Co tím myslíš - funkci dveřníka?“ Anho zavrtěl hlavou. „Co na tom záleží. Přišel jsem sem, abych se stal farním knězem, bratře, ne mnichem. To arcibiskup - tehdy ještě opat - mne přemluvil, abych zůstal ve vnitřním klášteře. Nebyl jsem tím o nic víc nadšený než ostatní mniši. Mysleli si, že mezi ně nezapadám, a já s nimi souhlasil. Teď ale zatni zuby, bratře, protože náš lékárník byl tak milosrdný, že mi pro tebe dal hojivou mast. Ach, bratře! Ten mnich, který tě bičoval, byl jako vzteklé zvíře!“

„Dělal jen to, co mu přikázali, bratře. Byl věrný svému pánovi stejně jako já,“ vydechl Hoban. „Ne, těžko si mohu stěžovat... ouuu!“

„Upozorňoval jsem tě, že to bude bolet,“ řekl Anho se slzami v očích. „Ale za chvíli by to mělo přestat... Ach, můj Bože!“ Zvrátil hlavu a zadíval se směrem k nebi. „Děkuji ti za všechno co jsem, za

život svého bratra! Každý den, po celý zbytek svého života, se k Tobě budu modlit růženec, abych Ti poděkoval!“

„To byla nemilosrdná přísaha,“ zamumlal Hoban. „Nejsem si jist, jestli bych pro tebe dokázal udělat totéž.“

„Ach, ty blázne!“ zvolal jeho bratr podrážděně. „Copak nevíš, že ze všech přátel, kterými nás Bůh obdaří, jsou ti rodní nejcennější? Řekl jsem 'blázne' a myslel jsem 'blázne', protože ses odvážil konat proti našemu svatému řádu a našemu nejmilosrdnějšímu arcibiskupovi!“

„Já vím, že jsi kvůli mně vzal na sebe břemeno na celý zbytek svých dní,“ odpověděl Hoban sípavě, „ale bál jsem se, že bys mohl být chycen mezi arcibiskupem a těmi mnichy, kteří chtějí zůstat loajální Římu. Bohužel, nakonec jsem způsobil, že se nad tebou sklapla právě ta past, které jsem se obával!“

„Cože, chceš kárat sám sebe, že jsi udělal to, co jsi považoval za správné? Ach, jak jsi pošetilý! Ano, věřím ti, že tě sem přivedla starost o mne stejně jako tvá oddanost králi! Ale co jsi pak udělal špatně? Nebo jsi sem snad přišel jen z touhy po dobrodružství?“

Hoban chvíli mlčky přemýšlel a pak odpověděl. „Ne, přišel jsem sem pro svou víru, bratře. A udělal bych to znovu, kdyby to bylo třeba a neohrozil bych tím sebe - protože já skutečně věřím v Svatou stolicí a římskokatolickou církev, třebaže mnozí tvrdí, že to jsou pouhé dětinské žvásty. Pokud ano, pak jsem asi stále ještě dítě. A stejně horlivě věřím i v Jejich Veličenstva.“

„Pak už konečně přestaň s tím hloupým sebeobviňováním! Neublížil jsi mi úmyslně a veškerou bolest sis protrpěl ty sám! Kéž bych ji s tebou mohl sdílet! Jak vypadá místo, na kterém se právě nacházíme, neznamená nic proti tvé duši - a já jsem přesvědčen, že pokud tady byl spáchán nějaký hřích, byl to nanejvýš hřích lehký. Co záleží na mé kariéře v řádu?“

„Pokud tomu skutečně věříš,“ odpověděl Hoban a hořce se usmál, „jsi buďto ten nejpolitovanihodnější mnich nebo ten nejsvatější.“

„Pravděpodobně spíše nejpolitovanihodnější - ale docela se spokojím s tím, že jsem dobrý bratr.“

Kapitola 19

„Tamhle přijíždí Romanov!“

Rod se podíval směrem, kterým ukazovala Tuanova ruka. Zpoza ohybu řeky se vynořil další prám naložený muži a koňmi.

„Kdysi byl tvým nepřítelem.“ Rod se usmál. „Je příjemné vidět jak ti přijíždí na pomoc, nemám pravdu?“

„Svatou pravdu!“ Tuan se odvrátil a se šťastným povzdechnutím se zadíval na planinu. „Ti všichni byli kdysi mými nepřáteli, s výjimkou mého otce! Když ještě Kateřina vládla sama, bránili jsme ji proti jejich společnému útoku - ty, já a naši spojenci.“ Jeho obličej se zachmuřil. „Ale někteří z nich stále stojí proti mně.“

„Je tu alespoň naděje, že nová generace nebude, Vaše Veličenstvo. Člověk nikdy neví - třeba se ti ještě podaří tuhle zemi sjednotit.“

„Ne, pokud se budeš tak mizerně přetvařovat,“ popíchl Tuana Brom. „Na někoho, kdo hledí vstříc nadcházejícímu boji s tak zachmuřeným obličejem jako ty, jsi příliš šťastný, že jsi zase na bojišti!“

Tuan se zašklebil, narovnal se a vypjal prsa. „S chomoutem na krku jsem se nikdy necítil příliš dobře! A moje svědomí je docela klidné, protože vím, že jsem pro zachování míru udělal vše, co bylo v lidských silách.“

„Možná až příliš,“ odpověděl Rod. „Co kdybychom si stříhli takový malý útok ze zálohy ještě *před tím*, než arcibiskup shromáždí svá vojska?“ Všiml si, jak ostatní zbledli, a zvedl ruku, aby zarazil případné námitky. „Ne, ne, nic neříkejte - to by nebylo čestné.“

„Musím říct, že tohle stanovisko má svou hodnotu, lorde čaroději,“ řekl McGee. „Zejména ve středověké společnosti.“

„No dobře, přiznávám, příliš nám nepomohlo, že jsme z kláštera unesli mistra loutkáře, co? Přestože je bratr Alfonso ze hry, arcibiskup *pořád* bubnuje do války.“

Tuan přikývl. „Možná to bylo pošetilé, ale doufal jsem, že když začne uvažovat sám, pochopí, jakou dělá chybu a pokusí se s námi dohodnout.“

„Ano, je to zvláštní.“ Brom se zašklebil. „Jeden by myslel, že teď, když je jeho ďábel pokušitel pryč, začne naslouchat svému srdci a svědomí.“

„Možná že *naslouchá* svému srdci - a kdo říká, že má nějaké svědomí?“

McGee ho objal jednou rukou kolem ramen. „Milosrdenství, lorde čaroději, trochu milosrdenství.“

„Hej, nemůžu být pro změnu realista?“

Proč s tím začínat až teď? zazněl mu za uchem Fessův hlas.

Rod se zamračil. „Tyhle hory mají divnou ozvěnu. Samozřejmě je možné, že mylord arcibiskup měl ještě nějakého náhradního pokušitele. Nemohli bychom se na to bratra Alfonsa zeptat?“

„Ne, pokud ho nechceš probudit,“ zahřímal Brom, „což bych nedoporučoval.“

„Hm. Teď je *doopravdy* mimo hru, co?“

„Leží na břiše,“ ujistil ho Brom, „a spinká jako batole - a po celou dobu u něj někdo sedí, abychom měli jistotu, že bude spát dál.“

Rod přikývl. „A nemohl bys mu zařídit nějakou tu noční mŕvu?“

Arcibiskup vešel ráznými kroky do své pracovny a rozhlédl se. Jeho vzrušení muselo být patrné každému, kdo ho uviděl.

Jeden z jeho pohledů padl i na lady Mayrose, která si četla u stolu. Hlavu měla sehnutou nad knihou a světlo proudící dovnitř oknem jí kolem ní vytvářelo z jejích zlatých vlasů svatozář. Arcibiskup se zastavil, ochromen na okamžik její krásou a nezemským klidem, který jako by kolem sebe šířila. Dívka vzhlédla a obdařila ho zářivým úsměvem, pak si všimla výrazu v jeho tváři a zbledla. „Mylorde arcibiskupe! Nemyslela jsem si, že ti bude vadit, když -“

„Ne, ne!“ Arcibiskup přešel její domněnku mávnutím ruky. „Jsem rád, že tě vidím, mylady!“

Dívka se trochu uvolnila. „Tak co tě tedy trápí, můj pane?“

„Hm, to jen hlášení od našich... 'zvědové' se jim myslím říká. Muži, kteří vyzvídají v nepřátelských řadách.“ Odvrátil se a zamnul si ruce. „Ouvej! Nemyslel jsem si, že král proti nám shromáždí tolik vojsk!“

Mayrosiny oči se za jeho zády zúžily.

„Rozdrtí naše ubohé vojsko, smetou nás z povrchu země! A i kdybychom odolali, budou to hotová jatka! Ach, dobrotivý Bože!“ Ukryl si tvář v dlaních. „Je cesta, kterou jsem se vydal, skutečně ta správná? Stojí autonomie gramaryjské církve skutečně za tolik prolité krve?“

„Můj pane!“ zvolala lady. „Děsí mne, že o tom vůbec můžeš pochybovat!“

Arcibiskup se na ni překvapeně podíval.

„Když proti tobě král vytáhl s tak velkou vojenskou silou?“ pokračovala lady Mayrose rychle. „Jak si vůbec můžeš myslet, že bys na tomto boji nesl vinu ty? To proto, že králova vláda je tak bezbožná, dojde k tomu masakru! A jen si pomysli!“ Uchopila jeho ruce do svých. „Tato bitva bude koncem všech válek! Až před tebou král poklekne a uzná vládu Boží, přestanou jednou provždy všechny války a krveprolévání!“

„Ale co když...“ Arcibiskup ztěžka polkl. „Co když bude král zabit?“

„Pak budeš vládnout ty! Lordi jsou s tím už srozuměni, ne? Kdo jiný by měl vládnout, když ne církev?“

Arcibiskup chvíli mlčky přemítal, pak se mu v oku zalesklo.

Lady Mayrose si toho všimla a pokračovala: „Je to tvá povinnost vůči lidu, pokračovat ve svém svatém a spravedlivém dílu! Ne, především je to tvá povinnost vůči Bohu, být rozhodný, statečný a neúprosný!“ Nechala svému hněvu volný průchod neboť věděla, jak jí sluší, když se vzteká. „Směj se opovržení mocných! Ty zvítězíš, ty musíš zvítězit, protože ty jsi hlas Boží v tomto království!“

„A ty jsi moje odvaha,“ vydechl arcibiskup. Pevně jí stiskl ruce a zadíval se jí přímo do očí. „Ano, bude to tak, jak říkáš. Půjdemě stále vpřed a zvítězíme! A až bude vláda Boží slavit svůj triumf, všechen lid Gramarye bude po tisíce let žehnat tvému jménu!“

Dívka se zarděla a sklopila oči (uměla to tak dobře!). „Dodám-li sílu tvým pažím, můj pane, nestarám se o mínění lidu.“

„Ale já musím.“

V tom, jak to řekl, bylo něco, co ji přinutilo znovu vzhlednout. Srdce se jí divoce rozbušilo v hrudi, když uviděla jeho smrtelně vážný výraz. „Musím ti povědět o nejnovějším nařízení, které jsem vyhlásil,“ řekl příškrceným hlasem. „Jelikož tyranie Říma byla tady na Gramarye svržena, nemusíme už dodržovat jejich zásady, které se nám tak dlouho zdály absurdní! Lidé *nesmějí* vyžadovat úroky z peněz, které půjčí, lidé *nesmějí* dávat dary církvi očekávající, že za to stráví méně let v očištění - a duchovní mohou vstupovat do svazků manželských!“

Lady Mayrose vstala. Už o tom věděla, přesto teď, když to slyšela z jeho úst, byla ochromena naplněním svých snah.

„Neexistuje nejmenší důvod, proč by se kněží nemohli ženit a vychovávat děti,“ pokračoval arcibiskup. „A v našem řádu svatého Vidiconu ze všech nejméně. Napsal jsem to a nechal jsem to vyhlásit!“

Když to dořekl, zahleděl se jí mlčky do očí a ona cítila, že se jí v příštím okamžiku buďto rozskočí srdce, nebo alespoň omdlí.

Pak řekl: „Provdáš se za mne? Staneš se mou ženou?“

Tuan vdechl svěží ranní vzduch a zadíval se k vycházejícímu slunci. „Alespoň budeme mít na bitvu hezky, lorde čaroději.“

„Ano, a výjimečně se nám podařilo udělat si výlet bez rodin,“ odpověděl Rod.

Na druhé straně pláně udusávala nepřátelská armáda ohně a strhávala stany. „Připravují se na boj,“ poznamenal Tuan. „Jak jsou daleko naši muži, lorde kancléři?“

„Všechna výstroj je uložena. Teď právě dostávají své přiděly kořalky,“ odpověděl Brom. „Bojová linie už se formuje, Veličenstvo.“

„To je skutečně fascinující,“ řekl McGee, rozhlížeje se vzrušeně kolem. „Ještě nikdy jsem neviděl rytířskou bitvu!“

„Dá-li Bůh, neuvidíš ji ani dnes, otče,“ řekl Tuan a pak zavolal: „Hej! Sire Marisi!“

Senešal přijel blíž. „Veličenstvo?“

„Vezmi si bílou vlajku a vyjed' s ní na znamení naší ochoty vyjednávat. Pokud se za jejich stranu dostaví vévoda Medicejský a arcibiskup, já a lord čaroděj se s nimi setkáme.“

„Jak si přeješ, Veličenstvo,“ povzdechl si sir Maris, „ale nemá to význam.“ Pak obrátil svého koně a rozjel se splnit rozkaz.

„Mohu jít také?“ zeptal se McGee váhavě. „Pokud s sebou budou mít duchovního, měli byste ho mít i vy.“

„Je mi líto, otče. Jako místní polní zástupce Společnosti pro odstraňování rašícího totalismu musím trvat na obecné platných zásadách prevence kulturní kontaminace.“

„Jako že by se neměli dozvědět, že jsem z Terry? Pokud vím, dařilo se otci Uwellovi tajit svůj původ poměrně úspěšně.“

„To ano. Zasáhl až na poslední chvíli. A i pak prozradil kdo je jen lordu opatovi.“ Rod zavrtěl hlavou. „Musíme místní nechat, aby si své spory řešili sami, otče, jinak z nás dostanou národní komplex méněcennosti.“

„Když už o tom mluvíš,“ odpověděl otec McGee s poťouchlým úsměvem, „netýká se to náhodou i tebe?“

Rod chtěl už už odpovědět, ale pak si uvědomil, že se chytil do pasti své vlastní logiky. „To není totéž, otče. Já jsem tady doma.“

„Pak jsi jediný místní obyvatel, který se narodil a vyrostl na velice, velice vzdáleném asteroidu. Ale no tak, lorde čaroději - jakým právem si osobuješ místní občanství?“

„Mám tady ženu a čtyři děti, všechny zdejší,“ odsekl Rod. „Na to nezapomínej, otče, ano?“

A vyjel do boje, zatímco v jeho mysli doznívala jeho vlastní formulace. Bylo v tom snad něco pravdy, kterou se podvědomě pokoušel nevidět?

Za těchto okolností byli vévoda a arcibiskup vítaným vyrušením, přestože šlechtic měl ve tváři pomstychtivý škodolibý úsměv. Rod se zamračil a tiše řekl: „Početně převyšujeme vojska Di Mediciho v poměru tři ku dvěma, Fessi, a dobrá čtvrtina jeho mužů jsou mniši. Můžeš mi říct, proč se tedy tváří tak spokojeně?“

„Možná myslí na arcibiskupovy čarodějné síly, Rode. Není důvod, proč by teď měli omezit výrobu strašidel.“

Fessova odpověď Rodem na okamžik otrásla tak silně, až se mu srdce sevřelo. Pak si vzpomněl na Tobyho a Královský coven. *Velký čaroděj volá malého! Gallowglass volá Tobyho! Ozvi se, Toby!*

Nastražil smysly, ponechávaje na Fessovi, aby se staral o směr jízdy, a za chvíli skutečně zachytil Tobyho odpověď. *Poslouchám, lorde čaroději.*

Díky Bohu! Pošli nám sem na Despardskou pláň pár lidí, ano? Arcibiskup má v úmyslu tahat králíky z klobouku a my potřebujeme někoho, kdo by mu je tam nacpal zase zpátky!

Vlastně už jsme tady, lorde čaroději. Doporučila nám to tvá žena. Ale doma jsme nechali dostatečné hlídky.

„Zase je o krok přede mnou, Fessi,“ postěžoval si Rod rozmrzele. Pak se zašklebil. „Hej! To je ale ženská!“

„Dospíváš, Rode,“ poznamenal robot.

„Jo. Jednoho dne možná budu dost velký i na ni.“ *Díky, Toby. Buďte připravení, ano? A požádej Gwen, aby raději zavolala někoho k dětem.*

Jak si přeješ, lorde čaroději.

Pak Fess zastavil a pět stop od Roda stáli vévoda s arcibiskupem; na taktiku už nezbyval čas. Rod se uklonil: „Vaše Milosti.“

„Lorde čaroději,“ odpověděl arcibiskup neutrálním tónem.

Rod si prohlédl blyštící se arcibiskupovo plátové brnění. „Když dovolíš, mylorde, k tomuto oděvu se mitra příliš nehodí.“

Arcibiskup zrudl. „Copak je tak neobvyklé, aby se duchovní bránil?“

„Spíš je nečekané, aby se pohyboval v bojové linii. A neměl bys mít spíše berlu?“

Arcibiskup potěžkal svůj palcát a zamračil se. „Nepochybuji, že tohle mi dnes poslouží lépe.“

„Podivná insignie, když dovolíš.“

„Nedovolím.“ Arcibiskupův obličej potemněl. „Ty víš, lorde čaroději, že náš Pán řekl pouze: 'Kdo s mečem zachází, ten jím i schází.' I kdybych jeho slova rozšířil na všechny sečné a bodné zbraně, stále ještě dost jiných zbývá pro muže kléru.“

Rod se zhluboka nadechl. Úmyslně pominul urážlivý tón arcibiskupovy odpovědi a nechal si pro sebe i poznámku na téma duch versus litera zákona. Tuan toho využil a chopil se slova.

„Nechtěl bych náš spor řešit zbraněmi, mylorde, protože nám oběma jde v první řadě o dobro našeho lidu. Neexistuje žádný způsob, jak by mohl mír zůstat zachován?“

„Chceš snad začít fňukat?“ ušklíbl se Di Medici. „Tohle bych si o tobě nikdy nepomyslel, Tuane Loguire.“

Král zrudl a obrátil se na vévodu. „Není hanba pokoušet se jednat podle božích příkazů, mylorde, a chtít se vyhnout zabíjení svých bližních.“ Pak se otočil zpátky k arcibiskupovi. „Nezůstává pro mír otevřena skutečně žádná cesta?“

„Jistěže ano,“ odpověděl arcibiskup bez jediného mrknutí. „Stačí, když odvoláš své kacířství a podřídíš se církvi Gramarye.“

Tuan smutně zavrtěl hlavou. „To nemohu udělat, mylorde. Dopustil bych se těžkého hříchu, kdybych opustil církev římskokatolickou z prospěchářství.“

„Přesto jsi z prospěchářství odmítl nechat se vést mnou!“ Arcibiskupovi se zablesklo v očích. „Ano, musím se k tobě chovat jako k zrádci pravé víry!“

Rod se zamračil. Tohle mu vůbec nebylo podobné. Co to bylo za monstrum, které ho zapletlo do sítí svého vlivu? Nebo existoval nějaký prostší důvod? „Člověk by mohl myslet na prospěchářství i při zvažování tvého postoje, mylorde. Slyšel jsem, že farní kněží vyhlásili tvé rozhodnutí, že se duchovní mohou ženit.“

„Řím se v této věci od počátku mylil!“

„A hned nato přijde zpráva, že ses zasnoubil s lady Mayrose Redderingovou,“ pokračoval Rod zamyšleně. „Člověk by se skutečně mohl zamýšlet nad tvými pohnutkami, mylorde, a dokonce by ho mohlo napadnout, že jsi dovolil duchovním vstupovat do svazku manželského jen proto, abys ukojil svou vlastní vášň.“

„Lorde čaroději!“ zasyčel Tuan a arcibiskup zbledl.

Než však mohl promluvit, Rod svou urážku dokončil. „A pokud tvá rozhodnutí slouží jen jako ospravedlnění tvých osobních zálib, pak je celé to odloučení od římskokatolické církve jen obrovské pokrytectví.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„Dost!“ zařval arcibiskup. Obrátil svého koně a křikl přes rameno. „Dokážu ti správnost svého rozhodnutí svou ocelí! Dávej si pozor!“

Vévoda sledoval jeho odjezd s pobaveným úsměvem, potom se otočil a výsměšně se Tuanovi uklonil. „Skvělý mírový proslov, mylorde.“ Pak se obrátil na Roda. „Lehko se ti uráží muže, kterému chybí zkušenost v bránění své cti, lorde čaroději. Rád se stanu jeho zastáncem. Je libo utkat se se mnou v souboji před zraky těchto vojsk?“

„Hned, jak bude jednání u konce,“ odpověděl Rod bez zaváhání. „Ty budeš v čele útoku a já ti vyjedu vstříc.“

Vévoda zvedl v radostném překvapení obočí, pak se s širokým úsměvem uklonil, pobídl svého koně a odcválal ke své armádě.

Tuan se s tváří zachmuřenou rozjel ke svým rytířům. „Čeho si myslíš, že jsi dosáhl, lorde čaroději?“

„Nějakého osudového omylu na jejich straně, doufám, Vaše Veličenstvo. Rozzuřený generál nepřemýšlí příliš logicky.“

Tuan se na něj překvapeně podíval a pak pomalu přikývl. „Mohl jsem vědět, že k tomu máš nějaký důvod. Ale je mi líto, že jsme promarnili příležitost k uzavření míru.“

„Ano, ale udělali jsme, co se dalo. Tvé svědomí je teď čisté - takže ti nic nebrání vychutnat si boj!“

Tuan na něj vytřeštil oči a pak se zašklebil. „No, musím přiznat, že nemám nic proti troše vzrušení.“ Obrátil se ke svým mužům, hlavu vysoko vztyčenou a oči planoucí. „Pojď, lorde čaroději! Musíme-li bojovat, bojujme dobře!“ Pobídl svého koně a vyrazil ke středu linie.

Rod ho následoval. *No dobře, pomyslel si. Tak tedy do toho! Alespoň už nic nezhorším!*

Pokus se dosáhnout vítězství tak rychle, jak jen to bude možné, Rode, odpověděl Fess. *Čím kratší je bitva, tím méně mrtvých.*

Rod se zařadil mezi krále, který vykřikoval rozkazy na své posly, a otce McGeeho, který si ho popuzeně změřil.

„Tak už chápeš, že si místní své spory sami uspokojivým způsobem nevyřeší?“

„Ano, zatraceně!“ odsekl Rod. „Ehm... omlouvám se, otče.“

„Z toho si nic nedělej. Kdyby to bylo možné, také bych se pokusil vyřešit to sám.“ McGee se obrátil k vzbouřecké bojové linii. „Vlastně myslím, že se o to pokusím... *Hou!*“ Vrazil svému koni paty do slabin a rozjel se do prostoru mezi vojsky.

„Co to - Okamžitě se *vrat!*“ Rod si zakryl obličej dlaní a zaúpěl.

„Co to otec generál dělá?“ zeptal se Tuan užasle. „Copak přišel o rozum?“

„Ne, Vaše Veličenstvo - jenom se naštvál.“

„Ty bezbožný odpadlíku!“ ječel otec McGee v plném trysku. „Ty prokletý Jidáší!“

Arcibiskup se prudce otočil a vytřeštil oči. Potom uviděl mnišskou kutnu a zbledl.

Stranou na blízkém vršku zbledla i lady Mayrose. Okamžitě pobídla svého oře a rozjela se dolů na bojiště, křičíc: „Ustupte mi z cesty! Nechte mě projet! Musím k němu, jinak je všechno ztraceno!“

Čekající jednotky se před ní z čirého překvapení rozestoupily.

Arcibiskup zalpal po dechu.

„To si necháš spílat od kdejakého mnicha?“ zeptal se vévoda Medicejský. „Ale no tak, mylorde, takhle by ti tvá autorita dlouho nevydržela! Musíš ho ztrestat!“

Arcibiskup zaťal zuby a rozjel se vstříc McGeemu. „Zrádný knězi, vzpamatuj se! Kdo jsi, že se odvažuješ kárat svého arcibiskupa?“

„Ty víš až moc dobře, kdo jsem!“ zařval McGee vztekle. „Jsem Morris McGee, otec generál řádu svatého Vidiconu z Katody! Poklekni před svým nadřízeným, nehodný preláte!“

Jeho hlas se nastalým tichem nesl velice dobře - k oběma vojskům. Každý muž, ať už rytíř nebo kmán, na to hleděl s ústy dokořán.

„On to udělal!“ zvolal Tuan. „On dokázal, že všichni pochopili svévolnost arcibiskupovy odluhy!“

Ale arcibiskup se nevzdal. „Ty jsi podvodník, vydáváš se za někoho, kdo nejsi! Pravděpodobně nejsi ani kněz! Nikdo na Gramarye otce generála nikdy neviděl. Nikdy nás nenavštívil!“

„Ale teď ano!“ McGee vymrštil ruku arcibiskupovi před nose
a prsteníček se mu zaleskl v paprscích slunce. „Tady je můj prsten, má
pečeť!“

Jen arcibiskup mohl vidět tenký měděný kroužek se zasazeným
integrovaným obvodem, ale rytířům v předních řadách obou armád
neuniklo, jak se mu z obličeje vytratila všechna krev. „To je on,“
zašeptal. „Prsten, který vyrobil sám svatý Vidicon! Často jsem jeho
otisk vídal v knihách a na naší pečeti!“

Královi muži nevěděli, co se děje, ale pomalu se jich začal
zmocňovat dojem, že se věci vyvíjejí dobře. Rozjásali se.

Jejich pokřik se odrazil od uší vévody Medicejského jako
umíráček nad jeho ztraceným vítězstvím. Zoufale se rozhlédl kolem
sebe, pomýšleje na to, že náhlý útok by ještě mohl situaci zvrátit, ale
uviděl pochyby ve tvářích svých vojáků a pochopil, že by se královým
mužům vzdali. Jako ke své poslední naději se obrátil k četě mnichů.
„Vzhůru, mužové kléru! Váš pán je obklíčen! Následujte mne,
přispěcháme mu na pomoc!“

Mniši se podívali jeden na druhého, pak na dva duchovní
uprostřed bitevního pole. Nikdo se nepohnul z místa.

„Nechám narazit na kůl každého, kdo okamžitě nevyrazí!“ zařval
Di Medici a jeho meč vyjel se zasvištěním z pochvy.

Mniši na něj zděšeně pohlédli. Pak otec Rigori pomalu vykročil
a ostatní ho jeden po druhém následovali. Lady Mayrose projela
kolem nich a zastavila po arcibiskupově boku. „Nezapomínej na
všechny nepravosti, které římskokatolická církev napáchala! Na
mravní zkaženost, kterou papež dovolil!“

„Svatý otec nemůže plnění přikázání *vynucovat*,“ zařval otec
McGee v odpověď, „protože Ježíš řekl: 'Dej císaři, co jest císařovo!'“

„Papež dovoluje lichvářství!“

„Církev nikdy neschvalovala víc než jen mírný úrok!“ namítl
McGee.

„Prodává odpustky!“

„Svatý otec řekl, že jen modlitbami a poctivou prací - vírou,
nadějí a milosrdenstvím - se člověk dostane do nebe!“

Vedle McGeeho se na vzpínajícím se koni zastavil Di Medici. Otec generál mu věnoval jediný roztržitý pohled a obrátil se zpátky na arcibiskupa.

„Za mnou, rytíři!“ zvolal vévoda Medicejský divoce, „za mnou, mylordi Florenzo a Perdito! Naučte ty vyholené hlavy, rozneste je na kopytech!“

„Zmlkni!“ vyštěkli oba duchovní a hrabata v obou bojových řadách na to odpověděla jen rozpačitými pohledy.

„Neplet' se mezi první stav!“ zařval arcibiskup rudý hněvem. „Duchovní záležitosti jsou mimo tvé chápání!“ Di Medici se na něj dlouze zadíval, pak přikývl a obrátil svého koně - a arcibiskup si uvědomil, že bez ohledu na to, jak dopadne dnešní bitva, vévodu Medicejského ztratil navždy.

Pokusil se zachránit alespoň to, co zbývalo. „Řím nedbá o Gramarye a vydává příkazy, aniž chápe naši situaci!“

„Papež se o tvůj národ zajímá tak hluboce, že sem poslal otce Uwella a řekl mu, aby o Gramarye shromáždil tolik informací, kolik dokáže,“ odpověděl McGee, „a teď poslal mne, abych vydal příkazy založené na vzájemném porozumění!“

Lady Mayrose pevně sevřela arcibiskupovu ruku v železné rukavici. „Ale pomysli, můj pane! Pokud má Řím pravdu, nemůžeš mít *mne*!“

Arcibiskup ztuhl a zachvátila ho vlna paniky. Pak se zoufale rozhlédl kolem sebe a poprvé si uvědomil, že je jeho kůň obstoupený mnichy. „Otče Rigori!“ zvolal v radostném úžasu. „Bratře Hasty! Všichni moji bratři a synové! Zajměte toho podvodníka!“

Ale otec McGee je zpražil jediným pohledem a mniši zahanbeně sklopili zraky.

„Copak mne neslyšíte!“ běsnil arcibiskup. „Chopte se ho!“

McGee pomalu zvedl ruku, aby všichni mniši mohli vidět jeho pečetní prsten.

„Přísahali jste mi poslušnost!“ zaječel arcibiskup zoufale. „Nařizuji vám, abyste dostáli své přísaze!“

„Přísahali jsme řádu, mylordi,“ odpověděl Rigori, „a tudíž i otci generálovi. Naše oddanost jemu je nadřazena poslušnosti, kterou jsme povinováni tobě.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

Pak pomalu poklekl a sklonil hlavu. Ostatní následovali jeho příkladu.

„Vy jste nikdy skutečně nevěřili mým doktrínám,“ zašeptal arcibiskup s tváří popelavě šedou. „Ve svých srdcích jste si vždycky přáli zůstat věrní Římu a Koruně, ale chyběla vám odvaha, abyste mi to řekli!“

Rigori nevzhlédl, ale ani to nepopřel.

„Zbabělci!“ zaječela lady Mayrose. „Pokud toho podvodníka nesrazíte k zemi vy, udělám to sama!“ Vytrhla z arcibiskupových ochablých prstů palcát a rozmáchla se jím proti otci generálovi.

Ozvalo se zuřivé zaječení hodné anděla pomsty a vzduchem prosvištěla drobná postavička na koštěti. Palcát byl vytržen z ruky lady Mayrose takovou silou, že při tom dívka div nespadla z koně, a vzápětí se rozletěl proti její hlavě. Lady Mayrose vykřikla a začala se s ním přetahovat ve snaze udržet si jeho hlavici posázenou nebezpečně vyhlížejícími hroty co nejdál od obličeje. Arcibiskup se rychle vzpamatoval ze svého ochromení, přiskočil jí na pomoc a sevřel palcát oběma rukama.

„Ty zkažená intrikánko!“ ječela malá čarodějnice kroužící jim deset stop nad hlavami. „Nestydatá pokušitelko!“

Ale nad ní se náhle objevila větší čarodějnice sedící na koštěti bočmo a ta zavolala: „Vznešení lordi a hrabata! Věrní rytíři! Cožpak necháte takového hada, aby dál páchal zlo? Ne! Chopte se jí a svažte ji!“

Její hlas měl zvláštní přesvědčovací moc. Rytíři dlouho neváhali a s bojovým pokřikem se vrhli na lady Mayrose, aby ji vyrvali z arcibiskupových rukou. Tím znovu probudili jeho hněv. Jeho Milost se zmocnila svého palcátu a rozmáchla se jím proti nejbližšímu rytíři.

S třeskutím se ve vzduchu před ním zhmotnil Geoffrey a palcát narazil na neviditelnou bariéru, zatímco chlapec zvolal: „Tak ty přece jen budeš útočit? Ty který jsi kázal slova Kristova? Ty, který ses odvažoval poučovat rytíře a vévody? Ty překrucovateli Božího slova! Ty odpadlý knězi! Děláš hanbu šatu, který nosíš!“

Arcibiskup začal v panice chlapci zasazovat ránu za ranou, ale Geoffrey bez námahy odrazil každý jeho úder.

Nejbližší vojáci se nevěřícně rozesmáli. Pak se k nim přidali jiní a ještě jiní a brzy se obě armády smíchy popadaly za břicho nad neuvěřitelně směšným pohledem na poskakujícího arcibiskupa, peskovaného malým chlapcem.

Jen Di Medici zařičel vzteky a vrhl se do útoku.

„K čertu s tebou!“ zařval Rod. „*Ted*‘, Fessi!“

Velký černý oř zaržál a rozběhl se proti vévodovi.

Di Medici ho zahlédl, v trysku se otočil a tasil meč.

Rod vykryl jeho výpad a pak už do sebe narazili, tělo na tělo. Fessova hybnost rozjeté lokomotivy omráčila vévodova hřebce a Rod popadl svého protivníka zlomek okamžiku předtím, než se mohl skácat ze sedla. Loktem ho sevřel kolem krku a zvolal: „Bůh ho vydal do mých rukou! Vzdejte se, lordi, zastavte boj! Vy, kdož jste následovali tohoto zrádce, odhodte zbraně, nebo zemře!“

Rytíři začali jeden po druhém odhazovat své meče a vojáci píky. Až na ty, kterým se konečně podařilo strhnou lady Mayrose z jejího koně a svázat jí ruce za zády. Dívka při tom ječela a proklínala je slovy, které vůbec, ale vůbec neslušela dámě jejího stavu.

Z arcibiskupových vyčerpaných prstů vyklouzl palcát.

„Na kolena!“ zahřímal McGee. „Kaj se dokud můžeš!“

Arcibiskup, popelavě šedý v obličeji, sesedl z koně, několik okamžiků stál bez hnutí a pak se skácel do bezvědomí.

Ztěžka oddechující Rod se podíval před vévodu zmítajícího se v jeho sevření a uviděl krále Tuana sedícího s jednou nohou přehozenou přes hrušku svého sedla. Na tváři měl ten nejširší úsměv, jaký u něj kdy kdo zahlédl.

Rod se zamračil. „Mohl jsi alespoň trochu pomoci, Veličenstvo!“

„Pročpak, lorde čaroději?“ zeptal se král nevinně. „Tvoje děti si přece vedly docela dobře!“

Kapitola 20

Paprsky odpoledního slunce proudily dovnitř vysokými okny velké síně a zlatily zbroj shromážděných šlechticů a jejich rytířů. Král a královna seděli pod hedvábným baldachýnem svého trůnu lemovaného purpurovými drapériemi.

Před nimi, v nové haleně a nohavicích, stál Hoban. Pokoušel se stát hrdě a vzpřímeně, ale byl při tom vydešený mnohem víc, než když stál před arcibiskupovým soudem.

„Všichni víme,“ zvolal z plných plic herold, „že tento dobrý muž, všemi ctěný Hoban, odvážně pronikl do kláštera svatého Vidiconu při plném vědomí všech nebezpečností, která mu při tom hrozila, odhodlán vyzvědět informace, které Jejich Veličenstva potřebovala. Jeho zásluhou upadl do Jejich rukou zrádce Alfonso, což mocně přispělo k Jejich vítězství na Despardské pláni. Za tento čin mu Jejich Veličenstva udělují čestný Řád kola!“

Síní zaznělo vzrušené mumlání a bručení, neboť se jednalo o vyšší řád, než jakým byli odměňováni příslušníci čtvrtého stavu. Tuan pokynul siru Marisovi, který předstoupil před Hobana a položil mu řetěz kolem krku. Hoban s úžasem hleděl na medailon, který mu visel na prsou.

Pak herold zatroubil a všichni dvořané zmlkli. Kateřina pozvedla hlavu a zavolala: „Za tvé zásluhy, věrný Hobane, tě dále zprošťujeme tvých závazků vůči půdě a jmenujeme tě zemanem s přídomkem Statečný!“

Mumlání shromážděných bylo teď mnohem hlasitější, ale v podstatě souhlasné. Hoban zrudl. „Veličenstvo... nejsem hoden -“

Tuan ho umlčel zdviženou dlaní, pak pokynul heroldovi, který znovu zatroubil. Dvořané opět utichli a Tuan řekl: „Udělujeme ti deset akrů půdy která bude majetkem tvým a tvých potomků tak dlouho, dokud tvůj rod potrvá - deset akrů v hrabství Schicci na bývalém panství vévody Medicejského, které nyní patří lordu Velkému čaroději!“

Hoban div že z toho úžasem neomdlel a dav propukl v hotové ovace. Bylo obvyklé, že se zrádcova půda udělovala věrným, ale tohle byl první případ za Tuanova kralování.

„Můj pane, je to příliš daleko od našeho domku v horách!“ zašeptala Gwen Rodovi do ucha.

„Já vím, drahá,“ odpověděl Rod tlumeným hlasem, „ale nemyslím, že je vhodná doba říct králi, že vůbec nestojím o to být feudálem.“

Hobana musel odvést jeden ze zbrojnošů - byl tím, co se stalo, tak omámený, že stěží věděl, co dělá. Tuan nechal dvořany vymluvit a pak znovu pokynul siru Marisovi. Senešal dal znamení několika zbrojnošům z královny gardy a ti utvořili špalír, kterým rytíři přivedli vévodu Medicejského a ostatní zrádné šlechtice před trůn. Navzdory řetězům, které je poutaly, nesli hlavy vysoko vztyčené. Kdyby jejich pohledy byly schopny zabíjet, byly by životy Tuana a Kateřiny bezpochyby u konce.

Kateřina je rovněž probodávala očima, ale Tuan nad jejich záští ani nehnul brvou.

V síni zavládlo naprosté ticho.

„Dopustili jste se velezrady,“ prohlásil král. „Poslyšte svůj ortel: vaše panství budou zmenšena a rozdělena vašim sousedům, kteří mi zachovali věrnost. Vy sami máte jeden den a jednu noc na to, abyste se smířili s Bohem, protože vás odsuzuji k smrti stětím.“

Ve tvářích šlechticů se objevil výraz klidného odevzdání. Hráli vysokou hru a prohráli. Ale na dvořany kolem nich udělal králův rozsudek velký dojem: šlechtici nešlechtici, jako velezrádce je mohl odsoudit k smrti rozčtvrcením.“

A proto byli takřka pobouřeni, když hrabě Ghibelli vystoupil z řady a zvolal: „Milost! Prosím o milost pro svého otce!“

„Mlč!“ zasyčel Di Medici zuřivě, ale Tuan se obrátil k mladému šlechtici a vážně přikývl.

„Mylorde Ghibelli, sloužil jsi mi věrně a dobře. Mluv, vyslechneme tě.“

Ghibelli poklekl na jedno koleno a Marshall s jeho ostatními druhy ho napodobili. „Provinil se strašlivým zločinem,“ pokračoval Ghibelli, „přesto prosím o tvou nejmilostivější shovívavost! Nedovol,

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

aby naši otcové byli popraveni! Prosíme tě, dej jim příležitost, aby se káli a polepšili se!“

„Lord nesmí prosit,“ okřikl ho Di Medici.

Tuan se podíval na Kateřinu, pak se pomalu obrátil ke Ghibellimu a přikývl. „Stane se, co žádáš. Toto dobrodiní ti můžeme poskytnout. Vaši otcové buďto odejdou do kláštera, který tak ochotně podporovali, nebo mohou nadále vést životy poustevníků v dobře střežených vzdálených hradech.“

„Jsi milosrdný.“ Ghibelli se poklonil. „Děkuji ti vším, čím jsem!“

„Brzy budeš víc,“ odpověděl Tuan a dav strnul, protože všem bylo najednou jasné, co bude následovat. Patřilo to koneckonců k pravidlům hry, protože mladí lordi bojovali za Korunu.

Tuan jejich očekávání nezklamal. „Převezmete panství a moc svých otců. Ty, hrabě Ghibelli, jsi od této chvíle vévoda Medicejský. Ty, Guelphe, jsi kníže Borgia. Budete vládnout na jejich zmenšených panstvích - a dělejte to lépe než vaši otcové!“

Dav souhlasně zajásal.

„To je nebezpečné, můj pane,“ zašeptala Gwen.

„Ano, ale je tady i šance, že to bude fungovat.“ Rod to neříkal příliš šťastně. „Prostě se pojistili, aby jejich rody neztratily *všechnu* půdu.“

Ale síň už zase utichla, neboť Di Medici předstoupil před krále. Řekl to velice neochotně, ale řekl to. „Děkuji vám, Vaše Veličenstva, za zachování našeho domu. A...“ Koutkem oka se podíval na svého syna. „Tobě, můj synu, schvaluji tvou prozíravost.“

Mladík se vděčně podíval na Tuana, ale místo něj promluvila Kateřina.

„Buď si jist, mylord, že ač bychom dali přednost tvé loajalitě založené na oddanosti vůči nám, rádi přijmeme i tvou věrnost podloženou prozíravostí.“

„Děkuji, Vaše Veličenstvo.“ Ghibelli nedokázal příliš dobře skrýt své ulehčení. „A nabízím vám tímto jako záruku svého prvorozeného syna.“

„To se mu to nabízí, když ještě žádného nemá,“ zabručel Rod.

„Pravda, Ghibelli se ještě ani nezasnoubil,“ přisvědčila Gwen.

Ale král zavrtěl hlavou. „Nedopustil ses žádné zrady, mylordé vévodo, a není tedy třeba, abys mi dával rukojmí.“

Ghibelli a jeho přívrženci vzhledli a vyměnili si mezi sebou překvapené pohledy.

Tuan se zamračil a podíval se na Kateřinu.

Z davu vyšel hrabě d'Auguste a uklonil se. „Vaše Veličenstva.“

„Slyšíme tě, d'Auguste,“ odpověděl Tuan.

„Vaše Veličenstva, žádám vás o dobrodiní!“

„Tvá žádost je předem splněna.“ Kateřina se usmála. „Nemusel jsi o ně ani žádat, vysloužil sis ho svou nesobeckou podporou naší věci.“

„A,“ dodal Tuan a poprvé toho dne se usmál, „jako důkaz naší radosti z narození tvého syna.“

Síní se opět rozezněl jásot. Dokonce i mladí lordi se zatvářili překvapeně.

„Ani jsem nevěděl, že na hraběnku už přišla její hodinka!“ řekl Rod.

„Ano, můj pane, dnes v noci. Děťátko se narodilo před třemi hodinami.“ Gwen se usmála.

„Proč se vůbec obtěžuji budovat výzvědnou službu?“ povzdechl si Rod.

„Vskutku,“ zvolala Kateřina a místnost utichla. „Vpravdě litujeme, že nám ta mrzutá záležitost s opatem zabránila pocítit tvého nového potomka jak se sluší na jeho stav. Ale ujišťujeme tě, že to uděláme hned, jakmile bude obnoven pořádek.“

„Děkuji vám, Vaše Veličenstvo.“ Hřejivý pohled, který si s d'Augustem vyměnil Tuan, byl jeho přivítáním do stavu otcovského. „A dobrodiní, o které vás žádám, je pro mého syna.“

Tuan se zamračil. To bylo neočekávané. „Řekni, oč žádáš.“

„Až můj syn dosáhne věku čtrnácti let, Veličenstvo, prosím, aby byl přijat na tvůj dvůr jako páže.“

Dvořané zajásali a Tuan s Kateřinou si vyměnili překvapené pohledy. Pak Kateřina přikývla a Tuan její gesto napodobil.

Dvůr se ztišil, aby vyslechl jejich odpověď.

„Tvou žádost ti splníme, a rádi,“ zvolal Tuan a dav zajásal.

Později, když okna v soukromých královských komnatách zrudla zapadajícím sluncem, Tuan se zeptal: „Jistě, jsme poctěni a osobně cítím, že jsme učinili významný krok k sjednocení této země - ale proč o to žádal? Vždyť je jeho dítě pouhé tři hodiny staré?“

„Řekli jsme přece, že žádné rukojmí nepotřebujeme,“ dodala Kateřina. „Tak proč nás donutil, abychom tohle přijali?“

„Myslím,“ řekla Gwen s úsměvem, „že d’Augusta prostě nenapadlo lepší místo, kde by jeho potomek mohl strávit mládí, než je tento palác.“

Rod přikývl. „Správně. Chtěl mít jistotu, že se jeho synovi dostane té nejlepší školy, a tak si to raději rezervoval rovnou.“

Příštího večera stál Rod ve stínu za sloupem v klášterním refektáři. Byl tam na pozvání otce generála a všichni o jeho přítomnosti věděli, ale cítil, že slušnost vyžaduje, aby se choval tak nenápadně, jak jen to je možné.

Ne že by někdo měl čas si ho všímat - neboť v křesle na stupínku seděl otec generál a před ním stál opat spoutaný řetězy.

Otec McGee upřel pohled na opata a řekl: „Je ti doufám jasné, ctihodný otče, že tady nadále nemůžeš být opatem.“

„Vím, těžce jsem zhřešil,“ opat sklonil hlavu. „A co horšího, vinou své slabosti jsem poškodil náš řád a málem jsem způsobil jeho rozpad.“

„I to se mohlo stát.“ Otec generál přikývl. „Po pravdě řečeno, gramaryjský řád už nikdy nebude mít jen jednu kapitolu - i když podle názoru všech to tak mohlo být lepší.“

Mniši se rozpačitě podívali jeden na druhého, ale promluvit se neodvážil nikdo.

„V očích krále a královny,“ pokračoval otec generál, „jste se ty a tvůj tajemník provinili velezradou.“

„Už jsem přiznal, že jsem hřešil,“ řekl opat. Oči měl sklopené, ale jeho hlas zněl jasně, třebaže tlumeně. „Zhřešil jsem těžce před Bohem i před lidmi a zasloužím si ten nejprísnější trest, který je možné si vymyslet.“

„Ano, protože jsi podlehl pokušení. Ale tvůj tajemník, bratr Alfonso, si zaslouží trest ještě přísnější, protože to byl on, kdo tě

vystavil svodům moci a pýchy.“ Z očí otce McGeeho se stále nevytrácel soucit. „Bude předán světské spravedlnosti, v jeho případě není možné váhat.“

To je od něj zatraceně čestné, pomyslel si Rod. Ted' je třeba jen pohlídat si Tuana, aby ho nenechal jít!

Ještě se ani neprobral, odpověděl Fess.

A ani se neprobere, dokud se o něj bude starat Brom.

Zapomněl se zmínit, že bratr Alfonso je ve skutečnosti agent z budoucnosti, který se za mnicha jen vydává, upozornil ho Fess.

Na tom není nic divného. Slíbil mi to!

„Nic menšího si nezaslouží,“ prohlásil opat.

McGee pomalu zvedl hlavu. „Rozsudek si nad sebou vynesl sám.“ Rozhlédl se po místnosti a zvolal: „Chce-li někdo promluvit na obhajobu tohoto muže, ať promluví nyní!“

V síni se rozhostilo ticho, mniši se rozpačitě dívali jeden na druhého.

Pak z davu váhavě vystoupil Anho.

McGee se na něj překvapeně podíval. „Mluv.“

„Jsem Anho, bratr Hobana,“ představil se mnich. „Toho, který sem přišel jako jeden z nás, ale byl královým špehem. Když byl dopaden, zde přítomný opat projevil vůči němu milosrdenství, přestože ho považoval za zrádce řádu - až nedávno jsme se všichni mohli radovat ze zjištění, že Hobanův zločin vlastně žádným zločinem nebyl. Není třeba chovat se milosrdně k tomu, kdo sám milosrdenství prokázal?“

McGee pomalu přikývl. „Dobře řečeno, bratře Anho.“ Obrátil se znovu na opata. „Proto budeš žít.“

Opat ohromeně vzhlédl.

„Ale pro vysoký úřad, který jsi zastával, se nadále nehodíš,“ pokračoval McGee. „Vždycky už zůstaneš potencionálním ohniskem touhy po moci a kacířství. Proto strávíš zbytek svého života rozjímáním a meditací na dobře strážném místě daleko od Gramarye.“

Opat div že neomdlel úlevou. „Děkuji ti, mylorde, děkuji ti za tvé milosrdenství a shovívavost.“

Nebyl by tak vděčný, kdyby věděl, jak vzdálené místo má otec generál na mysli, zamumlal Rod, když Anho a podsaditý mnich odvedli bývalého opata z místnosti.

Věř mi, že by na to nedbal, Rode. Myslím, že své pokání bere velice vážně.

Že by sebemrskáč? Rod se zamračil a pak přikývl. *Ano, myslím, že je mu to podobné.*

Otec generál si odkašlal a v místnosti se rozhostilo ticho. „Musím se zmínit také o lady Mayrose. Poradil jsem se s králem a shodli jsme se, že bude po celý zbytek svého života uvězněna a prožije ho jako kajicnice. Královští zvědové v tuto chvíli pátrají po nějaké vhodné věži ztracené v divočině.“

Rod si pomyslel, že Tuanovi 'zvědi' věděli o věži přímo stvořené k podobnému účelu ještě dřív, než ho to vůbec napadlo.

„Její babička se z lásky k ní rozhodla, že jí bude dělat společnost,“ pokračoval otec generál, „takže bude pod neustálým dozorem.“

Několik mnichů se otřáslu při pomyslení, že je tak mladá dáma odsouzena strávit zbytek života v zapomnění. Rod viděl, že uvažují, jestli by pro ni smrt nebyla milosrdnějším trestem.

„Bratře Anho,“ zavolal McGee.

Mladý mnich se překvapeně rozhlédl napravo nalevo a pak vykročil kupředu. „Ano, mylorde?“

„Ty sám, mladý Anho, jsi prokázal odvahu a oddanost pravdě a řádu, která by měla být vlastností všech mnichů,“ řekl otec generál. „Proto tě tímto jmenuji opatem řádu na pět let, po kteréžto době rozhodnou tví bratři hlasováním, zda si přejí, abys v úřadu setrval, nebo ho uvolnil ve prospěch nového opata.“

Anho zbledl. „Mylorde,“ zakoktal, „nejsem hoden -“

„Žádný dobrý opat si nemyslí, že je,“ přerušil ho McGee rázně. „Přistup ke mně!“

Anho vystoupil vratkým krokem na stupínek a McGee vstal a uvolnil mu místo na opatském stolci. „Usedni do tohoto křesla... Ano, já vím, že je tvrdé, ale nežádal jsi o ně, že? Tak!“ Obrátil se tvář k shromážděným mnichům. „Přicházejte sem jeden po druhém a přísahajte poslušnost novému opatovi!“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacírský

Aniž kdo byt' jen na okamžik zaváhal, před opatským stolicem se okamžitě vytvořila dlouhá řada. Anho zprvu přijímal jejich sliby poslušnosti trochu roztřeseně, ale jak řada postupovala, nabýval na sebejistotě. Otec generál vzhlédl, zachytil Rodův pohled a mrkl.

* * *

V opatství za nimi rozespalí mniši s očima zarudlýma zpívali na ranní pobožnosti. Nad nimi se objevil temný stín, který nabýval na objemu, jak se blížil.

Bývalý opat vzhlédl a vytřeštil oči na přistávající kosmickou loď.

„Ach, on dobře ví, co to je,“ řekl McGee. „Nezapomínej, lorde čaroději, že mí mniši po celou dobu uchovávali za zdmi kláštera vědomosti o technice.“

„Ne, nezapomněl jsem,“ ujistil ho Rod. „Ten ubožák teď musí být ještě vyděšenější, když ví, v čem bude odvezen.“

„Věřím, že brzy pochopí, jaké má štěstí, že může prožít zbytek svého života v modlitbách.“

„Měl by,“ odpověděl Rod s hořkostí v hlase. „Když pomyslíš na utrpení, které způsobil tím, že přikázal svým mnichům, aby vytvářeli falešná strašidla, na úzkost lidí, pochybujících o své církvi, na životy, jež kvůli němu mohly být zmařeny - a to všechno jen proto, že náboženství skýtá tak lákavou cestu k moci!“

„Máš důvod k zahořklosti,“ přisvědčil McGee. „Ale prosím, lorde čaroději, nezapomínej, že všechno to zlo nezpůsobila víra - byl to člověk, který zneužil víru pro své vlastní světské cíle!“

„No dobře, tak náboženství samotné je nevinné,“ připustil Rod. „Ale jediný způsob, jak ho ochránit před zneužitím, otče, je omezit ho na víru bez rituálů a hodnot.“

„Víra bez církve?“ McGee zavrtěl hlavou a usmál se. „To je starý argument, lorde čaroději, že je náboženství skvělé, dokud nezačne být organizované.“

„Možná je starý, ale ještě jsem neslyšel, že by ho někdo vyvrátil. Jakmile se náboženství jednou stane organizovaným, promění se v míč ve hře. Ve hře, kde chybí spravedlivý soudce a pravidla nejsou stanovena.“

Ramena otce generála se roztrásla v dušeném smíchu.

„Takže víra je něco jako sport, co? Myslím, že náboženství může být amatéry zneužito ještě mnohem hůř než profesionály, lorde čaroději. Přesto, i kdybych připustil, že na tvém názoru něco je, nemyslím, že by bylo možné organizování náboženství zabránit. Existovaly sekty, jako taoisté nebo metodisté, které začaly s myšlenkou, že by v náboženství neměla existovat hierarchie a funkcionáři, ale postupně se v nich vyvinulo obojí.“

„Asi máš pravdu,“ připustil Rod. „Dříve nebo později se vždycky najde někdo, kdo si z náboženství udělá živnost, ať je jakékoliv.“

„Přesně tak bych to neřekl.“ McGee se zamračil. „Mnohem přesnější by bylo říct, že lidé budou vždycky potřebovat učitele a průvodce a odpovědi na otázky týkající se duchovního života budou hledat ve svém náboženství, takže vždycky vznikne potřeba církevních funkcionářů.“

„To, že je něco nevyhnutelné, ještě neznamená, že je to správné,“ namítl Rod. „Průměrný člověk se vždycky bude snažit svalit odpovědnost za svůj život na někoho jiného. Jen velice málo lidí je ochotno nést svou zodpovědnost samo, otče.“

„Skutečně?“ Otec generál poprvé za celou dobu začal vykazovat znaky vyčerpání. „A jak se potýkáš se zodpovědností za své svědomí ty, lorde čaroději?“

„Nesu ji. Ne že by to vždycky bylo příjemné, ale snažím se seč mohu, abych se přes krize přenesl vlastními silami. Samozřejmě, mám báječnou ženu...“

„A nikdy jsi nevyhledával rady církevních profesionálů?“

„Nevyhledával. Ale sem tam se nějaký objevil, který mi ji nabídl, aniž jsem o ni žádal.“

„A jak sis poradil s tím, když jsi zjistil, že jsi udělal něco špatného, co už se nedá napravit?“

„Chceš říct, jestli jsem vyhledal svátost odpuštění?“ Rod se suše zasmál. „Jen o Velikonocích, otče. Pořád si myslím, že zpověď skýtá církvi příliš velké pokušení pro kontrolu myšlení. No dobře, tak jsem si jí občas také dopřál - ale stejně tak často žádný kněz po ruce nebyl a já se Bohu omluvil přímo. Samozřejmě, když jsem se pak s knězem setkal, bylo to většinou na delší sezení. Pravděpodobně to nebylo

nutné, ale také to ničemu neublížilo - a není na škodu udělat si strýčka pro případ posmrtného života.“

„Dlouhým sezením ve zpovědnici se vyhneš nejlépe tím, že tam budeš chodit častěji. Kdy jsi byl u zpovědi naposledy?“

„Ne, otče - od té doby jsem nespáchal žádný těžký hřích.“

Otci McGeeovi prolétly hlavou obrazy různých bitev a intrik, kterých se Rod zúčastnil, a pomyslel si, co asi lord čaroděj považuje za těžký hřích. „Stejně bys tam měl zajít - je to dobré pro duši.“

„Pro cí duši, otče? Pro tvou nebo pro mou?“

Rod zavřel oči a s těžkým povzdechem klesl do křesla.

„Ano, můj milovaný - už je to za námi.“ Gwen usedla na opěrku jeho křesla a pohládila ho po čele. „Možná nám napříště bude otec generál věnovat větší pozornost.“

Rod ztuhl. „O takových věcech *nemluv*, ano?“

Gwen vytřeštila oči. „Ty ho tady *nechceš*?“

„Jen do té doby, dokud ho nenapadne pokoušet se prosazovat tu svůj vliv!“

„To snad ne! Otec McGee je zbožný muž!“

„Ano i poctivý člověk může podlehnout pokušení, o čemž tě snad případ bývalého arcibiskupa přesvědčil dostatečně. Ne že bys si s McGeem skutečně dělal starosti - patří k těm dobrým. Ale dříve nebo později bude mít následníka - a na toho nejsem vůbec zvědavý.“

Gwen se zamračila. „Nemůže toho příliš mnoho udělat, aniž by odhalil znalosti svých mnichů o kouzelných strojích.“

„Ano, to je jistá útěcha - ale hodně zla může napáchat i tak.“

Dveře ložnice se otevřely, vyplul z nich maličký duch v bílé noční košili a zamířil k vědru s vodou. Napil se a zamířil zpátky.

Rod se natáhl a chytil ho za cíp košile. Dítě šťastně zavýsklo a začalo se se svým otcem žertovně potýkat. Nakonec mu se smíchem spadlo do klína.

„Myslel jsem, že už máš dávno spát.“

„Měl jsem žízeň, tati,“ vysvětlil Gregory.

„Jenom na vodu? Dobře.“

Chlapec se zamračil. „Na tom není nic špatného, když někdo žíznil po poznání.“

Ch. Stasheff – Čaroděj kacířský

„To je pravda.“ Rod se snažil ignorovat svědění na zátylku. „Ale plížení se po nocích ti ho nepřinese.“

Gregory se spokojeně zašklebil. „To ne, ale učení ano. Otec generál měl pravdu, tati - budu učencem, ale ne ve svatém řádu.“

Svědění pominulo a Rod musel pro změnu bojovat s tak silným pocitem úlevy, že se chvíli potácel na pokraji mdlob. „Říkal jsem, že patří k těm dobrým. Ale co uděláš, aby sis zajistil společnost?“

„To, co říkal - založím společnost učenců.“

Rod se na hoča vážně zadíval. Něco ho napadlo. Na tváři se mu pomalu objevil úšklebek. „To je ono, teď jsi na to kápl! Založíš Univerzitu Gramarye.“ Postavil chlapce na podlahu a jemným štulcem ho nasměroval ke dveřím do jeho pokoje. „V pořádku, ale teď už dost řečí. Vrať se do postele a spi klidně - na jednu noc už jsi měl snů až až.“

Gregory teatrálně zakoulel očima a odběhl.

Sotva se za ním dveře zavřely, Gwen se s pobaveným úsměvem na tváři obrátila k Rodovi. „Teď je v bezpečí před tím, čeho ses obával. Ale bylo by to opravdu tak strašné, kdyby se z něj stal kněz, můj pane?“

„Ano! Ne že by na duchovních bylo něco špatného, má drahá - ale Gregory je příliš svobodomyslný, než aby byl mezi nimi šťastný.“

Gwen se zatvářila překvapeně. Pak přikývla. „To tedy je, že? Jak to, že jsem si *toho dříve* nevšimla?“

„Protože tě nikdy nenapadlo, že církev může omezovat něčí myšlení. Nenapadlo to ani nikoho jiného na této planetě, když už o tom mluvím.“

Obdařila ho úsměvem typu 'přesvědčil jsi mne'. „Proč ne?“

„Protože nikdo z vás nemá ani potuchy, že existují i jiné myšlenkové směry. Byla jsi vychována v přesvědčení, že je jen jedna pravda a tu má církev.“

„Ale vždyť tak to je...“ řekla Gwen pomalu.

„Jenže existuje mnoho aspektů pravdy, o kterých církev ještě ani neví.“

„Jsem si jista, že až na ně někdo přijde, poctiví kněží je přijmou.“

„To určitě - stejně ochotně, jako přijali myšlenku druhé kapituly.“ Rod zavrtěl hlavou. „Je mi líto, drahá, ale nevěřím, že se náboženství slučuje s novými myšlenkami.“

„Ale runnymedská kapitula přece přetrvá - stejně jako nové poznatky.“

„Ano, ale jen díky pokusu o její vyhlazení z povrchu země - a byl bych raději, kdyby Gregory nemusel čelit takovým situacím.“

„To je pravda,“ přisvědčila Gwen váhavě. „Ale teď, když bylo několik panství nejvyšších lordů rozděleno a jiní vznikli, bude země přijímat nové myšlenky ochotněji.“

„Ano.“ Rod se zadíval do ohně. „Chceš mi připomenout naši novou zodpovědnost, že?“

„Stejně to vždycky byla tvá povinnost,“ namítla Gwen. „Kdo kdy slyšel o lordu bez panství?“

„Ale já *nestojím* o zodpovědnost za hromady poddaných!“

„Pročpak ne, když už se stejně staráš o celou Gramarye? Mimo to, na našem novém panství stojí hrad.“

„To ano - pochmurná hromada kamení, ve které nikdo nežil nejméně sto let! Ne, mně náš domek docela stačí, děkuji pěkně!“

„Snažila jsem se, aby ses tu cítil dobře.“ Gwen se k němu sklonila a objala ho kolem krku. „Ale stejně, bude to příjemné letní sídlo.“

„Letní sídlo...“ Rod zpozorněl. „Tuan a Kateřina nás už nebudou mít tak po ruce, když nás budou potřebovat, že?“

„Přesně tak,“ přikývla s úsměvem. „Nemyslíš, že by to pro tebe bylo ideální místo k odpočinku?“

„Určitě.“ Rod se zasmál, zvrátil hlavu a zadíval se jí do očí. „Přesně na tohle tě potřebuji, má drahá - abys mi ukázala, že každá věc má i svou lepší stránku.“

Podívala se mu do očí a po tváři se jí rozlil zářivý úsměv. „A na nic jiného už mě nepotřebuješ, můj pane?“

„No, *něco* by se ještě našlo.“ Rod jí pomalu zajel rukama pod vlasy a objal ji kolem krku. „Myslíš, že už děti spí?“

Její pohled se na okamžik rozostřil, pak se na něj usmála a zapředla: „Velice tvrdě.“ Potom se k němu sklonila pro dlouhý a velice zdravý polibek.

